CLUBUL DE CARTE *secret* AL DOMNILOR

PRIMUL VOLUM AL SERIEI
Bromance

LYSSA KAY ADAMS

ROMANCE

LEDA BAZAAR

LYSSA KAY ADAMS
CLUBUL DE CARTE SECRET AL DOMNILOR

BINE AI VENIT LA CLUBUL DE CARTE SECRET AL DOMNILOR!
PRIMA REGULĂ A CLUBULUI DE CARTE:
NU VORBEŞTI NICIODATĂ DESPRE CLUBUL DE CARTE!

Căsătoria lui Gavin Scott, unul dintre cei mai buni jucători de baseball ai echipei Nashville Legends, se confruntă cu probleme majore. De curând, bărbatul a descoperit un secret umilitor: nu a reuşit niciodată să îşi satisfacă soţia în pat. Când Gavin îşi pierde calmul la aflarea cumplitei veşti şi pleacă de acasă, aceasta este ultima picătură care umple paharul unei relaţii şi aşa tensionate. Thea cere divorţul, iar soţul ei îşi dă seama că şi-a lăsat mândria şi frica să-l învingă.

Tulburat şi totodată disperat să recâştige dragostea femeii pe care o iubeşte din toată inima, Gavin găseşte ajutor unde nici nu se gândea: printre membrii unui club de carte secret format din cei mai forţoşi bărbaţi din Nashville. Cu ajutorul sfaturilor împrumutate dintr-un roman de dragoste siropos, băieţii îl antrenează pe Gavin să-şi salveze căsnicia. Totuşi, va fi nevoie de mult mai mult decât de cuvinte dulci şi gesturi cavalereşti pentru ca acest nefericit Romeo să recâştige încrederea soţiei sale.

ÎN CURÂND ŞI PE NETFLIX

„O poveste de dragoste amuzantă, sexy şi emoţionantă!”

„După acest debut promiţător, cititorii vor aştepta cu nerăbdare mai multe cărţi din seria bromance”.

„O poveste fermecătoare şi dulce, o portretizare onestă şi plină de speranţă a efortului pe care trebuie să îl depui pentru a avea căsnicia perfectă”.

„Lyssa Kay Adams reuşește un *home run* când vine

vorba de cel mai creativ şi proaspăt concept de comedie romantică din acest an”.

„Dulce, amuzantă şi emoţionantă! Am citit cartea într-o duminică, fascinată de romantismul poveştii, dar şi de trăinicia relaţiei de prietenie dintre băieţi. Aştept cu nerăbdare să aflu mai multe despre acest club de carte!”

LYSSA KAY ADAMS a citit primul ei roman de dragoste la o vârstă fragedă, când a şterpelit unul din colecţia bunicii. După o lungă carieră de jurnalist, în care a trebuit să scrie prea multe finaluri triste, a hotărât să se întoarcă la poveştile în care eroii trăiesc fericiţi până la adânci bătrâneţi. Descrise ca fiind „amuzante, adorabile şi emoţionante”, cărţile Lyssei prezintă femei care au întotdeauna ultimul cuvânt, bărbaţi cărora nu le este frică să plângă, dar şi câini. Lyssa locuieşte în Michigan, alături de soţul ei, care este jurnalist sportiv, de fiica ei amuzantă şi un maltez răsfăţat, căruia îi place să fie legănat ca să doarmă. Când nu scrie, găteşte, îşi duce fiica de la un eveniment sportiv la altul sau alintă câinele.

LYSSA KAY ADAMS
CLUBUL DE CARTE SECRET AL DOMNILOR
PRIMUL VOLUM AL SERIEI
BROMANCE
Traducere din limba engleză de Cristina Buzoianu
Redactare: Alina Bâltâc, Shauki Al-Gareeb
Tehnoredactare: Cristina Gvinda
LYSSA KAY ADAMS
THE BROMANCE BOOK CLUB

Pentru bunica mea

De data asta chiar am prins un vierme cu clopot la gât, nu-i *aşa*?

Capitolul unu

Exista un motiv întemeiat pentru care gavin scott rar trăgea la măsea. Făcea rău la băutură.

Cum ar fi: *rămânea lat pe covor, dar tot întindea mâna după sticlă*. Şi: *era prea beat ca să vadă pe întuneric, aşa că mai bine nu se obosea să se ridice*.

De aceea nu s-a ridicat nici când cel mai bun prieten şi coechipierul lui de la Nashville Legends, Delray Hicks, a bătut la uşa camerei sale de hotel, aflată la etajul al patrulea şi într-un stadiu de degradare atât de acut, încât îi amintea lui Gavin în fiecare clipă că putea măcar să o dea în bară ca un campion.

— E deschis! a bolborosit el.

Uşa s-a deschis larg. Del a aprins o lumină orbitoare şi a început imediat să înjure.

— Rahat! Om la pământ!

Apoi bărbatul s-a întors să discute cu altcineva.

— Ajută-mă!

Del şi un alt uriaş s-au apropiat de Gavin şi, curând, patru mâini masive l-au apucat de umeri. Într-o clipă a ajuns în poziţie verticală, sprijinindu-se de canapeaua mizerabilă care venise la pachet cu camera. Tavanul se învârtea, iar capul i-a căzut pe perne.

— Haide! i-a spus Del şi l-a lovit uşor peste obraz, încearcă să arăţi viu!

Gavin a tras aer în piept şi a reuşit să îşi ridice capul. A clipit de două ori, apoi şi-a astupat ochii cu podul palmelor.

— Sunt beat.

— Să mori tu? i-a replicat Del. Ce-ai băut?

Gavin a ridicat mâna pentru a arăta sticla de whisky de pe măsuţa de cafea. Fusese un cadou de la o distilerie locală pe care îl primiseră toţi membrii echipei, la sfârşitul sezonului, acum câteva săptămâni. Del a început să înjure din nou.

— Rahat, frate! Dar nu era mai simplu să-ţi torni alcool etilic direct pe gât?

— N-am avut.

— O să aduc puţină apă, a spus celălalt musafir, al

cărui chip neclar semăna cu al lui Braden Mack, proprietarul mai multor cluburi de noapte din Nashville, dar asta nu avea niciun sens.

De ce ar fi fost acolo? Se întâlniseră o singură dată la un meci de golf caritabil. De când erau el şi Del prieteni?

Un al treilea bărbat a intrat brusc, iar, de data asta, Gavin l-a recunoscut. Era unul dintre coechipierii săi, Yan Feliciano.

— *Como es el*?

„Cum se simte?” Gavin înţelesese. Fir-ar să fie, vorbea şi spaniolă când era beat!

Del a clătinat din cap.

— Dacă mai bea un shot, o să asculte Ed Sheeran.

— *No me gusta* Ed Sheeran, a sughiţat Gavin.

— Mai taci! l-a repezit Del.

— Nu mă bâlbâi când sunt spaniol, a îngăimat Gavin, iar, de data asta, a simţit cum ceva acru îi urcă pe gât. Aăă, când îs beat.

Yan a început să înjure.

— *Que paso*?

— Thea vrea să divorţeze, i-a explicat Del.

Yan a fluierat de uimire.

— Mi-a spus nevastă-mea că se zvoneşte că au probleme, dar eu n-am crezut.

— Ba să crezezi, a gemut Gavin, lăsându-şi capul pe canapea.

Să *divorţeze*. Soţia lui de trei ani, mama fiicelor lui gemene, femeia care îl făcuse să-şi dea seama că există cu adevărat acel sentiment numit dragoste la prima vedere, o terminase cu el. Şi, la dracu, era numai vina lui!

— Bea asta! l-a îndemnat Del, întinzându-i lui Gavin o sticlă cu apă. Apoi, vorbind din nou cu Yan, a spus: Stă aici de două săptămâni.

— M-a dat afară din casă, a zis Gavin, scăpând din mână sticla nedeschisă.

— Pentru că te-ai comportat ca un dobitoc.

— Ştiu!

— Frate, te-am avertizat! a continuat Del, clătinând

din cap.

— Ştiu!

— Ţi-am zis că o să se sature de hazul tău, dacă nu-ţi vine mintea la cap.

— Ştiu!

Gavin a mormăit, de data asta, ridicându-şi capul. Un gest prea brusc. Se mişcase prea repede. Un val de greaţă l-a avertizat că alcoolul încerca să găsească cea mai apropiată cale de ieşire. Gavin a înghiţit şi a inspirat profund, dar, oh, la naiba… l-a trecut un val de sudoare.

— Vai, să-mi fut una! Se înverzeşte la faţă! a strigat cel care părea să fie Braden Mack.

Din nou, mâinile masive l-au apucat şi l-au ridicat în picioare. Tălpile abia atingeau podeaua în timp ce Del şi tipul care probabil era Mack îl târau la baie. Gavin şi-a vârât capul în vasul de toaletă exact când culoarea proastelor decizii i-a explodat din gură. Mack a înjurat şi a icnit, apoi a părăsit rapid baia. Del a rămas, chiar şi când Gavin a gemut ca o jucătoare de tenis care se pregăteşte să servească şi a mai vomitat de câteva ori.

— Niciodată n-ai suportat tăria, a spus Del.

— Mor! a gemut Gavin din nou, căzând într-un genunchi.

— Ba nu mori!

— Atunci, curmă-mi suferinţa!

— Crede-mă, sunt tentat s-o fac!

Gavin s-a lăsat în şezut şi s-a sprijin cu spatele de peretele bej din baie. Genunchiul i s-a lovit de cada bej, ascunsă de o perdea de duş bej. Câştiga 15 milioane de dolari pe an, dar era blocat într-o cameră de hotel mai mizerabilă decât zilele lui din Liga Mică. Îşi permitea mult mai mult, dar aceasta era o pedeapsă. Autoimpusă. Îşi lăsase mândria să distrugă cel mai bun lucru care i se întâmplase vreodată.

Del a tras apa la toaletă şi a lăsat capacul. A ieşit şi s-a întors un moment mai târziu cu sticla de apă.

— Bea! De data asta vorbesc serios!

Gavin a deschis sticla şi a băut jumătate. După câteva

minute, camera nu se mai învârtea.

— Ce caută ei aici?

— O să afli!

Del s-a aşezat pe capacul toaletei, s-a aplecat şi şi-a sprijinit coatele pe genunchi.

— Te simţi mai bine?

— Nu! a răspuns Gavin, cu un nod în gât.

La naiba! Avea să se piardă cu firea de faţă cu Del. A strâns din ochi şi şi-a apăsat degetul mare în spaţiul dintre sprâncene.

— Dă-i înainte şi plângi, frate! a spus Del, lovindu-l peste picior cu vârful pantofului sport. Nu e nicio ruşine.

Gavin şi-a sprijinit din nou capul de perete, în timp ce lacrimile i se rostogoleau pe obraji.

— Nu-mi vine să cred că am pierdut-o!

— N-o s-o pierzi!

— Vrea să d-d-divorţeze, idiotule!

Del nu a reacţionat la bâlbâială lui. Nimeni din echipă nu mai reacţiona, deoarece Gavin încetase să o mai ascundă în preajma lor. Acesta fusese încă unul dintr-o lungă listă de lucruri pentru care trebuia să-i mulţumească soţiei lui, Thea. înainte de a o întâlni, fusese timid, ezitând să vorbească chiar şi în faţa oamenilor pe care îi cunoştea. Dar Thea nu fusese deloc şocată prima dată când se bâlbâise în faţa ei. Nu încercase să-i termine fraza şi nu privise în altă parte cu jenă. Aşteptase până când el îşi găsise cuvintele. Nimeni altcineva în afară de familia lui nu-l făcuse vreodată să simtă că era mai mult decât un simplu tăntălău bâlbâit.

Poate de aceea se simţise şi mai trădat când îi descoperise minciuna, acum o lună. Şi exact aşa se simţise. Minţit.

Soţia lui se prefăcuse că are orgasm pe parcursul întregii căsnicii.

— A spus ea asta? a întrebat Del. Sau a spus că poate ar fi timpul să se gândească la divorţ?

— Şi care-i diferenţa?

— Una înseamnă că a terminat-o definitiv cu tine.

Cealaltă înseamnă că poate încă mai ai o şansă.

Gavin şi-a rotit capul pe perete, într-un dezacord stângaci.

— Nu mai am nicio şansă. Tu nu i-ai auzit vocea. Parcă vorbeam cu o străină.

Del s-a ridicat în picioare şi s-a înălţat deasupra lui.

— Vrei să lupţi să-ţi salvezi căsnicia?

— Da! Doamne, da! mai mult decât orice pe lume!

Fir-ar să fie, acum gâtul i s-a uscat din nou!

— Ce eşti dispus să faci pentru asta?

— Orice!

— Vorbeşti serios?

— C-c-ce dracuʐ? Bineînţeles că vorbesc serios!

— Bun! Atunci haide! i-a spus Del, întinzându-i mâna.

Gavin l-a lăsat pe Del să-l ridice în picioare şi apoi l-a urmat în cameră. îşi simţea corpul ca şi cum ar fi cântărit o tonă, în timp ce se poticnea în faţa canapelei, pentru ca în cele din urmă să se prăbuşească pe perne.

— Frumos loc ai aici, Scott! a spus Mack, ieşind din zona de chicinetă.

Bărbatul şi-a lustruit un măr verde pe umăr, apoi a muşcat zgomotos din el.

— E al meu, a mormăit Gavin.

— Nu l-ai mâncat.

— Aveam de gând să-l mănânc.

— Desigur! Imediat ce ai fi dat de fundul sticlei ɚɬei a.

Gavin i-a arătat degetul mijlociu.

— Încetează! l-a repezit Del pe Mack. Cu toţii am trecut prin asta.

Poftim? Ce naiba însemna asta?

Yan s-a aşezat pe capătul opus al canapelei şi şi-a trântit cizmele de cowboy pe măsuţa de cafea. Mack s-a rezemat de perete.

Del îi cerceta pe amândoi.

— Voi ce părere aveţi, băieţi?

Mack a mai luat o muşcătură şi a vorbit cu gura plină.

— Nu ştiu! Chiar crezi că se poate descurca?

Gavin şi-a tras mâna peste faţă. Se simţea de parcă tocmai ar fi aterizat în mijlocul unui film prost.

— Vă rog, poate cineva să-mi explice c-c-ce se întâmplă?

Del şi-a încrucişat braţele la piept.

— Îţi vom salva căsnicia.

Gavin a pufnit, dar cele trei perechi de ochi aţintite asupra lui aveau priviri serioase.

— Sunt terminat, a gemut el.

— Ai spus că eşti dispus să faci orice să o recuperezi pe Thea, i-a reamintit Del.

— Da, a mormăit Gavin.

— Atunci vreau să fii sincer!

Gavin s-a încordat. Del s-a sprijinit pe măsuţa de cafea, care a protestat sub greutatea lui.

— Povesteşte-ne ce s-a întâmplat!

— V-am povestit! Ea a zis…

— Nu mă refer numai aseară. Ce *s-a întâmplat*, de fapt? Gavin a aruncat o privire spre cei trei bărbaţi. Chiar dacă Yan şi Mack, cel care îi mâncase mărul, nu ar fi fost acolo, Gavin tot nu ar fi vorbit despre asta. Era prea umilitor. Ar fi fost suficient de nasol să recunoască faptul că nu putea să-şi satisfacă în pat propria soţie, dar să trebuiască să deţină şi premiul special pentru că se speriase de moarte, se mutase în camera de oaspeţi, îşi pedepsise soţia cu tăcerea şi refuzase să audă explicaţiile ei, deoarece orgoliul lui fusese prea fragil să facă faţă? Mda, mai bine nu! Avea să păstreze asta pentru el, mersi frumos!

— Nu pot să vă spun, a mormăit el, în cele din urmă.

— De ce nu?

— Este ceva personal.

— Vorbim despre căsnicia ta. Normal că-i personal, a spus Del.

— Dar asta-i prea…

Mack l-a întrerupt cu un zgomot frustrat.

— Te întreabă dacă ai înşelat-o, idiotule!

Gavin şi-a întors capul pentru a-i arunca o privire fulgerătoare lui Del.

— Chiar crezi că aş înșela-o?

Doar gândul că ar fi putut să o înşele l-a făcut să vrea să se aplece din nou peste toaletă şi să elimine ceea ce mai rămăsese din cina lui lichidă.

— Nu! i-a răspuns Del. Dar trebuie să te întrebăm. Avem o regulă. Noi nu ajutăm infidelii.

— Care noi? Ce naiba se întâmplă?

— Ai spus că ţi s-a părut ca o străină aseară, a spus Del. Ţi-a trecut vreodată prin cap că poate chiar era o străină?

Gavin i-a aruncat o privire întrebătoare.

— În general, soţii se răcesc unul de altul la un moment dat în căsnicie, a spus Del. Toate fiinţele umane sunt într-o continuă schimbare, dar nu ne schimbăm toţi în acelaşi ritm. Cine ştie câţi oameni au divorţat, pur şi simplu, pentru că nu au reuşit să recunoască faptul că ceea ce ei credeau că sunt probleme insurmontabile erau, de fapt, doar faze temporare?!

Del a întins mâinile larg.

— Dar, drace, voi doi? Până şi faptul că v-aţi cunoscut e o minune!

— Asta ar trebui să mă facă să mă simt mai b-b-bine?

— Voi v-aţi întâlnit, cât? Doar patru luni înainte să rămână însărcinată?

— Trei.

Mack a tuşit în palmă. Zgomotul a răsunat ca un *foc de armă*.

— Corect! a continuat Del. Şi deodată te-ai trezit căsătorit din impuls într-un tribunal, iar apoi, înainte ca gemenele să se nască, ai fost chemat să joci baseball în Liga Mare? La naiba, Gavin, ai fost plecat cea mai mare parte a căsniciei tale, în timp ce ea a crescut fetele practic de una singură într-un oraş ciudat. Crezi că nu s-a schimbat deloc după toate astea?

Nu, însă, fir-ar să fie, nu asta era problema cu el şi Thea! Bineînţeles că se schimbase. La fel şi el. Dar erau

părinţi buni şi erau fericiţi. Cel puţin, aşa *crezuse*.

Del a ridicat dezinvolt din umeri şi s-a îndreptat.

— Uite, tot ce spun este că genul nostru de carieră este dificil de acceptat şi pentru cuplurile care stau împreună ani în şir şi ştiu exact la ce se înhamă înainte de a se căsători. Dar voi doi aţi sărit direct în capătul adânc al piscinei fără veste de salvare. Nicio căsnicie nu poate supravieţui, chiar şi în cele mai bune circumstanţe. Nu fără ajutor.

— Este cam târziu pentru consiliere.

— Nu, nu este. Dar nu despre asta este vorba.

— Dar despre *ce* e vorba?

Del l-a ignorat şi, în schimb, i-a privit din nou pe Yan şi Mack.

— Ei bine?

— Eu spun că da, a răspuns Yan. Gavin ne va fi inutil în sezonul viitor dacă nu reuşim să îi împăcăm.

Mack a ridicat din umeri.

— Eu sunt de acord, măcar să-l scoatem de aici, pentru că, la naiba, frate!

A făcut un gest larg spre cameră.

Gavin s-a năpustit la Yan.

— Cum se zice *dispari* în spaniolă?

Mack a muşcat pentru ultima oară din măr şi a aruncat cotorul peste umăr. Acesta a aterizat direct în chiuvetă. Gavin îl ura mai mult decât pe oricine altcineva din întreaga lume.

— Fiicele mele mi-au dat acel măr.

— Ups! a spus Mack.

— Ascultă bine! i-a spus Del. Dormi aici în seara asta! Mâine-seară o să te vezi cu noi pentru prima ta întâlnire oficială.

— Prima întâlnire oficială *pentru ce*?

— Pentru a găsi soluţia la toate problemele tale.

S-au holbat la el de parcă asta explica totul.

— Asta e tot?

— Încă ceva! a continuat Del. Sub nicio formă să nu te duci să-ţi vezi soţia!

Capitolul doi

NIMIC PE PĂMÂNT NU ESTE MAI PUTERNIC DECÂT O FEMEIE nervoasă.

Dintre toate fărâmele de înţelepciune populară pe care i le împărtăşise bunica de-a lungul anilor, Thea Scott spera cel puţin că aceasta era adevărată, pentru că, la naiba, barosul ăsta cântărea o tonă! Patru încercări de a atinge ţinta avuseseră ca rezultat doar o lovitură mică în perete şi o întindere de toată frumuseţea a muşchilor spatelui. Dar, fir-ar să fie, Thea nu renunţa. Trei ani locuiseră în acea casă şi tot de trei ani îşi imagina cum dărâmă acel perete.

Cum cu o zi în urmă îşi văzuse căsnicia prăbuşită oficial, i se părea corect ca azi să fie rândul zidului.

În plus, Thea *chiar* avea nevoie să lovească ceva.

În concluzie, a mai balansat o dată barosul cu un mormăit. în cele din urmă, capătul greu a scos o bubuitură satisfăcătoare, lăsând o gaură largă. Cu un chiuit victorios, Thea a scos ciocanul şi a vârât capul prin gaură. Aproape că simţea lumina din cealaltă parte doar aşteptând să izbucnească liber din închisoarea bej. Oricum, cine naiba ar fi pus un perete acolo? Ce arhitect întreg la minte ar fi despărţit livingul de sufragerie, ca să blocheze toată lumina să pătrundă în jos, pe scări?

Thea s-a balansat din nou, iar a doua gaură s-a alăturat celei dintâi. O bucată de rigips i-a căzut la picioare, în timp ce praful răscolit în aer i-a acoperit braţele. La naiba, acum se simţea mai bine!

Gâfâind de efort, Thea a lăsat ciocanul să cadă pe folia de plastic pe care o cumpărase pentru a proteja podeaua din lemn de esenţă tare. Masându-şi umărul cu o mână, s-a întors şi a privit livingul. Da! Chiar acolo. Chiar lângă uşile franţuzeşti din spatele curţii. Acesta era locul perfect pentru şevalet şi vopsele. Într-o zi, după ce avea să termine examenele, poate că avea să aibă propriul studio de artă. Deocamdată însă se mulţumea doar să picteze din nou. De când se născuseră fetele nu mai atinsese o pânză goală. Cea mai mare realizare creativă a ei în ultimul timp

era să îşi vopsească tricourile albe pentru a face petele să pară intenţionate.

Încercase să se obişnuiască cu peretele. Agăţase pe el fotografii de familie în forme ciudate. înrămase amprentele mâinilor fetelor şi operele lor de artă. Pusese la loc de cinste bâta de baseball preferată a lui Gavin din liceu. Totul în ideea că într-o zi avea să îl repare. Că avea să îl picteze într-o culoare mai vie. Sau poate că avea să îi aducă îmbunătăţiri. Sau, într-o zi, avea să îl dărâme de tot şi s-o ia de la capăt.

Thea ştiuse că *acea zi* sosise, atunci când se trezise dimineaţă, cu ochii încă umflaţi din cauza unui moment de slăbiciune din toiul nopţii, când plânsese în baie cu mâna la gură pentru a-şi înăbuşi sunetele.

Lacrimile erau inutile. Regretele nu aveau să o ajute să o ia de la capăt. Nu exista decât o singură modalitate de a merge mai departe şi asta era cu fruntea sus.

La propriu.

Aşadar, după micul dejun, Thea îşi trimisese fetele la cursul de dans cu sora ei, Liv, care locuia cu ea de când plecase Gavin. Apoi se îmbrăcase cu salopeta veche de pictat, mersese la magazinul de unelte şi cumpărase barosul.

— Ştii cum să-l foloseşti? o întrebase bărbatul de la tejghea.

Sprânceana lui arcuită ţipa după o explicaţie.

Thea îşi arcuise buzele într-o tentativă de zâmbet.

— Da!

— Să te asiguri că mâna cea mai puternică este la capătul cozii.

— Da! Am înţeles! spusese Thea în timp ce îşi băga restul în buzunar.

Bărbatul îşi trăsese de bretele.

— Ce vrei să dărâmi?

— Temelia autorităţii bărbăteşti.

Acesta clipise uimit.

— Un perete.

— Să te asiguri mai întâi că nu este perete de

rezistenţă.

Nevoia de a lovi ceva a crescut din nou, ca furia de pe Twitter. Thea a vrut să ridice barosul pe umăr, dar tocmai când îl ridica, uşa din faţă s-a deschis. Fetele au intrat şi ele, cu fustiţele lor tutu peste nişte colanţi roz şi codiţe blonde legănându-se la unison. Câinele lor, un Golden Retriever pe nume Butter Ball, le urma răbdător ca o bonă canină. Sora ei, Liv, a apărut în urma lor, ţinând lesa lui Butter.

— Mami, ce faci? a întrebat Amelia, ţipând să se oprească, în vocea ei de copil ghicindu-se o combinaţie de uimire şi groază.

Thea nu o condamna. Mami probabil nu arăta ca o mamă în acel moment.

— Dărâm un perete, a spus Thea, păstrându-şi tonul calm.

— O, da! a exclamat Liv, frecându-şi mâinile. Mă bag şi eu!

Aruncând lesa lui Butter, a traversat camera şi a întins mâna după baros.

— Pot să mă prefac că este faţa lui?

— Liv! a avertizat-o Thea, uşor.

Ştia că sora ei nu avea să spună intenţionat ceva rău despre Gavin în faţa fetelor. Amândouă învăţaseră pe pielea lor că singurii care sufereau când unul dintre părinţi vorbea urât despre celălalt erau copiii. Dar, uneori, pe Liv o lua gura pe dinainte. Ca acum.

— A cui faţă, mătuşă Liwie? a întrebat Amelia.

Thea i-a aruncat surorii ei o privire de genul *ţi-am zis eu*!

— A şefului meu, a răspuns repede Liv.

Liv lucra pentru un bucătar celebru, renumit pentru modul tiranic de a-şi trata angajaţii, la un renumit restaurant din Nashville. De-a lungul timpului se plânsese suficient de mult pentru ca fetele să nu se întrebe dacă spunea adevărul sau nu.

— Putem să lovim şi noi în perete? a întrebat Amelia.

— Este o treabă periculoasă, numai pentru adulţi, a

spus Thea. Dar puteţi să asistaţi.

Liv şi-a luat avânt puternic, cu un strigăt de Tarzan, şi a trântit o altă bucată de rigips pe podea. Fetele au sărit în sus de bucurie. Ava a scos un chiot şi a făcut o schemă de karate în aer cu piciorul. Amelia a făcut roata. Erau oficial *în* living.

— La naiba, ce bine a fost! a spus Liv, dându-i barosul înapoi surorii sale. Pentru asta avem nevoie de muzică.

În timp ce Thea înhăţa din nou barosul, Liv a scos telefonul mobil, apăsând ecranul de câteva ori, apoi, prin Bluetooth, boxele din toată casa au răsunat cu vocea Arethei Franklin, care solicita re-S-P-E-C-T.

Liv a luat bâta lui Gavin de pe podea pe post de microfon şi a început să cânte cu voce tare versurile. A întins mâna spre Thea, care i s-a alăturat, spre amuzamentul fetelor. Râdeau ca şi cum acest concert improvizat ar fi fost cel mai amuzant lucru pe care îl văzuseră vreodată.

Şi, ca prin minune, ea şi Liv deveniseră din nou adolescente, cântând cât le ţineau plămânii în dormitorul aglomerat pe care îl împărţiseră în casa bunicii. Acolo, în timp ce mama lor se îneca într-o ceaţă de furie şi certuri pentru pensia alimentară, iar tatăl lor era prea ocupat să o înşele pe soţia numărul doi, în loc să acorde atenţie fiicelor sale, memoraseră melodiile lui P! nk şi îşi promiseseră că nu aveau să aibă niciodată încredere în bărbaţi, că niciodată nu aveau să fie la fel de slabe ca mama lor sau la fel de egoiste ca tatăl lor şi că mereu aveau să se protejeze reciproc.

Fuseseră doar ele împotriva lumii. Mereu.

La fel ca acum. Numai că, de data aceasta, Thea nu avea doar o soră mai mică de protejat. Trebuia să-şi protejeze fiicele. Şi avea să o facă. Indiferent cum. Era hotărâtă să se asigure că fetele ei nu aveau să afle niciodată cum era să crească înconjurate de tensiune sau ca pioni între doi părinţi în război.

Brusc, un val de emoţie a pus stăpânire pe Thea, iar

o durere i s-a răspândit prin piept. Vocea i s-a împleticit în versuri în timp ce gâtul îi tremura. Îndepărtându-se de fete, şi-a şters faţa.

Cu dezinvoltură, Liv i-a oferit o acoperire.

— Hei, fetelor! Mergeţi sus şi schimbaţi-vă hainele, bine? Prima care ajunge la scări o să aleagă filmul din seara asta.

Promisiunea competiţiei le-a trimis pe fete în grabă spre scări. Câteva secunde mai târziu, cântecul s-a terminat.

— Te simţi bine? a întrebat Liv.

Thea avea un nod în gât.

— Şi dacă le-am rănit deja?

— Nu le-ai rănit, a contrazis-o Liv. Eşti cea mai bună mamă pe care am cunoscut-o vreodată.

— Tot ce-am vrut, tot ce mi-am dorit vreodată, a fost să le ofer o viaţă pe care noi nu am avut-o niciodată. Să le ofer siguranţă şi…

Liv a apucat-o de umeri şi a întors-o spre ea.

— El este cel care s-a mutat.

— Da, pentru că eu i-am spus să plece.

Nu mai putuse să suporte nici măcar minut de răceală din partea lui, după aproape o lună în care refuzase să vorbească despre orice şi făcuse pe bosumflatul în camera de oaspeţi. Doi copii mici în casă îi erau de ajuns.

— Şi el abia a aşteptat, a replicat Liv.

Adevărat! Totuşi, vinovăţia o copleşea pe Thea. Erau lucruri despre care Liv nu ştia. Gavin greşise când reacţionase aşa cum o făcuse, atunci când descoperise că Thea mimase orgasmul în pat, dar ea nu ar fi trebuit să-l lase să afle în acel mod.

— Este nevoie de două persoane pentru a strica o relaţie. Liv a înclinat capul, mirată.

— Sigur, dar eu sunt sora ta, ceea ce înseamnă că sunt predispusă biologic să-ţi ţin partea.

S-au uitat una la cealaltă, mulţumind în tăcere încă o dată lui Dumnezeu că aveau, întotdeauna, cel puţin o

persoană pe care să poată conta.

Thea crezuse odată că Gavin era acea persoană.

La naiba cu el! Thea a recuperat barosul. Era timpul să se descurce singură. Să reia lucrurile de unde le lăsase când renunţase la tot pentru el şi pentru cariera lui. Era timpul să înceapă să îndeplinească promisiunile făcute de ea şi Liv cu mulţi ani în urmă.

Thea şi-a luat avânt, şi o altă gaură a străpuns peretele.

— Nu sunt singura care îşi imaginează faţa lui acum, nu-i aşa? a râs Liv.

— Nu, a mârâit Thea, luându-şi din nou avânt.

— Bun! Dă-i tare! Eşti o femeie puternică, care nu are nevoie de bărbat.

În difuzoare se auzea un cântec furios al lui Taylor Swift despre poze arse.

Liv a luat din nou bâta de baseball a lui Gavin de pe podea.

— Ai grijă! Mă bag şi eu!

— Aşteaptă! Asta-i bâta lui preferată!

— Dacă ar fi vrut-o, ar fi trebuit să o ia cu el, a spus Liv.

Thea s-a ferit în timp ce Liv şi-a luat avânt. S-a auzit o bubuitură puternică atunci când bâta s-a lovit de peretele de rigips.

Thea a scăpat barosul şi a smuls bâta din mâinile lui Liv.

— Nu putem s-o rupem.

— Este doar o bâtă.

— A câştigat campionatul de stat al liceului cu ea.

— Bărbaţii şi bâtele lor! a spus Liv, apoi şi-a dat ochii peste cap.

— Este importantă pentru el, i-a explicat Thea.

— Nu asta este problema? s-a răstit Liv. Baseballul a fost întotdeauna mult mai important decât tine.

— Nu, nu a fost!

Tonul profund al vocii lui Gavin a răsunat brusc în încăpere.

Stătea la trei metri distanţă, de parcă discuţia lor l-ar fi făcut să apară de nicăieri. Butter a lătrat şi a alergat spre el, ca un trădător, dând din coadă fericit.

Thea s-a trezit cutremurându-se, în timp ce privea cum Gavin îşi pusese mâna pe capul lui Butter şi îl scărpina după urechi. Purta o pereche de blugi decoloraţi şi un tricou gri, simplu. Avea părul umed, ca şi când ar fi făcut un duş rapid şi s-ar fi frecat pur şi simplu cu un prosop pe cap. Ochii lui căprui erau roşii şi înconjuraţi de cearcăne. Avea o barbă blond-maronie de cel puţin două zile, care îi acoperea maxilarul.

Totuşi, reuşea cumva să pară irezistibil şi nedrept de sexy.

Liv a oprit muzica şi şi-a încrucişat braţele la piept.

— Tu ce vrei, idiotule?

— Liv, a avertizat-o Thea, din nou, apoi a spus către Gavin: Tu nu mai locuieşti aici, Gavin. Nu poţi să intri, pur şi simplu.

Gavin a făcut semn spre uşa din spatele lui.

— Am încercat să bat.

Apoi şi-a aruncat privirea spre peretele spart şi barosul de pe podea.

— Ce… ce faci?

— Dărâm peretele.

— Văd asta, a spus el, încet.

— De ce, mai exact? Pentru că îl urăsc.

Gavin s-a încruntat.

— Aia e bâta mea?

Un sentiment meschin de mânie şi-a croit drum prin bunul ei simţ.

— Da! Funcţionează excelent!

Thea s-a întors şi a lovit cu bâta în perete.

Gavin s-a ferit instinctiv.

— O să-mi instalez şevaletul aici, a spus Thea şi a lovit cu bâta din nou. Peretele ăsta tâmpit îmi blochează toată lumina.

— Poate că ar fi trebuit să vorbim despre asta înainte să…

Gavin a tresărit când Thea a lovit cu bâta a treia oară.

— Poate că ar fi trebuit să vorbim despre o mulţime de lucruri! s-a răstit Thea, îndepărtându-se de perete şi ştergându-şi broboanele de sudoare de pe frunte.

Un ţipăt brusc dinspre scări i-a întrerupt.

— Taţi!

Amelia a sărit de pe prima treaptă şi a alergat spre Gavin, cuprinzându-l cu braţele în jurul picioarelor.

— Mami dărâmă zidul! a spus ea, râzând şi ridicându-şi mâinile pentru a fi luată în braţe.

Încă privind cu atenţie la Thea, Gavin i-a făcut copilei pe plac. Amelia şi-a înclinat instantaneu capul.

— Eşti bolnav, tafi?

— Ăăă, nu, draga mea! i-a răspuns el. Doar că nu am dormit foarte bine noaptea trecută, a continuat el şi a sărutat-o pe obraz. Miroşi a sirop. A făcut mami clătitele speciale de sâmbătă la micul dejun?

— Da, cu fulgi de ciocolată!

A ieşit *fulzi de siocolată*.

Gavin a aruncat o privire înspre Thea şi, pentru o clipă, nu mai erau combatanţi, ci doar părinţi. Amelia dăduse semne de vorbire peltică în ultimele luni, iar Gavin se temea că era începutul unei probleme permanente, ca a lui. Thea a zâmbit blând.

— Este doar uşor peltică, a spus ea încet.

Gavin şi-a întins celălalt braţ spre Ava, care se codea încet în spatele surorii ei.

— Bună, pitico!

Ava nu s-a apropiat de el, preferând să stea lângă Thea. Era un act de protecţie instinctivă care i-a frânt inima mamei sale, mai ales când fetiţa şi-a ridicat bărbia îndrăzneţ şi a spus:

— Mami a plâns!

O, nu! Ava venise lângă ea, în pat, în timpul nopţii de când plecase Gavin. Să fi auzit când Thea se strecurase în baie aseară? Nu voia ca fetele să o audă *vreodată* plângând.

Gavin a înghiţit în sec, apoi şi-a aţintit privirea asupra chipului soţiei sale, de parcă nu o mai văzuse niciodată, oprindu-se la pistruii şi petele pe care Thea nu se obosise să le acopere cu machiaj. Thea s-a îmbujorat sub greutatea privirii lui. De ce naiba o privea aşa?

— Putem să-l scoatem pe Butter la plimbare? a întrebat Amelia.

Acesta era obiceiul lor – să scoată câinele la plimbare prin cartier. Sau cel puţin aşa făceau când Gavin locuia încă acolo.

— Cu altă ocazie, scumpo! a spus Gavin. Trebuie să vorbesc cu mami.

Amelia a făcut o faţă nemulţumită, o tehnică devastator de eficientă pe care o descoperise recent. Gavin a înghiţit în sec din nou, iar Thea a simţit că i se face milă de el.

— Voi veni luni, la musicalul de la şcoală, a asigurat-o el. Poate putem să-l plimbăm pe Butter după aceea.

— Ies eu la plimbare cu ei! a spus Liv, punându-şi suficient de mult *du-te naibii* în voce cât să nu se lase loc de interpretări.

Butter se învârtea la uşă, în timp ce Liv îi punea lesa şi le ajuta pe fete să-şi îmbrace hainele de lână. A păşit afară, apoi a vârât imediat capul înapoi.

— Nu durează mult! Trebuie să-ţi setăm profilul online de întâlniri.

Uşa s-a trântit în secunda următoare.

Gavin a scos un zgomot greu de înţeles.

Thea şi-a ascuns un zâmbet.

— Nu răspunzi la telefon, a spus Gavin, imediat ce fetele s-au îndepărtat.

— Bateria a murit aseară. Nu am avut chef să-l încarc.

El a făcut un pas mai aproape, cu ochii înmuiaţi de îngrijorare.

— Tu eşti bine?

Thea a încercat să ignore micul război al inimii sale.

— Nu eu sunt aia care miroase ca şi cum şi-ar fi

petrecut noaptea înotând în whisky.

— M-am îmbătat aseară.

Thea s-a întors spre perete, pregătită pentru încă o lovitură.

— Îţi sărbătoreai libertatea?

— Dacă asta crezi de fapt, am dat-o în bară mai rău decât credeam.

Sunetul bâtei la contactul cu peretele nu a fost la fel de satisfăcător de data aceasta.

— Ei bine, asta e o problemă, Gavin, pentru că ai dat-o în bară destul de rău.

El nu a contrazis-o.

— Tu chiar îţi faci profil de întâlniri on-line?

— Doamne, nu! a chicotit Thea, ştergându-şi fruntea cu o mână. Asta e ultimul lucru de care am nevoie!

Un alt bărbat în viaţa ei? Alte promisiuni în care nu putea avea încredere? Nu, mulţumesc!

Gavin a încuviinţat din cap, iar pe chip i se citea uşurarea.

— Dacă ai trecut pe aici pentru a-ţi mai lua din lucruri, fă-o rapid, pentru că fetele nu vor întârzia mult!

— Nu am venit să-mi iau din lucruri.

— Atunci de ce?

În inima ei s-a dat din nou un mic război în timp ce îi privea lupta cu muşchii gâtului.

În cele din urmă, Gavin a rostit rapid propoziţia:

— Vreau să vorbim!

— Nu mai este nimic de spus.

— Te rog, Thea!

Naiba să o ia de inimă, cu tot cu război!

— Bine!

Thea l-a împins cu bâta şi s-a îndreptat spre bucătărie. S-a întors tăcută cu spatele la el pentru a umple un pahar cu apă de la robinet. Fierbea de nervi, în timp ce se făcea că studiază calendarul masiv de pe tabla albă care acoperea mai bine de un metru pătrat din peretele de lângă frigider. Thea se mândrise mereu cu firea ei impulsivă şi nepăsătoare, dar acum trăia şi respira după

un cod de culori, unde îşi programa fiecare minut din viaţa lor – lecţii de dans, întâlniri cu medicul dentist, meniuri pentru cină, zile de voluntariat preşcolar şi, cu litere roşii, pentru a indica nivelul ridicat de importanţă (DACĂ UIŢI, EŞTI MOARTĂ), semne distinctive pentru a găsi colanţii preferaţi ai Avei înainte de musicalul de la şcoală de luni.

Calendarul era, de asemenea, plin de angajamente sociale de caritate, în calitate de membru oficial al clubului Nashviile Legends WAGS[1] – soţii şi prietene –, dar, de când începuseră zvonurile că ea şi Gavin se certaseră, multe dintre soţii şi prietene se distanţaseră de ea. Nici măcar nu o mai invitaseră la prânzul lor stupid luna aceasta, iar asta fusese *înainte* ca ea să fi cerut divorţul.

Oricum nu se simţise niciodată în largul ei acolo, indiferent cât de mult încercase. Thea nu putuse niciodată să scape de sentimentul că era privită ca *aceea femeie* – tipa pe care toate o bănuiau în secret că rămăsese însărcinată intenţionat, pentru a-şi asigura mariajul cu un sportiv profesionist.

Puţini ştiau că banii erau ultimul lucru din lume pentru care Thea s-ar fi căsătorit vreodată. Toată copilăria ei văzuse modul în care banii corup şi strică totul în jur.

Nu! Se căsătorise cu Gavin din dragoste.

Dar acum, când vedea cât de bine funcţionase asta, ar fi preferat să se fi măritat pentru bani.

Thea fusese complet nepregătită pentru viaţa de soţie a unui jucător de baseball. Iar locul în clubul Legends WAGS adusese cu sine un stil aparte de celebritate şi multe responsabilităţi. Alergând între evenimente caritabile şi apariţii promoţionale, era ca şi cum ar fi fost aruncată într-o comunitate din care nu voise niciodată să facă parte. Nu că ar fi avut ceva împotriva comunităţilor. Ba chiar făcuse parte dintr-una în timpul facultăţii, un grup format din studenţi specializaţi în teatru şi în muzică, dar şi în studii feministe, care militaseră pentru drepturile femeilor.

---

1 Acronim pentru Wives and Girlfriends. Termen generic care le definește pe partenerele de viață ale sportivilor (n. red.).

Această comunitate însă era diferită, căci solicitase respectarea regulilor şi supunere totală, adică opusul a tot ceea ce susţinuse odinioară Thea. Însă fusese nevoită să descopere totul de una singură, cu gemenele sugare, pentru că Gavin fusese mai mult plecat decât acasă. Şi, cumva, pe parcursul acestui proces, se pierduse pe sine atât de mult, încât nici măcar ea nu se mai recunoştea. Cum o descrisese revista *Southern Lifestyle* în vara anului trecut, într-un număr dedicat atleţilor profesionişti din Tennessee şi familiilor lor? *Un adevărat pastel*. Asta era! Şi aveau dreptate. întreaga ei garderobă Lilly Pulitzer devenise un omagiu umblător adus vatei de zahăr. Purta tricouri vintage cu Dépêche Mode şi tenişi negri, pentru numele lui Dumnezeu!

Articolul fusese ca un duş cu apă rece. Un semnal de alarmă. Se supărase, se împiedicase şi îşi dăduse seama că devenise tot ceea ce dispreţuise odinioară, iar Gavin fie nu observase, fie nu se sinchisise că nevasta lui se transformase într-o versiunea spălăcită a ei.

Sau, mai rău, o prefera pe Thea cea spălăcită.

Când l-a auzit cum îşi drege vocea, Thea s-a întors înapoi spre el. Umbrele de sub ochii lui erau mai pronunţate în lumina din bucătărie, ca nişte vânătăi îngemănate. Chiar arăta îngrozitor. Gavin nu rezista niciodată la tărie, iar aici nu se referea doar la alcool.

Şi-a împins paharul spre el.

— Vrei o aspirină?

— Am luat deja ceva.

— Nu te-a ajutat?

— Nu prea!

El i-a zâmbit uşor. Mâna lui a cuprins paharul pe care ea tocmai i-l oferise, iar degetul mare i se plimba în sus şi în jos pe condensul format pe sticlă. Thea nu putea să-şi ascundă dorinţa surprinzătoare care o făcea să simtă în unele părţi durere şi în altele, fiori. Fie atinsese nivelul penibilului, *Domnul să o aibă în pază*, fie era dornică de afecţiune, dacă un deget mare plimbat pe un pahar cu apă îi stârnea furnicături în toate părţile moi. Gavin nu o mai

atinsese din noaptea aceea, noaptea Marelui O-Nu. Dar în ciuda părerii lui actuale, îi plăcuse întotdeauna să fie atinsă de el. Nu se prefăcuse niciodată în privinţa *asta*.

La naiba cu el!

— Vreau să păstrez casa.

Gavin şi-a înclinat capul de parcă n-ar fi auzit bine. Ca un câine.

— P-p-poftim?

— Ştiu că îţi cer mult, dar nu voi avea nevoie de o pensie alimentară prea mare dacă eşti dispus să te revanşezi faţă de mine şi faţă de fete. Voi merge la serviciu, evident, dar…

Gavin a împins paharul.

— Thea…

— Cred că totul ar fi fost mai uşor pentru mine şi Liv, dacă tata nu ar fi vândut casa după ce a părăsit-o pe mama. Şi, din moment ce aceasta este singura casă pe care fetele o ştiu…

Vocea i s-a oprit în gât. A tras adânc aer în piept pentru a o masca.

— Trebuie să le spunem împreună. Totuşi, nu ştiu exact când va fi momentul potrivit. înainte de sărbători? După sărbători? Nu ştiu! Nici nu ştiu dacă vor înţelege ce înseamnă asta. Ele încă mai cred că joci baseball, dar asta nu va mai dura mult…

— Thea, opreşte-te!

Tonul vocii lui era la fel de tulburător, pe cât era de atipic. Thea a tresărit.

— De ce să mă opresc?

— Nu vreau asta.

— Casa?

— Nu! La dracuz! a încercat el din nou, trecându-şi mâinile prin păr. Adică, da! Vreau casa! Vă v-v-vreau pe tine şi pe fete în casă.

— Nu înţeleg.

— Te vreau *pe tinel*

Thea a rămas cu gura căscată. Pentru o clipă, surpriza i-a furat vocea, înainte ca sarcasmul să i-o dea

înapoi.

— Opreşte-te, Gavin! Este prea târziu pentru asta.

Gavin strângea aşa de tare marginea tejghelei, încât venele ieşiră din antebraţele lui groase.

— Nu, nu este!

— Cel mai bine ar fi să facem asta acum, când fetele sunt încă mici şi nu-şi vor aminti…

Nu a reuşit să-şi termine fraza, că dintr-odată i s-a pus un nod în gât. Nu avea timp pentru această mascaradă emoţională.

Chipul lui Gavin era împietrit.

— Ce să-şi amintească? Faptul că părinţii lor au fost vreodată căsătoriţi?

— Aş prefera să nu-şi amintească niciodată *asta*, decât să fie forţate să îndure suferinţa destrămării familiei lor.

— Atunci, să ne păstrăm familia întreagă!

— Ai sfâşiat-o în momentul în care te-ai mutat.

— Mi-ai spus să plec, Thea!

— Şi tu abia ai aşteptat!

Gura lui s-a deschis şi s-a închis preţ de o clipă, înainte de a spune fără să gândească:

— Am avut nevoie de timp de gândire.

— Şi acum vei avea tot timpul din lume.

Gavin s-a aplecat, a lăsat coatele pe blat şi şi-a sprijinit capul în mâini.

— Discuţia asta nu decurge aşa cum îmi d-d-doream.

Thea s-a îndepărta de blat.

— Serios? Şi cum anume ţi-ai imaginat că va merge? Deoarece am impresia că, după părerea ta, tot ce trebuia să faci era să apari aici, iar eu să zâmbesc imediat şi să mă prefac că totul e bine. Am făcut asta trei ani, Gavin. Gata!

Thea s-a îndreptat din nou către perete. Trebuia să lovească ceva.

— C-ce naiba înseamnă asta? a întrebat el, urmărind-o îndeaproape.

— Înseamnă că orgasmele au fost cele mai mici dintre problemele noastre!

Asta o enervase cel mai mult. El se înfuriase pe ea pentru că se prefăcuse în pat, dar nu ştia că se prefăcuse cu totul ani de-a rândul?

Thea a ridicat bâta şi a lovit cât de tare a putut. O altă gaură a apărut în perete.

— Thea, aşteaptă! a spus Gavin, înfăşurându-şi degetele în jurul bâtei şi oprind-o să-şi ia avânt din nou. Te rog, doar ascultă-mă o secundă!

Ea s-a întors.

— Suntem dincolo de etapa de ascultare, Gavin. Te-am rugat să mă asculţi de o mie de ori din acea noapte şi ai refuzat!

— Nu totul în acea noapte a fost îngrozitor, Thea.

Thea a înaintat spre el, propulsată de furia reprimată.

— Tu glumeşti? Crezi că acum este momentul potrivit să-mi aminteşti de gloriosul tău Grand Slam?

Ar fi fost amuzant, dacă de fapt n-ar fi fost deloc amuzant. Jocul de cuvinte perfect. Noaptea celei mai mari realizări din cariera lui – un Grand Slam urmat de victoria în cel de-al şaselea meci din Campionatului Ligii Americane – fusese noaptea unei alergări şi mai mari în pat pentru Thea.

— Vorbesc despre ce am făcut după meci, a spus Gavin, micşorând distanţa dintre ei şi coborându-şi vocea spre un ton seducător. *Partea aia* nu a fost aşa de îngrozitoare.

— Atunci de ce te-ai mutat în camera de oaspeţi după aceea?

Gavin şi-a ridicat mâinile, într-un gest de armistiţiu.

— Pentru că am exagerat şi am dat-o-n bară, bine? Ştiu asta. Şi a-am…

Gura lui încerca să împingă afară cuvintele pe care muşchii gâtului erau hotărâţi să le reţină. Şi-a dus mâna de-a lungul maxilarului şi apoi s-a apucat de ceafă. S-a uitat în cele din urmă la podea, cu un mormăit frustrat, trăgându-şi buzele într-o schimonoseală.

Uşa din faţă s-a deschis brusc, pentru a doua oară în

acea dimineaţă. Gavin şi-a înăbuşit o înjurătură, în timp ce Amelia şi Butter au intrat în fugă în casă cu Ava şi Liv urmându-le încet. Amelia s-a oprit pe hol, ţinând o recompensă pentru câine cât de sus cât îi permitea braţul ei mic.

— Uite, tafi!

Amelia i-a poruncit lui Butter să sară. Câinele doar şi-a ridicat capul şi a luat recompensa dintre degetele Ameliei, dar Amelia a ţipat de parcă l-ar fi învăţat pe Butter să vorbească.

Gavin a zâmbit uşor.

— Foarte frumos, draga mea! a spus el, cu vocea încordată.

Liv a prins privirea surorii ei, în timp ce păşea în bucătărie. Câteva secunde mai târziu, melodia „AII the Single Ladies” a răsunat prin Bluetooth în difuzoare.

— E subtilă, a spus Gavin, încet.

— Nimeni nu este la fel de loial decât o soră mai mică.

— Vom sări pe trambulină, a spus Liv, detectând tensiunea încă nerisipită din cameră.

Apoi a dat muzica mai tare înainte de a ieşi din nou cu fetele.

Gavin s-a apropiat cu precauţie de Thea.

— Spune-mi doar de ce a-a-ai nevoie. Ce trebuie să fac?

Chipul lui avea o expresie imploratoare care îi amintea de falsa replică „Te rog, iubito”, pe care tatăl ei o folosise de fiecare dată când o implorase pe mama ei să-i mai dea o şansă. Sau două, sau patru. De câte ori crezuse mama ei în promisiunile deşarte ale soţului? De mult prea multe ori. Thea nu avea de gând să facă aceeaşi greşeală.

— E prea târziu pentru asta, Gavin, a oftat ea, repetând cuvintele de mai devreme.

Gavin s-a albit.

— Mai dă-mi o şansă!

Ea a clătinat din cap.

Ochii lui s-au umezit la colţuri. S-a întors, cu glasul

sugrumat şi cu mâinile pe creştetul capului. Tricoul i s-a întins peste muşchii încordaţi ai spatelui care se înghesuiau şi se umflau în timp ce se lupta cu gândurile lui. S-au scurs câteva clipe pline de tensiune. Hotărârea i-a condus paşii, reducând astfel distanţa dintre ei.

— Voi face orice, Thea. Te rog!

— De ce, Gavin? După tot acest timp, *de ce*?

Ochii lui s-au oprit asupra buzelor ei şi, o, Doamne, avea de gând să…

Gavin a scos un oftat, şi-a strecurat o mână după ceafa ei şi şi-a înclinat gura. Thea a făcut un pas în spate şi s-a prins de spatele canapelei pentru a nu se prăbuşi, dar nu era nevoie, pentru că Gavin i-a înfăşurat un braţ în jurul taliei. Unul puternic, protector, un braţ masculin, bombat, care o ţintuia de corpul lui dur. Gura lui Gavin a acaparat-o pe a ei. De nenumărate ori. Iar când şi-a vârât limba printre buzele ei, nu s-a mai putut abţine şi i-a răspuns la sărut. Şi-a încleştat degetele în tricoul lui şi a deschis gura mai larg, oftând prelung. Avea gust de pastă de dinţi, whisky şi o porţie de visuri de mult pierdute.

Dar porţia a venit la pachet cu o garnitură de confuzie şi trădare. Fusese o pradă chiar atât de uşoară? Un sărut sălbatic şi era literalmente topită în braţele lui? Un sărut şi uitase tot ce se întâmplase între ei?

Thea şi-a smuls gura de pe a lui.

— Ce naiba faci?

— M-ai întrebat de ce, a spus Gavin, gâfâind, cu ochii întunecaţi. De asta!

Capitolul trei

— CF-AI FĂCUT?!

Gavin s-a prăbuşit pe scaunul pasagerului din camioneta lui Del, iar mirosurile de pizza, aripioare de pui şi alte gustări de pe bancheta din spate ameninţau să-i strice pacea din stomac. Trecuseră câteva ore de când dăduse la raţe ultima dată, dar mirosul picant de sos buffalo îl avertiza că situaţia se putea repeta oricând.

— Am sărutat-o.

Del a înjurat printre dinţi.

— Ţi-am spus clar să nu te duci la ea!

— Ştiu.

— Şi în mod sigur nu mi-am dat acordul să o săruţi.

— Nu ştiam că am nevoie de acordul tău.

— Ba da! Dar, mai important, ai nevoie de acordul *ei*. Rahat! Pentru scamatoria asta e posibil să fi regresat *săptămâni* întregi.

Del a tras un pumn în volan.

Gavin nu l-a contrazis, deoarece presimţea că Del avea dreptate. Dacă Thea ar fi putut pune mâna pe o tigaie, l-ar fi lovit în cap cu ea. După ce îl respinsese, îi spusese că nu are dreptul să o sărute aşa şi îi poruncise să plece.

Dar existase şi un moment în care ea se aplecase peste el şi se deschisese, lăsându-şi limba să se împletească cu a lui şi respirând puţin sacadat. Un oftat *adevărat*. Fusese scurt, dar în acel moment soţia lui îi răspunsese la sărut. Aşadar, poate că nu o dăduse în bară complet.

Del a virat la dreapta şi a ieşit pe autostradă. Interiorul maşinii strălucea în galben de la luminile autovehiculelor care se îndreptau spre centrul oraşului Nashville, unde oamenii îşi petreceau seara în baruri cu muzică country. După aproape cincisprezece minute de condus, Del a ieşit lângă Brentwood, o suburbie a oraşului în care locuiau sportivi şi o mulţime de vedete locale.

Gavin prefera Franklin. Şi acolo locuiau o grămadă de vedete, dar străzile cu importanţă istorică, mărginite de copaci, îi dădeau o atmosferă de orăşel. Aleseseră să stea într-un cartier normal, nu într-o suburbie plină de conace. Casa lor era la câţiva paşi de un mic centru în care fetele puteau să împrumute cărţi de la bibliotecă, să mănânce îngheţată la cornet şi unde deveniseră clienţi fideli ai restaurantului local cu separeuri din vinilin crăpat. Singurii turişti pe care îi aveau erau pasionaţii de Războiul Civil, care voiau să viziteze câmpul de luptă local.

Gavin fusese sceptic la început, când Thea îi sugerase să locuiască acolo.

Cu salariul lui îşi puteau permite ceva mai generos. Dar când văzuse felul în care ei i se luminaseră ochii când deschisese pe telefon lista caselor din cărămidă construite în anii ʐ30, nu mai insistase pentru altceva. Acum nu ar mai fi renunţat la acest stil de viaţă pentru nimic în lume.

Însă aproape o făcuse.

Cinci minute mai târziu, Gavin făcea echilibristică ʗu cinci cutii de pizza şi patru cutii de aripioare pe un trotuar bine îngrijit.

— A cui e casa asta?

După colecţia ostentativă de maşini sport din garaj, Gavin se temea că erau acasă la nemernicul care îi mâncase mărul.

Avea dreptate! Uşa s-a deschis, iar Mack i-a întâmpinat cu un pufnit.

— Ia uite cine s-a trezit, în sfârşit!

Gavin i-a împins pizza şi aripioarele.

— Ia uite cine a rămas tot un nemernic!

— Voi doi trebuie să încetaţi naibii odată! a mârâit Del în timp ce intra.

Mack a închis uşa cu piciorul.

— Am glumit, aşa-i, omule?

— Nu! Te cam urăsc, i-a răspuns Gavin.

Del s-a răsucit pe călcâie.

— E toată lumea aici?

— Da! a spus Mack. Sunt în pivniţă. Este pregătit pentru iniţiere? Trebuie să duc oile înapoi la fermă înainte de miezul nopţii.

Gavin s-a încruntat, dar a mers în urma lor prin intrarea somptuoasă şi pe lângă un şir de trepte largi şi curbate. Dincolo de ele au intrat într-o bucătărie de două ori mai mare decât cea pe care o aveau el şi Thea. Sunetul de voci a devenit mai puternic, în timp ce se apropiau de o uşă care ducea la subsol.

Gavin a aşteptat ca Mack şi Del să intre primii.

— A sosit mâncarea! a anunţat Mack, cotind în capul scărilor.

Un cor de voci bărbăteşti a aprobat, apoi s-au auzit

câteva bombănind „Era şi timpul”.

— Am întârziat? a întrebat Gavin, din spatele lui Del.

— Nu! Au ajuns mai devreme pentru a pune la punct planul.

Gavin l-a apucat pe Del de spatele cămăşii.

— Stai puţin! Ce plan?

— Planul de a o face pe Thea să-ţi primească fundul ə-ła prost înapoi, a spus Del, cotind după acelaşi colţ, în direcţia în care o luase şi Mack. Plan pe care astăzi tocmai l-ai îngreunat.

Gavin a inspirat şi a expirat de câteva ori, sărind peste ultima treaptă. în cele din urmă, dându-şi seama că era în joc salvarea căsniciei lui, şi-a adunat curajul şi l-a urmat pe Del în încăpere.

Zece dintre cei mai influenţi oameni din Nashville – sportivi profesionişti, proprietari de afaceri şi oficiali ai oraşului – stăteau în jurul unui bar sofisticat, împingându-se unii pe alţii pentru a ajunge mai repede la pizza şi la aripioare. Del le-a aruncat sacoşa de hârtie plină cu apetitive. Câteva pungi cu chipsuri s-au împrăştiat din ea.

Un măr verde s-a rostogolit stingher pe podea.

Mack a clătinat din cap în timp ce îl ridica.

— Eşti un nemernic!

— Toată lumea să se grăbească! a strigat Del. Trebuie să începem! Cap sec, ăsta, şi-a sărutat nevasta azi.

Camera parcă a explodat. Capetele s-au rotit. Scaunele s-au răsturnat. Un hocheist din colţul camerei a înjurat în rusă.

— Ce dracu, omule? a lătrat Mack. Doar ţi-am spus să nu te duci la ea!

Un tip pe care l-a recunoscut ca fiind Malcolm James, tot din echipa Nashville NFL, s-a înecat cu berea.

— Măcar i-ai cerut voie mai întâi sau ai luat-o prin surprindere?

— Cred că am luat-o prin surprindere?

Yan i-a tras una după ceafă.

— Asta e un măreţ gest de rahat, omule! încă nu-ţi poţi permite să faci aşa ceva!

— Ce fel de gest?

Băieţii i-au aruncat mai multe rânduri de priviri urâte, apoi şi-au luat farfuriile şi s-au îndreptat spre o masă de joc uriaşă, aflată în cealaltă parte a încăperii.

Rusul a mormăit deasupra resturilor de mâncare, în cele din urmă alegându-şi o pungă de covrigei. A ascuns-o la subraţ, de parcă ar fi putut să i-o fure cineva.

— Prea multă pizza, a spus el, aruncându-i lui Gavin o căutătură urâtă, în timp ce trecea pe lângă el. Brânza. îmi ţâşnește direct prin cur.

Un aspect vizual de care nu avea nevoie.

— Haide, Gavin! E timpul să începem!

Şterpelind mărul de pe tejghea, şi-a târât picioarele spre singurul scaun rămas.

Del şi-a dres glasul şi s-a ridicat.

— Toată lumea este pregătită?

Băieţii au dat din cap cu gurile pline.

— Bun! Care-i prima regulă a clubului de carte?

Toţi au rostit la unison:

— Nu vorbim despre clubul de carte.

Ce. Drăcia. Dracului?

Gavin s-a uitat în jur după o cameră ascunsă. Trebuia să fie o glumă.

— Un club de carte? Asta e planul vostru măreţ pentru a-mi salva căsnicia?

Del a încuviinţat din cap către Mack, care a scos o carte din buzunarul de la spate şi a aruncat-o spre Gavin. L-a nimerit direct în faţă.

— Frumoase reflexe! Sper că te pricepi mai bine la marcaj.

Gavin a rânjit, arătându-şi toţi dinţii.

— Joc a doua bază, tâmpitule!

Mack a ridicat din umeri.

— Practic, nu-ı acelaşi lucru?

Gavin l-a ignorat şi a luat cartea de pe masa unde era căzută. A clipit uimit la copertă. O femeie de prin anii 1800 sau ceva de genul ăsta stătea întinsă pe o canapea cu un tip îmbrăcat cu un costum de epocă aflat în spatele ei.

Cămaşa lui era deschisă.

— *Curtând contesa*, a citit Gavin, încet, apoi a scrâşnit din dinţi şi şi-a ridicat privirea. Asta-i o glumă?

— Nu! a răspuns Del.

— Păi ăsta e un roman de dragoste.

— Da!

Gavin a ţâşnit în picioare.

— Nu-mi vine să cred, nemernicilor! Viaţa mea se destramă şi voi mă luaţi în râs.

— Şi eu am crezut acelaşi lucru prima dată, când m-a adus Malcolm, i-a spus Del. Dar nu e o glumă. Stai jos şi ascultă!

Gavin şi-a lipit dosul palmei de frunte şi şi-a închis ochii. Când i-a deschis din nou, toată lumea se holba încă la el. Aşadar, nu era doar un vis ciudat.

— Ce-ce-ce naiba se întâmplă aici?

— Dacă ai tăcea o secundă, ţi-am putea explica, tăntălăule! a spus Mack.

— Voi, oameni buni, citiţi *romane de dragoste*? a întrebat Gavin, întorcându-se pe scaun.

— Le numim *manuale*, a zis rusul.

— Şi este mult mai mult decât o simplă lectură, a continuat Malcolm.

Gavin a îngheţat.

— Dacă vreţi să mă atrageţi în cine ştie ce rahat de sex în grup, eu am plecat.

Del s-a aplecat înainte, cu coatele pe masă.

— O să-ţi spun ceva ce nu ţi-am spus până acum.

— Aha, nu cred că vreau să ştiu.

— Acum doi ani, Nessa a depus cererea de divorţ.

Pământul s-a cutremurat sub scaunul lui Gavin.

— Poftim? De ce nu mi-ai spus?

— În primul rând, abia te cunoscusem atunci. Şi în al doilea rând, probabil pentru acelaşi motiv pentru care tu nu vrei să spui nimănui ce s-a întâmplat între tine şi Thea. Este o problemă sensibilă şi personală.

— Dar tu şi Nessa sunteţi cuplul perfect.

— Totul e diferit în spatele uşilor închise, nu-ı aşa?

Da, dar în cazul lui Gavin, o parte din problemă o reprezenta faptul că era prea prost ca să îşi dea seama că era praf în pat sau că soţia lui începuse să-l urască. Felul în care îl privise astăzi… S-a cutremurat. Se îndoia serios că Del ar fi putut să înţeleagă toate astea.

— Aproape fiecare om de la această masă a fost pe punctul de a-şi pierde soţia, iubita sau logodnica la un moment dat, a continuat Del, iar Gavin şi-a amintit de chestia secretă pe care o spusese cu o seară în urmă: „Cu toţii am trecut prin asta”.

— Şi toţi nu numai că ne-am recuperat fetele, dar ne-am reparat şi relaţiile, iar acum merg mai bine ca niciodată.

Gavin a început să cerceteze chipurile din jurul mesei. Toţi l-au întâmpinat cu aprobări, zâmbete şi – de la Mack – degetul mijlociu. Gavin i-a întors gestul şi apoi a clătinat din cap.

— Nu înţeleg ce înseamnă asta sau ce legătură are cu mine.

— Uite, omule, a spus Malcolm, cu mâinile lui imense, ca ale lui Hulk, mângâind o barbă suficient de deasă pentru a putea intra în aria pădurilor protejate de lege. Bărbaţii sunt idioţi. Ne plângem că femeile sunt misterioase şi alte rahaturi, iar noi nu ştim niciodată ce vor. Ne ratăm relaţiile pentru că suntem convinşi că este prea greu să ne dăm seama. Dar problema reală este la noi. Credem că nu ar trebui să simţim lucruri, să plângem şi să exprimăm ceea ce simţim. Ne aşteptăm ca femeile să facă toată munca emoţională într-o relaţie şi apoi suntem nedumeriţi atunci când ele renunţă la noi.

Gavin a pufnit nervos. Se regăsea cumva în toate astea. „Crezi că tot ce trebuia să faci era să apari aici, iar eu să zâmbesc imediat şi să mă prefac că totul e bine. Am făcut asta trei ani, Gavin. Gata!”

— Eu t-t-tot nu ştiu despre ce vorbiţi, s-a bâlbâit el.

— Cărţile de dragoste sunt scrise în primul rând de femei pentru femei şi sunt în întregime despre modul în care vor să fie trate şi despre ceea ce îşi doresc în viaţă şi

într-o relaţie. Le citim pentru a ne exprima mult mai clar şi pentru a putea privi lucrurile din perspectiva lor.

Gavin a clipit năuc.

— Voi chiar vorbiţi serios.

— Foarte serios, a spus Del.

Rusul cu problema brânzeturilor a încuviinţat din cap.

— După ce citit aceste cărţi, dat seama cât de diferit privim lucrurile eu şi soţia mea, şi că trebuie să străduiesc mai mult să mă exprim pe înţelesul ei.

— Pe înţelesul ei?

— I-ai spus vreodată ceva soţiei tale despre care tu credeai că este total inofensiv, numai că ea a plecat ca o furtună şi apoi a pretins timp de ore întregi că nu e supărată? l-a întrebat Malcolm.

— Da!

— Sau i-ai spus ceva ce pentru tine a fost amuzant, dar ea s-a simţit foarte jignită?

— Ei, da, dar…

Yan a intervenit.

— Sau i-ai spus vreodată că ai pus vasele în maşina de spălat, iar ea s-a supărat şi ţi-a întors-o imediat că nu ar trebui să aştepţi o medalie pentru că ai făcut ceea ce ar trebui să fie responsabilitatea oricărui adult din casă?

Un fior rece i-a trecut pe şira spinării.

— Aţi vorbit cumva cu ea?

Yan a pufnit în râs, apoi a arătat spre carte.

— Voi vorbiţi limbi diferite. O vei învăţa pe a ei, citind romane de dragoste.

— Dar Thea nici măcar nu citeşte tipul ăsta de cărţi!

Băieţii au făcut schimb de priviri şi apoi au izbucnit în râs. Del l-a mângâiat pe spate.

— Continuă să-ţi spui asta!

— N-am văzut aşa ceva în casă.

Derek Wilson, un om de afaceri pe care l-a recunoscut din reclamele de la televizor, a spus:

— Foloseşte cumva o chestie din aia, un e-reader?

— Da! Adică, nu ştiu. Aşa cred.

— Este plin de cărţi romantice. Crede-ne pe cuvânt!

Gavin s-a uitat la cartea din mâna lui.

— Aşadar, spuneţi că t-trebuie să f-fac ce face tipul din cartea asta?

Doamne, Dumnezeule, oare chiar începuse să-i asculte?

— Nu cuvânt cu cuvânt, a răspuns Del. Trebuie să adaptezi lecţiile din carte la propria căsnicie. în afară de asta, romanul e de epocă, aşa că…

— Ce naiba vrei să spui cu epocă?

— Adică acţiunea se petrece în Anglia, în secolul al XVIII-lea sau începutul secolului al XIX-lea.

— Oh, minunat! Sună relevant.

— De fapt, este, a spus Malcolm.

— Romancierii moderni folosesc societatea patriarhală a vechii aristocraţii britanice pentru a cerceta limitările bazate pe gen puse astăzi femeilor atât în sfera profesională, cât şi în cea personală. Rahatul ăla este al dracului de feminist.

— Şi scenele de sex sunt foarte fierbinţi, i-a făcut Mack cu ochiul.

Gavin a scăpat cartea din mână.

Mack şi Wilson au izbucnit în râs şi au bătut cuba.

— Şi mie mi-a plăcut aia. Este cel puţin o EC Patru.

— Ar trebui să vreau să ştiu ce înseamnă asta? s-a cutremurat Gavin.

— Este sistemul nostru de evaluare a cantităţii de sex, i-a explicat Wilson.

— Dar ce înseamnă EC?

Toţi cei de la masă au răspuns deodată:

— Erecţie din Cărţi.

Gavin a sărit iarăşi în picioare.

— Asta e chiar culmea! S-s-soţia mea nu mă va primi înapoi datorită unor cărţi stupide.

Dar ce era şi mai ridicol era că începuse, de fapt, să ia în serios ideea asta.

Nu era ca şi cum ar fi putut să o dea în bară încă şi mai rău decât o dăduse deja.

— Cărţile doar fac parte din asta, a spus Del, ridicând *Contesa dezbrăcată* sau oricum s-o fi numit romanul acela.

— Cu toţii am trecut prin asta şi am ieşit a liman, ba chiar am devenit bărbaţi mai buni, soţi mai buni şi iubiţi mai buni.

Gavin s-a oprit şi şi-a ridicat privirea.

— Ce vrei să spui?

— Ei bine, ţi-am captat atenţia, a pufnit Mack. Ai o problemă, frate? O problemă în dormitor?

Un val de roşeaţă a apărut pe gâtul lui Gavin.

— Nu, a mârâit el.

— Ar trebui să ştii că problemele din dormitor provin din probleme din afara dormitorului. Nu poţi repara una fără cealaltă.

Orgasmul este cea mai mică problemă a lor.

Gavin a arătat cu degetul în direcţia lui Mack, dar i s-a adresat direct lui Del.

— Dar nemernicul ăsta de ce face parte din club? Nici măcar nu e căsătorit.

— Am intrat pentru părţile obscene, a răspuns Mack, făcându-i cu ochiul în timp ce devora jumătate dintr-o felie de pizza.

Yan s-a ridicat şi s-a apropiat de el.

— Uite, şi eu am crezut că tipii ăştia fac mişto de mine. Cam o lună nici nu m-am uitat la cartea pe care mi-au dat-o. Dar pe cuvântul meu – pe cuvântul *tuturor* –, *te* putem ajuta. Clubul de carte nu este doar despre cărţi.

Malcolm a încuviinţat solemn din cap.

— Este o frăţie, omule.

— Un mod de viaţă, a completat unul dintre oficialii oraşului.

Mack a pus un braţ peste umărul lui Wilson şi a zis:

— O călătorie emoţională dată dracului.

Gavin s-a retras înspăimântat.

— Nu-mi plac călătoriile emoţionale.

— Doar ai încredere în noi, a spus Del. Vom a venit cu un plan de salvare a căsniciei tale pas cu pas.

— Sunteţi siguri că nu doar vă bateţi joc de mine?

— Eşti unul dintre cei mai buni prieteni ai mei, a zis Del. Chiar crezi că aş face o glumă din despărţirea ta de Thea?

— Nu!

Gavin a oftat. Totuşi, părea prea uşor. Citeai câteva cărţi şi gata? Thea avea să-l ia înapoi cu braţele deschise? Oare chiar era atât de disperat?

A încercat să îşi imagineze viaţa fără Thea.

Da, chiar era atât de disperat.

Gavin a cercetat din nou coperta.

— De ce cartea asta?

Mack a zâmbit.

— Pentru că este vorba despre un idiot care îşi distruge căsnicia şi trebuie să-şi recâştige soţia. îţi sună cunoscut?

A înghiţit în sec pentru a-şi ascunde umilinţa.

— Ce trebuie să fac?

— E simplu, a spus Malcolm. Ascultă-ne şi citeşte cartea!

— Da, a râs Del. Şi, pentru numele lui Dumnezeu, nu-ţi mai săruta soţia până nu-ţi spun eu s-o faci!

Al şaptelea conte de Labord văzuse multe femei în diferite grade de despuiere de-a lungul celor douăzeci şi nouă de ani ai săi, dar nimic nu-l pregătise pe bietul om pentru prima apariţie uluitoare a soţiei sale în noaptea nunţii lor; femeia arăta ca un înger într-un halat de casă.

Mai ales că ochii ei transmiteau destul de clar faptul că mai degrabă s-ar fi tăvălit într-un jgheab pentru porci decât să-i simtă mâinile pe pielea ei.

Afurisit inconvenient! Deoarece, pentru prima dată în viaţa lui, Benedict Charles Arthur Seymour era cu adevărat îndrăgostit.

— Îmi voi face datoria, milord! a spus proaspăta lui soţie pe un ton sec şi cu mâinile tremurânde, în timp ce îşi desfăcea şnurul de la brâu.

Rochia ei a plutit pe podea, într-o ploaie de mătase albă, lăsând-o în faţa lui într-un cămaşă de noapte simplă, imagine care i-a furat vocea şi gândurile.

Benedict le-a poruncit picioarelor să se desprindă de rădăcinile pe care le prinseseră în cadrul uşii care separa dormitorul ei de al lui. în timp ce se apropia, inima i se frângea la fiecare semn de disconfort al ei. îi vedea pumnii încleştaţi pe lângă corp şi ritmul sacadat al respiraţiei pe piept. Privirea ei sfidătoare refuza să o întâlnească pe a lui.

El stârnise toate astea. Era vina lui.

— Poţi să stai liniştită! a spus Benedict, aplecându-se pentru a ridica veşmântul mătăsos de pe podea.

Picioarele ei goale au devenit brusc cel mai erotic lucru pe care îl văzuse vreodată. S-a îndreptat de spate şi a ţinut halatul deschis pentru a o acoperi.

— Nu am venit pentru asta.

Pentru o clipă, confuzia a înlocuit furia din privirea ei. I-a permis să-i ţină halatul în timp ce îşi vâra din nou braţele prin mânecile de mătase. Pielea ei s-a colorat într-un roz pal când el i-a legat cordonul din talie, o libertate pe care nu ar fi trebuit să şi-o ia, dar nu a mai putut rezista. Doamne, simpla apropiere de ea avea să distrugă şi ultima fărâmă de gând coerent pe care îl mai avea!

— Atunci pot să vă întreb de ce vă aflaţi în dormitorul meu? a zis ea, făcând un pas înapoi.

— Am un cadou pentru tine.

Benedict a scos un pacheţel din buzunarul halatului său.

Ochii ei au căzut pe hârtia maro, simplă.

— Nu am nevoie de un cadou de nuntă, milord.

— Benedict.

— Mă scuzaţi?

Ea şi-a arcuit o sprânceană, cu o expresie mult prea sarcastică pentru o tânără atât de bine-crescută. Exact genul de surpriză ascunsă care îl făcuse să se îndrăgostească nebuneşte de ea.

— Suntem căsătoriţi acum. Vreau să-mi foloseşti numele de botez.

El i-a întins darul.

— Te rog!

Un oftat greu a scăpat printre buzele ei pline.

— Care este scopul acestui gest?

— Are un soţ nevoie de un motiv pentru a-i oferi soţiei sale un cadou?

— Credeam că am clarificat că nu vom avea genul acesta de căsătorie, milord.

— Benedict. Şi nu-mi amintesc să fi fost de acord cu vreun termen care să definească ce fel de căsătorie vom avea.

— Ai stabilit termenii căsătoriei noastre destul de clar cu acuzaţia ta.

Regretul îl sfâşia, adâncind rana pe care o avea în piept din momentul în care îşi dăduse seama cât de tare se înşelase. Dar, când aflase adevărul, fusese prea târziu. îi trădase încrederea atunci când contase cel mai mult.

— O greşeală pentru care o să-mi pară veşnic rău, a spus el, răguşit, în cele din urmă.

— Şi aceasta este o scuză? a întrebat ea, aruncând o privire spre cadou.

— Nu sunt atât de naiv, încât să cred că îţi pot cumpăra iertarea, iubirea mea. Acesta este doar un semn al afecţiunii mele.

Evitându-i privirea, ea a desfăcut cu grijă hârtia şi a deschis cutia lungă de catifea, dând la iveală şiragul de rubine şi diamante care îl costase o mică avere. Ochii i s-au mărit.

— Milord! a suspinat ea.

— Benedict, a corectat-o el, încet. Este pe placul tău?

— Este frumos, dar mult prea sofisticat pentru mine.

— Prostii! Eşti contesa de Labord. Ar trebui să fii acoperită în bijuterii.

— Mulţumesc, milord!

S-a întors şi a aşezat cutia pe masa ei de toaletă.

— Dacă nu mai doriţi altceva…

Politeţea ei era ca un curent rece în cameră. El voia căldura din spatele ei, cea care mocnise între ei înainte ca el să-şi fi lăsat mândria să o stingă cu o singură şi nesăbuită neînţelegere. Benedict a micşorat încă o dată

distanţa dintre ei.

— Te rog, iubirea mea! Te rog să-mi dai o şansă pentru a îndrepta lucrurile.

Genele ei au fluturat, iar pupilele i s-au dilatat.

— Cu ce scop, Benedict?

— O viaţă lungă şi fericită împreună.

Gâtul ei subţire şi elegant s-a mişcat atunci când a înghiţit cuprins de nelinişte.

— Nu mai cred în astfel de lucruri.

A trecut pe lângă el şi a traversat camera ca să ajungă lângă pat.

— Ţi-am spus că îmi voi face datoria şi aşa va fi. Îţi voi dărui un moştenitor cât mai curând posibil. Apoi eu şi copilul vom pleca la ţară, astfel încât să te poţi elibera de mine.

— Nu vreau să mă eliberez de tine, a mârâit el.

— Milord, acum două săptămâni m-ai acuzat în faţa celei mai veninoase dintre vipere că am aranjat să fim prinşi într-o situaţie compromiţătoare pentru a te obliga să te căsătoreşti cu mine ca să-ţi pot prelua titlul.

— Şi de atunci am aflat adevărul.

— Cu toate acestea, răul a fost făcut.

— Atunci lasă-mă să-l repar.

S-a grăbit spre ea şi cu vorba, şi cu paşii.

— Te rog, Irena!

Buzele ei s-au deschis. Poate că era de vină faptul că o strigase pe nume. Sau poate că era încordarea din vocea lui, încărcată cu greutatea unor scuze pe care nu avea să înceteze să le repete niciodată. Nu până când ea nu avea să le accepte.

— Nu pot să schimb ceea ce am făcut sau lucrurile îngrozitoare pe care le-am spus. Tot ce pot să fac este să încerc să demonstrez profunzimea regretului pentru faptele mele şi sinceritatea sentimentelor mele faţă de tine. Dacă mă vei lăsa.

Iată! O urmă de altceva în afară de dispreţ a luminat privirea soţiei sale. S-a risipit numaidecât, dar fusese acolo, şi asta conta.

— Irena…

— E prea târziu, a şoptit ea.

— Niciodată nu e prea târziu. Nu, când vorbim de dragoste.

El i-a ridicat mâinile spre buzele lui, luându-şi timp să sărute fiecare încheietură înainte de a-i întâlni privirea şocată.

— Iar eu recunosc, Irena: te iubesc!

Un zâmbet discret s-a desenat pe buzele ei, în timp ce ea îşi trăgea mâinile dintr-ale lui.

— Dragostea nu e de ajuns, milord!

— Benedict, a spus el, plimbându-şi degetul de-a lungul liniei delicate a obrazului ei. Şi te înşeli. Dragostea este tot ce contează. Şi voi face tot posibilul pentru a ţi-o dovedi.

Irena şi-a arcuit din nou o sprânceană.

— Şi cum, îndrăznesc să întreb, plănuieşti să realizezi aşa ceva?

— Am de gând să te curtez.

Irena a fornăit într-un mod nedemn pentru o doamnă educată.

— Nu fi absurd!

Râsul ei l-a făcut să se îndrepte de spate, ideea prinzând rădăcini din ce în ce mai puternice în timp ce strălucirea ei înflorea cu certitudine.

— Dragostea mea, o să o luăm de la capăt, a spus el.

Capitolul patru

— SUNT ATÂT DE DEZAMĂGITĂ DE TINE!

Thea a tresărit la auzul sunetului vocii lui Liv în spatele ei. Mâna i-a alunecat de pe făraş, iar în clipa următoare toată grămada de praf şi resturi din perete a aterizat pe podea. A privit peste umăr.

— De ce?

— Te las în pace cu o sticlă de vin bun, iar tu o ignori şi te apuci de curăţenie?

Era duminică seara, iar Liv se oferise să ducă fetele la culcare, pentru ca aparent Thea să poată privi în gol, absentă, dar ea nu avusese timp să se destindă. Trebuise

să cureţe mizeria înainte ca fetele şi câinele să decidă să se joace în ea. Thea a aruncat murdăria într-un coş de gunoi, în timp ce Liv a deschis o sticlă de Riesling rece din frigider. A turnat în două pahare, i-a întins unul surorii sale şi s-a trântit pe canapea.

— Care mai e distracţia divorţului, dacă nu îl poţi folosi ca scuză pentru a te îmbăta?

— Încă nu am găsit nicio distracţie în divorţ, i-a răspuns Thea, aşezându-se în capătul opus al canapelei.

— De aceea există vinul, i-a explicat Liv, întinzându-şi picioarele până în poala surorii sale.

Faptul că picioarele ei erau suficient de lungi pentru a ajunge acolo nu îmbunătăţea deloc starea de spirit pe care o avea Thea. Cum avusese Liv norocul să obţină constituţia înaltă şi slabă a tatălui lor, iar Thea se alesese cu statura de ştrumf? Totuşi, ori de câte ori Thea se plângea că este scundă, Gavin îi spunea mereu că este perfectă, pentru că îşi putea sprijini bărbia pe capul ei când o ţinea în braţe.

— Arăţi de parcă te-ai gândi la altceva, a spus Liv.

— Nu, nu mă gândesc.

Liv ş-a înclinat capul şi a mijit ochii, de parcă nu ar fi crezut ce îi spusese Thea.

— Iei decizia corectă.

— Ştiu.

Thea a luat o mică înghiţitură, ca să estompeze junghiul de vinovăţie pentru toate amănuntele pe care nu i le mărturisise lui Liv. Şi nici nu voia să i le mărturisească. A arătat spre peretele distrus pentru a schimba subiectul.

— Cred că am fost un pic cam impulsivă.

— Ştiu! De asta îmi place. Vechea Thea, cea arţăgoasă, a ieşit zgomotos la suprafaţă!

Thea şi-a ridicat sprâncenele.

— Vechea Thea arţăgoasă?

— Da! îţi aminteşti de ea? Cea care a trecut printr-o fază când picta goală şi altă dată s-a încătuşat de un buldozer pentru a proteja un copac din campus? Mi-a fost dor de ea.

Thea s-a uitat fix la perete şi la micile progrese pe care le făcuse.

— Şi mie.

Când făcuse ultima dată *ceva* impulsiv? Desigur, impulsivitatea era parţial motivul pentru care ajunsese în această situaţie. O singură tăvăleală nechibzuită pe bancheta din spate a maşinii lui Gavin fusese suficientă pentru ca spermatozoizii să se întâlnească cu ovulul. Şi, exact aşa, greşelile din propria familie se repetaseră. O sarcină neplanificată. O nuntă grăbită. O mutare într-o suburbie. Un soţ care nu era niciodată acasă.

Apropo de asta…

— Ai confirmat deja? a întrebat Thea.

Tatăl lor se căsătorea pentru a patra oară în decembrie.

Liv a pufnit.

— Care-i rostul?

Thea a dat din cap.

— Mă gândesc să scriu *poate data viitoare* pe invitaţie, dar mi se pare cam răutăcios.

— Ceea ce e perfect.

— Ce naiba este în neregulă cu femeile astea? Cum reuşește el să le convingă să îi ignore total trecutul?

— Le arată contul bancar.

Chiar era singurul lucru care avea sens. Nicio femeie în toate minţile nu putea să se uite la tiparul său de infidelitate cronică şi să se gândească: *O, da, e soţul perfect*!

Liv a băut restul vinului.

— Are treizeci şi doi de ani.

— Cine?

— Noua noastră viitoare mamă vitregă.

Thea a rămas cu gura căscată. Era cu doar şase ani mai în vârstă decât ea.

— O, mamei îi va *plăcea* asta, a spus Thea, cu un pufnit.

— Apropo de minunata noastră mamă, a spus Liv, m-a sunat de două ori astăzi.

Thea s-a îndreptat de spate. Nici ea, nici Liv nu vorbiseră cu mama lor de luni întregi, fiecare din alte motive.

— Nu am sunat-o înapoi, a adăugat Liv.

— Crezi că ştie despre nuntă?

Liv a ridicat din umeri şi a luat o înghiţitură de apă.

— N-am nicio idee, dar nu eu voi fi cea care îi va spune.

Thea tresări. Da, n-ar ieşi prea frumos. Dar nici explicaţia alternativă n-ar fi mai potrivită.

— Poate că a auzit de problemele mele cu Gavin.

— Mă îndoiesc. Ar fi spus ceva despre asta în mesajul vocal.

— Sau m-ar fi sunat direct pe mine.

Nimic nu ar fi făcut-o mai fericită pe mama lor decât eşecul căsniciei Theei.

„Pentru toţi anii în care m-ai judecat, o să vezi tu! Acum te crezi cea mai îndrăgostită şi ai impresia că nimic nu va merge vreodată prost. Dar într-o zi îţi va frânge inima şi va trebui să-mi ceri scuze”.

Acesta fusese sfatul mamei sale în ziua în care Thea se căsătorise.

Thea şi-a lăsat capul să cadă pe pernă, dornică să schimbe subiectul.

— Cum se descurcă Alexis cu cafeneaua?

Liv se ocupa cu designul meniului pentru o prietenă care deschidea o cafenea cu pisici.

Liv i-a aruncat o privire atotştiutoare, dar a intrat în jocul ei.

— Bine! Cred că va deschide pe la sfârşitul lui ianuarie.

— Te-ai hotărât dacă o vei lăsa să folosească reţeta de prăjituri cu zahăr a bunicii?

— Încă nu. O parte din mine încă vrea să o păstreze pentru… a zis ea şi a ridicat din umeri. Ştii tu.

Propriul ei restaurant. întotdeauna fusese visul ei.

Ei bine, *întotdeauna* era cam mult spus. Fuseseră câţiva ani când singurul lucru la care visase Liv fusese să

găsească modalităţi noi şi inventive de răzvrătire. Note proaste. Comportament urât. Băieţi răi. Liv le încercase pe toate în adolescenţă. „Neliniştită, ca un om care aleargă după un vierme cu clopot la gât”, cum spunea bunica. O expresie pe care, sincer, Thea nu putuse niciodată să o înţeleagă, dar îşi dăduse seama că Liv căuta ceva ce nu exista.

Şi asta era cu adevărat ceva ce Thea înţelegea. Niciuna dintre ele nu ieşise nevătămată din copilăria lor dezordonată. Pur şi simplu îşi ascunseseră cicatricile în moduri diferite.

Dar, oricât de mult şi-ar fi dorit Liv să-şi deschidă propria afacere, aceasta respinsese în mod repetat ofertele Theei de a-i oferi un împrumut. Liv făcuse totul pe cont propriu sau deloc, chiar dacă asta însemnase să îndure abuzul infernal din partea şefului ei tiran.

— Îţi mulţumesc că ai fost aici! a spus Thea, întorcându-şi capul spre Liv.

— Nu trebuie să-mi mulţumeşti. Ai fost alături de mine de mai multe ori decât te-aş putea răsplăti eu vreodată.

— Asta era meseria mea. Eram sora ta mai mare.

— Erai o copilă.

Thea şi-a terminat vinul şi apoi s-a ridicat cu un oftat.

— Cred că voi merge la culcare.

Liv a prins-o de mână în timp ce trecea pe lângă ea.

— Totul va fi bine, Thea!

— Noi două împotriva lumii, nu-ı aşa?

Liv a zâmbit uşor şi a strâns-o de mână.

La etaj, Thea s-a strecurat în camera fetelor pentru a vedea ce mai fac. S-a aplecat mai întâi deasupra Ameliei şi i-a mângâiat părul, apoi a sărutat-o pe frunte. Pe urmă a traversat camera către patul Avei şi a repetat gestul, dar a zăbovit mai mult. Chiar şi în somn, Ava era mai serioasă decât Amelia. îşi ţinea strâns la piept animăluţul de pluş preferat, iar buzele ei minuscule şi roz formau o linie subţire. Era ca şi cum diferenţa de vârsta de un minut dintre ele o făcea oficial sora mai mare, cu toate

responsabilităţile unei surori mai mari.

Thea a ieşit din cameră şi a închis uşa. Cu un sunet domol, l-a strigat pe Butter să o urmeze. S-a schimbat rapid într-o cămaşă de noapte şi apoi a intrat în baie pentru a-şi face ritualul nocturn – chestia cu faţa, dinţii şi părul. La întoarcerea în pat, s-a oprit la dulapul lui Gavin. Un sâmbure de regret i-a făcut inima să bată mai tare.

Lăsase aproape totul acolo: majoritatea hainelor şi a pantofilor, colecţia de şepci de baseball. Deasupra şifonierului era o farfurioară plină cu o multitudine de mărunţişuri adunate de prin buzunare – monede, chitanţe de benzină şi o cutie de Tic Tac portocaliu.

Thea şi-a trecut degetele peste cutie. Aproape că putea să simtă gustul bomboanelor, care era mereu prezent în respiraţia lui atunci când îşi lipea absent buzele de ale ei, înainte de a pleca într-un nou turneu cu echipa.

Foarte diferit de sărutul pe care i-l dăduse astăzi.

Thea a luat cutia de Tic Tac şi a aruncat-o la gunoi. Apoi a stinsa lumina şi s-a strecurat în pat. Butter a sărit şi el, s-a învârtit în cerc de câteva ori, apoi s-a aşezat pe partea lui Gavin.

Însă nu mai era partea lui Gavin. El plecase. Şi o mie de rugăminţi şi scuze din partea lui nu puteau schimba asta. Pentru că, serios acum, cine naiba se credea? Nu avea niciun drept să intre pe uşă şi să o sărute aşa după tot acest timp. De parcă ea avea să se topească instantaneu şi să uite tot ce se întâmplase.

Ceea ce, ei bine, făcuse pentru o clipă. Pur şi simplu, trecuse atât de multă vreme de când o sărutase aşa – aşa cum o săruta înainte de a rămâne însărcinată, când se iubiseră ca nişte maniaci. Atunci nu ar fi crezut niciodată că bărbatul care abia putuse să reziste o zi fără să o dezbrace avea să se transforme în cel care aproape că se scuza când se apropia noaptea de ea. în cel care începuse să se apropie de ea din ce în ce mai rar. în cel care acordase atât de puţină atenţie nevoilor ei, încât nici nu observase că rămăsese frustrată de nenumărate ori.

Până în acea noapte. Până în „Noaptea Marelui O-

Nu”.

Thea şi-a aruncat braţul peste ochi şi i-a închis, încercând să blocheze amintirile, însă acestea nu o lăsau în pace, asemenea unui cântec enervant care îşi tot croia drum în mintea ei.

Nu mai întreţinuseră relaţii sexuale de două luni în acel moment şi abia îşi vorbiseră, nimic altceva decât chestiunile zilnice legate de copii, de casă şi de programul meciurilor lui. Nu voia să meargă la meci, dar chiar şi în noua ei stare, în care se întreba cine naiba devenise, Thea nu era atât de meschină. Nu putea rata un meci din play-off. Nu când erau atât de multe în joc. Aşadar, ca o adevărată nevastă de jucător, se îmbrăcase cu tricoul lui, se lăsase fotografiată, stătuse în loja pentru familii şi îşi întipărise pe chip zâmbetul ei colorat.

Şi apoi venise a noua repriză. Bazele se umpluseră. Două ieşiri. Şi Gavin fusese la servire. Trebuise să lovească o singură dată pentru a egala scorul. O dublă ar fi însemnat câştigul. Fusese cel mai important moment al carierei lui Gavin şi, pentru prima dată după mult timp, simţise că era important şi pentru ea. Nu avusese timp să se întrebe de ce, pentru că în momentul în care el balansase bâta, ea începuse să suspine. Thea ştiuse doar din sunetul bâtei că el lovise. Nimerise o lovitură *home run*. Şi nu una oarecare. Un Grand Slam.

Lacrimi îi alunecaseră pe faţă, în timp ce-şi privea soţul alergând prin toate bazele, cu braţele în aer. Colegii săi îl aşteptaseră la ultima bază cu urale. Mulţimea îi scandase numele. Del îl udase până la piele cu Gatorade. Comentatorii numiseră momentul „O finală de Hollywood”. Fusese genul de moment la care fiecare jucător visa întreaga lui viaţă, dar puţini ajungeau să îl trăiască vreodată. Iar ea fusese prinsă în moment la fel de mult ca oricine altcineva. Băuse şampanie la club. Îl lăsase să o ridice în braţe şi să o sărute.

Când ajunseseră acasă, fuseseră la fel ca înainte. Maniaci. înnebuniţi unul după celălalt. Abia nimeriseră dormitorul înainte de a-şi smulge reciproc hainele. Şi

Gavin, oh Gavin! O devorase ca pe vremuri.

Simţise o ardoare în atingerea lui pe care nu o mai trăise de atât de mult timp! O nevoie disperată care o excitase, o înfiorase. Şi ea îi înapoiase pasiunea, nebunia. Fusese îmbătată de el, de şampanie, de dorinţă.

Orgasmul o luase prin surprindere, o orbise, o făcuse să tremure şi să urle. Apoi Gavin rămăsese brusc nemişcat.

— Ce-ce-ce a fost asta?

Thea răsese, iar bucuria o copleşise şi se revărsase.

— Ştiu că a trecut o vreme de când nu am mai făcut-o, dar ai uitat cum se numeşte?

Gavin îşi aşezase mâinile de ambele părţi ale trupului ei şi se ridicase.

— Ce naiba a fost asta, Thea?

Răceala din vocea lui îi trimisese un fior pe şira spinării.

— Ce vrei să spui?

El se îndepărtase brusc. Ceea ce rămăsese din plăcerea ei începuse să se estompeze, iar dorinţa de pe chipul lui fusese înlocuită de o mască pe care ea nu o putuse citi, dar nici nu avusese nevoie. Teama îi strânsese stomacul. El aflase. O, la naiba! Aflase!

— Ai-ai…

Se întrerupsese. Clipise des. înghiţise în sec.

— Ai avut un orgasm?

Thea încercase să zâmbească, dar nu putuse.

— O, Doamne! gâfâise el, apoi se îndepărtase de ea. Te-ai prefăcut până acum.

Fusese o afirmaţie, nu o întrebare.

Thea înghiţise în sec.

— Ce? Nu, nu-i adevărat!

Faţa lui se transformase într-o mască atât de cumplită a durerii şi a trădării, încât ea se întinsese spre el. El se retrăsese.

— Thea, nu mă minţi! De cât timp te prefaci?

— Gavin…

— De cât timp, la naiba?! ţipase el, cu o voce atât de diferită de vocea lui obişnuită, încât ea tresărise.

Thea îşi luase tricoul de pe podea şi îl trăsese din nou pe ea. Iluzia strălucitoare din ultimele două ore se estompase rapid, dezvăluind mirajul care fusese de fapt.

La tăcerea ei, Gavin îşi pusese mâinile pe cap.

— Te-ai prefăcut *întotdeauna*?

Nu avusese rost să mintă. Şi, la dracu, oricum se săturase de minciuni. Se săturase să poarte un zâmbet fals. Se săturase să se prefacă că erau în regulă. Se săturase să se prefacă, punct.

— Întotdeauna? se răstise ea. Nu! Nu întotdeauna! Numai de când s-au născut fetele.

— Asta înseamnă toată căsnicia noastră!

— Da, aşa este. Cum naiba ţi-a luat atât de mult să observi?

El se uitase fix la ea şi, fără să mai vorbească, plecase în camera de oaspeţi. Nu se mai întorsese în patul lor.

Ce altceva mai spunea bunica? „Dacă un bărbat vrea să te părăsească, ia-ţi rămas-bun şi încuie uşile! Ai lucruri mai bune de făcut decât să lupţi pentru o cauză pierdută”.

Thea avea lucruri mai bune de făcut. Ca, de exemplu, să-şi termine studiile. Să-şi refacă încet-încet cariera pe care o abandonase pentru Gavin. Să crească două fete puternice şi încrezătoare. Şi niciodată să nu mai fie atât de proastă, încât să îşi încredinţeze inima unui bărbat.

Capitolul cinci

LUNI-DIMINEAŢĂ, GAVIN NU CREDEA C-AR PUTEA FI MAI deprimat. Apoi cineva a bătut la uşa camerei sale de hotel, la ora opt, şi şi-a dat seama cât se înşelase în această privinţă.

Pentru că de cealaltă parte a uşii stătea Braden Mack, cel cu Erecţia din Cărţi.

— Ce naiba cauţi aici?

— Aşa vorbeşti cu un prieten care îţi aduce cafeaua?

— Nu eşti prietenul meu. Eşti doar un ghimpe în coasta mea. Şi nu mi-ai răspuns la întrebare.

Totuşi, cafeaua suna bine, aşa că s-a dat la o parte şi l-a lăsat pe Mack să intre.

— Îl aştept pe Del.

— De ce?

— Pentru că avem de lucru.

Mack a scos un pahar de hârtie din suportul de cafea.

— Ţi-am luat o cafea cu lapte şi aromă de dovleac. Şi cu praf de scorţişoară. Mi s-a părut că ar fi pe gustul tău.

Gavin s-a întors cu o grimasă şi un gest obscen, dar nevoia de cofeină i-a învins orgoliul. A deschis capacul din plastic şi a luat o înghiţitură. O explozie de aromă i-a oprit orice mişcare şi a scos un geamăt din gât. Cafeaua era divină! Prostia aia chiar era delicioasă. Era o plăcintă cu dovleac lichidă. De ce naiba nu mai încercase asta până acum? Nu era de mirare că femeile o adorau.

Mack a rânjit.

— Nu-i aşa? îmi plac chestiile astea.

Uşa a vibrat când s-a auzit o altă lovitură insistentă. Era Del, care a năvălit pe uşă cu o expresie care spunea că nu are chef de rahaturi.

— Ai face bine să mai ai cafea şi pentru mine! a lătrat el. Mack i-a indicat suportul de băuturi.

— Cafea cu lapte şi aromă de dovleac, aşa cum ai comandat.

Gavin a rămas cu gura căscată.

— Şi tu bei din asta?

Del s-a aşezat fără jenă pe un scaun de lângă fereastră.

— Îmi place la nebunie, dar mi-e prea jenă să o comand. Mack s-a aşezat pe canapea şi şi-a urcat şi picioarele.

— Nu te ruşina că-ţi place. Reacţia împotriva Ligii Feminine de Fotbal American este exemplul care ilustrează perfect modul în care masculinitatea toxică pătrunde chiar şi în cele mai banale lucruri în viaţă. Dacă femeilor le place ceva, societatea noastră începe automat să batjocorească acel lucru. La fel ca romanele de dragoste. Dacă femeilor le plac, trebuie să fie o glumă, nu?

Gavin a clipit.

— Vorbeşti ca Malcolm.

— Nu am doar un aspect plăcut, omule. Dar mai bine arată-mi ce haine ai.

Mack şi-a lăsat jos cafeaua şi s-a aşezat.

Gavin s-a înecat, scuipând în pahar.

— De ce?

— Trebuie să alegem ce vei purta la musicalul de la şcoală în această seară.

— Ai venit aici să-mi alegi hainele?

— Printre altele, a spus Del.

Mack s-a îndreptat spre singurul dulap, aflat vizavi de baie, şi a deschis uşile.

— Omule, este trist, a spus el, dând deoparte mai multe umeraşe. Asta e tot ce ai?

— Nu, cap sec! Majoritatea hainelor mele sunt încă acasă.

— Ei bine, nu pot lucra cu asta. S-ar putea să trebuiască să mergem la cumpărături.

— *Nu merg* la cumpărături cu tine.

— Masculinitate toxică, a bombănit Mack, clătinând din cap.

Del a oftat ca un şofer de autocar plictisit care mai avea trei ore până la plecarea într-o excursie.

— În acest moment, aş putea să fiu acasă şi să fac dragoste cu nevastă-mea.

Mack şi Gavin s-au întors amândoi cu un ţipăt.

Del a ridicat din umeri.

— Era dispusă. A încercat să mă ademenească înapoi în pat…

Mack şi-a acoperit urechile.

— Nu de faţă cu copiii!

— Atunci comportă-te civilizat! a zbierat Del, arătând spre Mack. Nu-i mai insulta hainele şi găseşte ceva! Şi tu, a arătat spre Gavin. Să aud!

Gavin a aruncat o privire în jur, de parcă Del ar fi vorbit cu altcineva.

— Ce să auzi?

— Ce ai învăţat până acum.

— Din ce?

— Din carte, a spus Del, încrucişându-şi braţele. *Ai început s-o* citeşti, nu-i aşa?

Gavin a tresărit.

Del s-a ridicat câţiva centimetri. Sau cel puţin aşa a părut.

— Nu iei asta deloc în serios?

— Ba da…

— Pentru că ne-am asumat un risc invitându-te în acest club.

— Dar abia mi-ai dat-o sâmbătă!

— Vai, îmi pare rău! a spus Del. Ai vreo problemă mai importantă în viaţă, în acest moment, care îţi solicită atenţia? Deoarece m-am gândit că salvarea căsniciei este în topul priorităţilor tale.

Del şi-a trecut o mână prin păr şi a privit în gol un minut, apoi s-a uitat din nou la Gavin.

— Cât ai citit?

— Primul capitol.

— Hristoase! a mormăit Del.

— Uite, Del, trebuie să fiu sincer cu tine! Nu prea ştiu ce ar trebui să înţeleg din această carte.

— Asta pentru că nu încerci. Du-te şi adu-o!

Gavin s-a îndreptat spre noptieră, simţindu-se ca un copil care tocmai fusese trimis în biroul directorului pentru că nu îşi făcuse temele. A adus *Contesa supărată* sau cum s-o fi numit cartea aceea din sertar. Del a luat-o de la el şi a ţinut-o sus ca un pastor pe cale să predice câteva versete din Biblie.

— Am ales această carte pentru tine dintr-un motiv bine întemeiat.

— Pentru că este vorba despre un bărbat care şi-a ratat căsnicia. Am priceput.

— Şi nu doar de asta.

Del a deschis cartea şi a dat câteva pagini, până când găsi ceea ce căuta. Şi-a dres glasul.

— „Dragostea mea”, a citit el. „O să începem de la capăt”.

— Şi? a întrebat Gavin.

— Exact asta veţi face şi tu şi Thea.

— Nu pricep.

— O să-ţi curtezi din nou soţia! l-a informat Del, aruncând volumul pe pat. Şi nu avem mult timp, aşa că ridică-te!

— De ce?

— Pentru că trebuie să lucrăm la tehnica ta de flirt.

Gavin s-a înecat cu cafea a doua oară.

— Nu, nu!

— Ai dat-o în bară când ai mers acolo sâmbătă, aşadar chiar trebuie să depui efort diseară. Fă-o să se înmoaie puţin, astfel încât să poţi să-ţi pledezi cazul. Vino aici!

Gavin a făcut un pas înapoi.

— În niciun caz! Thea urăşte flirtul.

— Ce? a pufnit Mack, peste umăr. Asta e o prostie! Cum ai făcut-o să iasă cu tine prima dată?

— Fără să flirtez.

Ceea ce era adevărat. Chiar ea îi spusese şi nu o dată, îl observase în cafeneaua unde lucra, mai precis pentru că el nu conversa aiurea sau nu încerca să fie prea familiar. Gavin se întrebase dacă Thea l-ar fi considerat atât de simpatic dacă ar fi ştiut că doar fusese îngrozit că avea să-şi bată joc de el, dar funcţionase.

Del a mai scos un oftat.

— Gavin, tuturor femeilor le place flirtul. Numai că le plac tipuri diferite de flirt. Unora le plac vorbele vulgare. Altora le plac avansurile cavalereşti. Altora le plac gesturile liniştite şi dulci.

— Cum naiba ar trebui să ştiu ce îi place?

Mack s-a întors de la dulap cu o expresie sceptică pe chip.

— Cât timp aţi fost căsătoriţi?

— Face parte din învăţarea limbajului trupului ei, l-a întrerupt Del.

— Nu o să învăţ asta până diseară!

Hristoase, era al naibii de umilitor!

Del a dat din cap, ceea ce se voia a fi un fel de mesaj

nerostit către Mack, care s-a plâns:

— De ce eu?

Apoi a ieşit din cameră. S-a întors instantaneu, transformat. S-a rezemat de tocul uşii, şi-a încrucişat braţele la piept şi a zâmbit în colţul gurii. Apoi a făcut cu ochiul.

Gavin s-a uitat din nou peste umăr şi înapoi.

— Ce dracuȥ?!

— Arăţi grozav! Nu-mi vine să cred că sunt văzut în compania ta!

— Ăăă…

— Ar trebui să-l avertizezi pe bărbat înainte de a ieşi într-o rochie ca asta.

Apoi a privit lung, ca şi cum ar fi analizat o femeie din cap până-n picioare, şi gata. A ridicat din umeri şi s-a îndepărtat de uşă.

— Flirtul este despre încredere, omule. Asta-i tot!

— Nu prea am aşa ceva în acest moment.

— Nu încrederea *ta*, cap sec! A ei. Vrei să o faci să se simtă ca şi cum ar fi singura femeie din încăpere. Trebuie să îi aduci zâmbetul pe buze, să o faci să tresară, să-i aduci culoare în obraji. Spune-i lucruri pe care şi le va repeta în gând, iar şi iar, când va fi în pat.

Gavin aproape că a gemut la imaginea invocată. Thea în pat. Purtând una dintre acele cămăşi scurte de mătase pe care le avea, singură. Sau, mai rău, cu un alt tip. O, Doamne, i s-a făcut rău!

— Lasă-ţi cafeaua jos! i-a poruncit Del.

Gavin s-a supus. Del a adoptat un zâmbet ciudat şi a început să înainteze spre el. îl privea fix în ochi pe Gavin şi, la naiba, Gavin nu putea privi în altă parte. Nici nu şi-a dat seama că mergea cu spatele până nu s-a ciocnit de perete. Del i-a ţintit mâinile de perete şi i-a zâmbit, înclinându-se spre el.

— Bună!

— Bună! a răspuns automat Gavin.

— Nu pot să mă opresc din a mă gândi la aseară.

Gavin a înghiţit în sec.

— Ce-ce s-a întâmplat aseară?
Del i-a făcut cu ochiul.
— Vrei să-ţi reamintesc?
Iisuse! Gavin s-a lipit de perete.
— Mă simt obligat să-ţi spun că s-ar putea să fâu uşor excitat acum.
— Trebuie să fii cu adevărat disperat, a spus Del, încă în pielea personajului.
Şi-a arcuit sprâncenele şi a aruncat o privire spre gura lui Gavin.
— Şi încă asta nu e tot ce pot!
Mack şi-a dres glasul.
— Îmi pare rău că îţi stric momentul special, dar avem o problemă.
A ridicat un pulover gri.
— Acesta este singurul lucru decent pe care amărâtul ăsta îl are în jalnicul lui dulap.
Gavin i-a dat peste mâini lui Del.
Acesta a ieşit din personaj.
— Aminteşte-ţi să te uiţi cât mai mult în ochii ei. Contactul vizual este esenţial.
— Şi fă cu ochiul, a spus Mack, aruncând puloverul pe pat. Femeile adoră chestia asta.
Del a adăugat un ultim lucru:
— Şi uită-te la buzele ei! Vrei să o faci să creadă că ţi le imaginezi pe tot corpul tău.
Această parte, cel puţin, nu necesita niciun fel de muncă. Gavin petrecuse o bună parte din timp imaginându-şi buzele Theei pe tot corpul lui.
Dar, stai… Gavin a privit de la unul la altul.
— Asta-i tot? îi spun că îmi place rochia ei şi mă comport ca şi cum aş vrea să mă lingă? Asta este marele vostru plan pentru mine?
— Deocamdată.
Gavin s-a lăsat din nou pe pat.
— N-am nicio speranţă.
— Ar fi mai uşor dacă ne-ai spune ce s-a întâmplat cu adevărat între tine şi ea.

— Asta nu se va întâmpla.

— Bine! a spus Del, cu un alt oftat.

— Atunci spune-ne *ceva*! Orice! Spune-ne un lucru pe care l-a zis sâmbătă, că poate asta ne-ar ajuta să găsim un plan potrivit pentru diseară.

Gavin s-a lăsat pe spate şi s-a uitat fix la tavan. Fiecare cuvânt pe care ea îl spusese sâmbătă i se întipărise în creier, dar cea mai mare parte din discuţie ar fi dezvăluit prea multe dacă ar fi împărtăşit-o cu băieţii.

— Vrea să păstreze casa, a spus el.

Del a ridicat capul.

— A spus ea asta?

Gavin a încuviinţat.

— A spus că ar fi mai uşor pentru fete dacă unul dintre noi ar păstra singura casă pe care ele au cunoscut-o vreodată şi m-a întrebat dacă aş vrea să i-o las ei.

Del şi Mack au făcut un schimb de priviri.

— Asta ar putea funcţiona, a spus Mack.

— Este riscant, a adăugat Del. Şi nici nu mai suntem pe timpul regalităţii. Thea este proprietară pe jumătate din toată averea prin lege.

— Dar simbolistica ar putea dăinui, a spus Mack.

— Hei, a intervenit Gavin, stând în picioare şi fluturând din mâini. Băieţi, vreţi să mă lămuriţi şi pe mine?

— Vei creşte miza.

— Ar trebui să ştiu ce înseamnă asta?

Del şi Mack au schimbat o privire care i-a sugerat lui Gavin că nu-i va plăcea răspunsul.

Şi a avut dreptate.

Del a tras aer în piept şi a răsuflat repede.

— O să fii de acord cu divorţul.

Ce. Drăcia. Dracului?

— Da, a spus Mack. Dar mai întâi mergem la cumpărături.

Capitolul şase

— MAMI, PREA TARE!

Thea s-a uitat în jos la creionul de pictură facială din mâna ei apăsat pe faţa Avei. Se oferise să ajute la recuzita

de scenă şi machiaj pentru muzicalul şcolii şi, cu toate că sarcina ar fi trebuit să îi ofere posibilitatea de a se gândi şi la altceva, mintea ei continua să rătăcească în timp ce orele treceau şi se apropia momentul când avea să sosească Gavin.

Îşi dorea pentru a suta oară ca Liv să fie acolo pentru sprijin moral, dar sora ei trebuia să lucreze până târziu în acea seară.

— Iartă-mă, draga mea! a spus Thea, ridicând creionul de pe faţa Avei.

— Mami, e aşa de drăguţ! a ţipat Amelia lângă ea. Desenezi aşa de bun!

— *Aşa de bine*, a corectat-o Thea, cu calm. Mulţumesc! Este foarte drăguţ din partea ta!

Thea a terminat şi ultima parte din machiajul de căprioară al Avei – ambele fete jucau roluri de căprioare –, apoi a finalizat şi restul desenului. Mai rămăseseră doar zece minute până la ora spectacolului. Profesorul a bătut din palme şi a ridicat vocea peste discuţiile agitate, îndemnându-i pe copii să se alinieze. Acesta a fost indiciul ca Thea să se îndrepte spre sală. Şi-ar fi dorit să-l fi minţit pe Gavin şi să-i fi spus că este nevoie de ea în culise în timpul spectacolului, pentru că îşi pierduse toată energia pentru discuţii mărunte şi zâmbete false, care erau condiţii necesare de a apărea oriunde în public cu Gavin. Spera ca Dumnezeu să-i dea putere să nu pocnească prima persoană care ar fi îndrăznit să pomenească Grand Slam-ul lui Gavin.

Stomacul i s-a strâns când a coborât scările de lângă scenă. A cercetat din priviri mulţimea de familii care căutau locuri. O duzină de femei afişau toate aceeaşi expresie enervată care ar fi putut însemna că soţii lor întârziaseră, şi acum nu mai găseau mai mult de două scaune de catifea roşie unul lângă altul pentru familiile lor. Nu l-a văzut pe Gavin, slavă Domnului! Poate dacă ar mai fi zăbovit puţin, nici ei nu ar mai fi găsit două scaune unul lângă altul.

Însă uşurarea i-a fost de scurtă durată.

— Bună!

A tresărit la sunetul vocii lui şi s-a întors. Gavin stătea jos, în capul scărilor, zâmbindu-i, îmbrăcat într-un pulover subţire pe care nu îl mai văzuse niciodată. I se mula pe muşchi, ca şi cum nici măcar bumbacul nu ar fi putut să-i reziste. Bine că putea Thea! Ea primise un şut în fund numit *inimă frântă*, iar era acum imună la bicepşii rotunzi, la antebraţele groase şi la scobiturile tentante dintre pătrăţelele bine lucrate…

Of! Thea a coborât restul scărilor.

— Ai găsit locuri?

El a arătat pe culoar.

— Al zecelea rând. Mi-am pus haina pe ele ca să le rezerv.

Gavin a aşteptat ca ea să o ia înainte, iar apoi şi-a pus mâna pe spatele ei, de parcă ar fi fost împreună. Ca orice altă pereche de părinţi fericiţi. Ea s-a îndepărtat discret de atingerea lui, exact când o voce s-a ridicat deasupra gălăgiei.

— Bună! Tu eşti Gavin Scott, nu?

Ştii, bineînţeles! Thea s-a întors, iar un şir de blesteme neinteligibile şi inventate i-a străbătut mintea. Un tată în blugi, cu o tunsoare scurtă, i-a întins mâna lui Gavin, care s-a oprit politicos, cum făcea el întotdeauna pentru fani.

Thea şi-a scos la înaintare zâmbetul fals şi a întins mâna, de asemenea.

— Thea Scott.

Bărbatul i-a scuturat uşor degetele. Cum de mai existau pe lumea asta bărbaţi care nu dădeau mâna cu femei? Tipul abia i-a aruncat o privire, îndreptându-şi atenţia spre Gavin.

— Moment dificil la ultimul joc, a spus bărbatul. Nu pot să cred ultima strigare. Arbitrul trebuie să fi fost orb.

O venă se umfla pe maxilarul lui Gavin. Ura când oamenii dădeau vina pe arbitri pentru eşecul lor.

— A fost vina noastră, pentru că am lăsat o strigare proastă să ducă la un meci pierdut. Eu nu am jucat atât de

bine cum ar fi trebuit.

— Nu, a fost Del Hicks, omule! El a ratat fereastra. Contractul lui s-a terminat, nu? Poate putem scăpa de el anul acesta. Să ne descotorosim de un jucător inutil.

— Del Hicks este c-c-o…

Thea ar fi ştiut doar uitându-se la expresia feţei celuilalt bărbat că Gavin începuse să se bâlbâie. Nemernicul se uita în oricare altă parte, numai la Gavin, nu. De parcă bâlbâitul era ceva jenant. Thea îi dispreţuia pe cei ca el. Susţineau că sunt cei mai mari fani ai lui Gavin, dar în momentul în care începea să se bâlbâie, se comportau cu el de parcă avea o boală contagioasă.

Acţionând doar din instinct, Thea şi-a strecurat mâna în a lui Gavin, strângându-l uşurel. Degetele lui s-au închis în jurul palmei ei şi a expirat. Apoi a reluat conversaţia.

— Del Hicks este, de fapt, cel mai bun prieten al meu, a spus el cu răceală.

— Oh! Ei bine, vă las să ajungeţi la locurile voastre, a spus omul, cu faţa înroşită. încântat de cunoştinţă!

Thea s-a întors şi a încercat să-şi smulgă mâna dintr-a lui Gavin, dar el nu voia să-i dea drumul. în schimb, a tras-o înapoi şi şi-a dus buzele la urechea ei, aducând cu el miros de săpun şi o adiere discretă de Tic Tac.

— Mulţumesc! a spus el, încet.

— Tipul ăla era un ticălos.

— Thea!

Tonul solemn al vocii lui a făcut-o să se uite la el, deşi nu îşi dorea asta. Şi-a ferit însă rapid privirea, pentru că aceeaşi greutate a vocii i se reflecta şi în ochi, iar asta era o greutate pe care nu o putea suporta acum.

— Nu poţi să te abţii?

— Să mă abţin de la ce?

— De la ceea ce vrei să faci. Nu pot face asta cu tine acum.

— Tot ce am făcut a fost să-ţi spun numele.

— Contează *cum* mi-ai spus numele meu.

— Cum l-am spus?

— De parcă ar fi însemnat ceva, a spus ea, în timp ce

respira.

El s-a aplecat încet, intenţionat, cu o privire obraznică. Inima ei nu a început să o ia la goană, iar pielea nu i s-a făcut de găină la mângâierea seducătoare a vocii sale.

— Şi ce ar însemna dacă ţi-aş spune că m-am trezit strigându-ţi numele în această dimineaţă? murmură el.

— Poftim…

Gavin i-a făcut cu ochiul, i-a dat drumul mâinii şi s-a îndreptat spre locurile lor.

Thea a rămas pe culoar şi a schiţat un protest întârziat. Apoi picioarele i-au revenit la viaţă.

— Ce-a fost asta? a murmurat ea, în timp ce se aşeza.

El şi-a ridicat o gleznă peste genunchi, într-o poziţie masculină.

— Ce vrei să spui?

— Ştii exact la ce mă refer! Mi-ai făcut cu ochiul?

— Cred că da.

— Tu nu faci cu ochiul.

— Nu este adevărat.

— Este absolut adevărat. O femeie îşi aminteşte de fiecare dată când un bărbat îi face cu ochiul, pentru că ne place să ni se facă [u ochiul. Este ca gheara-mâţei. Faceţi-ne cu ochiul şi ne rostogolim şi începem să toarcem. Nu mi-ai mai făcut cu ochiul de foarte mult timp.

— Atunci sunt un idiot.

Gavin şi-a coborât încet privirea spre buzele ei.

— Pentru că nu m-ar deranja să te aud torcând.

Thea a tresărit.

— Poftim?

— Apropo, arăţi bine, a spus Gavin, cu nonşalanţă, îndreptându-şi privirea din nou spre scenă. Ar trebui să av-avertizezi un tip înainte să i-i-ieşi în rochia asta.

Luminile s-au stins, iar întunericul binecuvântat i-a ascuns obrajii absolut şi categoric *deloc* înfierbântaţi.

Gavin i-a aruncat o privire Theei în teatrul întunecat. Avea spatele drept şi picioarele încrucişate strâns. Dacă şi-ar fi strâns mâinile mai tare, şi-ar fi rupt un deget.

Avea de gând să-i dezmembreze bucată cu bucată pe Del şi Mack dacă treaba asta nu funcţiona. Nu doar flirtul. Nu-i venea să creadă ce voiseră ei să facă în această seară. Nu-i venea să creadă că fusese de acord să încerce.

Muzica a început să se audă din difuzoare, iar cortina s-a ridicat deasupra scenei. Un şir de copii dansau pe scenă într-un amestec de feţe de animale şi paşi inegali. Gavin a pufnit în râs când şi-a recunoscut fiicele. Chiar şi pe scenă, personalităţile lor erau evidente. Amelia era strălucitoare, vibrantă, dansând după ritmul ei. Ava era serioasă, hotărâtă să facă paşii corecţi, stabiliţi dinainte. Lângă el, mâinile Theei s-au descleştat, iar spatele sprijinit de spătarul scaunului s-a relaxat. Oricât de mare ar fi fost furia pe care o simţea pentru el, aceasta era cel puţin temporar înlăturată de apariţia fetelor lor.

În timp ce o privea, Gavin avea senzaţia unei dulci căderi în gol… Felul în care faţa ei reacţiona la fiecare lucru adorabil pe care îl făceau Ava şi Amelia, curba blândă a maxilarului, gropiţele din obraji care se adânceau când râdea, micuţa cicatrice în formă de semilună de sub urechea stângă.

În întuneric, ochii Theei aruncau săgeţi spre el, iar expresia de îngrijorare de pe chipul ei l-a făcut să simtă un fior rece pe piele.

Spectacolul a durat o oră. De îndată ce cortina a căzut, Thea l-a biciuit cu privirea.

— Opreşte-te!

El s-a hotărât să facă pe prostul, dar *la naiba*, a început să transpire instantaneu.

— Ce vrei să spui?

— Opreşte-te, indiferent ce dracu crezi că *faci*, a şoptit Thea, privind panicată de jur-împrejur pentru a se asigura că nimeni nu ascultă. Te-ai uitat la mine tot timpul. Şi acel comentariu despre tors? Ce crezi că faci?

El a încercat zâmbetul în colţul gurii pe care îl folosise Mack.

— Doar flirtez cu soţia mea.

— Flirtezi?! s-a mirat ea şi şi-a dus iute mâna la

fruntea lui. Ai febră?

Cu inima bătându-i la maximum, Gavin i-a dezlipit mâna, a întors-o şi şi-a lipit buzele de palma ei.

— De fapt, a murmurat el, pe un ton care spera să fie seducător. Am.

Thea şi-a smuls mâna şi s-a lăsat pe spate, privindu-l de parcă tocmai îi crescuseră coarne.

— Ai avut un accident de maşină, nu-i aşa? Sau ai căzut pe scări, sau ai fost lovit în cap la baseball.

Gavin a înghiţit în sec.

— Poftim?

— O rană la cap. Este singura explicaţie. Trebuie să te duci la doctor!

— Poate ne-am putea juca de-a doctorul.

Scâncetul incert al vocii lui zădărnicea orice tentativă de seducţie încrezătoare.

Buzele pline şi lucioase ale Theei s-au despărţit, dar o fracţiune de secundă mai târziu, tânăra le-a închis la loc şi a strâns din dinţi. Ca un soldat chemat la apel, s-a ridicat în picioare. Iar când el nu a urmat-o, i-a aruncat o privire ascuţită la genunchi, de parcă statura lui de un metri nouăzeci ar fi fost o conspiraţie deliberată împotriva capacităţii ei de a avea o ieşire dramatică.

Gavin s-a ridicat în picioare, a lăsat-o să treacă pe lângă el şi apoi a urmat-o în mulţimea de oameni cu mişcări lente care se îndreptau spre ieşire. Foaierul s-a umplut repede cu familii care îşi aşteptau copiii.

Gavin s-a strecurat politicos, ţinându-se, pe cât posibil, cât mai aproape de Thea. Ea mergea rigidă, cu capul în jos, cu poşeta strânsă pe lateral de parcă avea în puterea ei codurile nucleare.

Câteva zâmbete sincere l-au întâmpinat pe Gavin, iar el le-a răspuns la fel. Dar de mult învăţase cum să evite cu pricepere celălalt fel de zâmbet – zâmbetul agitat al fanilor, care aşteptau momentul oportun să ceară un autograf sau o fotografie. Fanii erau esenţa vieţii sportivilor profesionişti, iar el ar fi fost gata să provoace orice oraş din America să găsească o galerie de fani mai

loială decât Nashville. Dar sportivii profesionişti, care erau şi ei tot oameni, uneori doreau doar o noapte liniştită cu familiile lor sau să-şi vadă copiii cântând la şcoală.

Sau să-şi convingă soţiile să nu divorţeze.

Când a ajuns în dreptul Theei, şi-a strecurat mâinile în buzunare.

— Ştii, mă gândeam că, după asta, poate am putea…

Nu a avut ocazia să-şi termine sugestia despre o cină în familie – care fusese ideea lui Del –, că Thea a strigat-o pe femeia cu costum roşu şi tocurile înalte care clămpăneau pe un ton vesel.

— Doamnă Martinez! a spus Thea, în întâmpinarea ei.

— Spune-mi Lydia! i-a zâmbit femeia.

— Mă bucur că v-am prins!

Thea s-a uitat la Gavin şi a clipit.

— Oh, ăăă… Gavin, aceasta este doamna Martinez, directoarea şcolii elementare. Lydia, acesta este Gavin. Soţul meu.

Soţul meu. Aceste două cuvinte nu sunaseră niciodată mai pompos sau mai promiţător.

Femeia a întins respectuos mâna, iar Gavin i-a strâns-o.

— Este o plăcere să vă cunosc!

Directoarea s-a întors spre Thea.

— Voiam doar să te anunţ că voi completa scrisoarea de recomandare până săptămâna viitoare. Sper că nu e prea târziu!

Scrisoare de recomandare? Thea i-a aruncat o privire – părea agitată –, după care s-a uitat înapoi la Lydia.

— Ar fi perfect, Lydia! îţi mulţumesc că ai făcut asta!

Lydia a fluturat din mână.

— Măcar atât pot face după ce ai făcut voluntariat cu atâta generozitate, atât anul acesta, cât şi anul trecut.

Lydia s-a îndepărtat în grabă, aruncându-i peste umăr un „ne revedem săptămâna viitoare!”

— Scrisoare de recomandare pentru ce? a întrebat Gavin.

— Vanderbilt, a spus ea, cu un zâmbet forţat. Mă

întorc la facultate pentru a-mi termina studiile.

— Câcând ai decis asta?

O furtună de foc a izbucnit în ochii ei.

— Mereu am avut în plan să-mi termin studiile, Gavin!

— Thea, nu spun că nu poţi…

Oh, la naiba! Greşit spus! Foarte greşit spus!

Thea a alungit gâtul şi s-a înroşit.

— Ei bine, mulţumesc lui Dumnezeu pentru asta! Deoarece, cu siguranţă, nu aveam de gând să o fac fără permisiunea ta!

Gavin şi-a trecut degetele prin păr.

— Iubito, nu asta am vrut să spun! Putem să ne calmăm puţin…

— Serios? îmi spui să mă liniştesc? Pentru că asta rareori are efectul dorit.

Doamne, Dumnezeule, o dăduse iar în bară! Putea simţi cum flăcările îi atingeau pielea. Un sunet fluierător în ureche i-a spus că, dacă mai făcea o remarcă stupidă, avea să intre în pământ.

— Mami, ne-ai văzut?

— Slavă Domnului! a răsuflat Gavin, în timp ce Amelia şi Ava alergau spre ei.

Trăsăturile Theei s-au îmblânzit. Şi-a deschis braţele şi le-a aşteptat pe fete să se arunce pe ea.

— Aţi fost uimitoare! le-a spus ea, aplecându-se să le sărute pe fiecare. Cei mai buni pui de cerb din toată lumea!

— Ne-ai văzut, tafi? a întrebat Amelia, mişcându-se pentru a-i îmbrăţişa picioarele.

— V-am văzut, scumpo! Aţi fost incredibile!

— Mi-e foame, a spus Ava, iar Gavin a vrut să o învârtă ca-ȵ filme.

— Îţi voi pregăti nişte macaroane cu brânză când ajungem acasă, a spus Thea.

Fluieratul a devenit mai puternic, dar avea să rişte.

— Ştii ceva? Şi mie mi-e foame! De ce nu mergem la Stella?

Stella era restaurantul lor preferat. Duseseră fetele la micul restaurant din centrul oraşului încă de când începuseră să stea în scaune înalte.

— Da, mami! Putem merge la Stella? a întrebat Amelia.

Gavin şi-a ţinut respiraţia când a întâlnit privirea dură a Theei. A înghiţit în sec.

— Poţi să-mi spui mai multe despre Vanderbilt, a sugerat el.

Thea i-a aruncat o privire pe care a simţit-o ca pe o lovitură în vintre, dar a afişat un zâmbet fericit pentru fete.

— Sună grozav! a spus ea. Ia tu fetele şi ne întâlnim acolo!

— Eu vreau să merg cu mami! a spus Ava, strângându-i mâna.

Gavin a tresărit când cuvintele ei au lovit direct la ţintă, dar a reuşit să zâmbească.

— Amelia poate merge cu mine, iar Ava cu tine.

Parcaseră la capete opuse ale parcării, aşa că s-au despărţit pe trotuar. Amelia îl ţinea strâns de mână şi a început să-şi legene braţul înainte şi înapoi.

— Ava se culcă ʗu mami în fiecare seară, a spus ea, sărind de pe bordură.

S-a cutremurat când a auzit-o vorbind peltic. Thea îl asigurase de mai multe ori că nu era motiv să îşi facă griji, dar el îşi făcea. Să fii peltic nu era motiv de ruşine, bineînţeles, dar lui Gavin îi trebuise mult timp să devină împăcat cu el însuşi. în copilărie şi adolescenţă îndurase mult prea multă agresiune pentru ca acum să nu fie îngrijorat la gândul că fiica lui s-ar putea confrunta cu acelaşi tratament.

— În fiecare seară, nu? a repetat el, înţelegând în sfârşit ceea ce îi transmisese Amelia.

— Se trezeşte şi se duce la mami, dar eu nu. Eu dorm în patul meu toată noaptea. îmi spune că sunt bebeluş, pentru că nu-mi plac tunetele, dar ea este bebeluş pentru că îi este frică de întuneric.

Gavin s-a oprit de-a lungul unui şir de maşini parcate

şi s-a lăsat în jos, pentru a fi la nivelul ochilor ei.

— Nu este prea frumos să vă numiţi una pe alta bebeluşi, scumpo. Este normal să te temi de anumite lucruri.

De pe limbă îi ieşeau cuvinte înţelepte, dar mintea îi hoinărea. De când îi era frică Avei de întuneric?

— Chiar şi adulţii se tem de anumite lucruri. Nu înseamnă că suntem bebeluşi, nu-ɨ aşa?

Amelia a clătinat din cap. Gavin a zâmbit şi s-a ridicat. Au început să meargă din nou, dar nu au făcut mai mult de câţiva paşi când Amelia l-a întrebat:

— Ţie de ce ţi-e frică, tafi?

Să vă pierd pe voi şi pe mami, s-a gândit el, cu un nod în gât. Se părea că fetele lui erau hotărâte să-l distrugă emoţional în această zi. A înghiţit în sec.

— De clovni, a spus el, exagerând un fior. Pantofi roşii mari şi nasuri scârţâitoare.

Apoi a luat-o la subraţ, a ridicat-o pe umeri şi s-a bucurat de ţipătul ei copilăresc.

Capitolul şapte

— UITE-II

Thea a indicat locul în timp ce SUV-ul lui Gavin întorcea în parcarea restaurantului Stella. Ea şi Ava aşteptaseră pe o bancă din faţa restaurantului cam cinci minute. Probabil că Gavin fusese prins în aglomeraţia de după piesa de teatru. Ceea ce era bine, pentru că Thea avea nevoie de un minut – sau cinci – să se calmeze. Şi nu pentru că Gavin îi spusese, ci pentru că trebuia. Când se potolea vreodată o femeie pentru că îi spunea un bărbat să facă asta?

Singurul lucru care avea să o ajute să se calmeze era ca acea noapte să se termine. Ar fi putut să-l omoare pentru că îi sugerase să meargă la Stella în faţa fetelor. Ar fi trebuit să ştie că aveau să se agaţe de idee şi să implore să o facă.

Thea s-a ridicat în picioare în timp ce Gavin şi Amelia traversau parcarea. S-a întors cu spatele pentru a nu-ɨ vedea zâmbetul, dar cumva mâna lui şi-a găsit din nou un

loc pe spatele ei. Ea s-a crispat.

— Ei, ia uite cine-i aici! a exclamat Ashley, o chelneriţă care lucra la Stella încă de când începuseră ei să mănânce acolo. Nu v-am văzut de vara trecută.

Apoi Ashley a luat o expresie teatrală la vederea feţelor celor două copile.

— Doamne! Nu cred că servim căprioare aici.

— Suntem ieduţi, a corectat-o fericită Amelia. Am avut serbare astăzi! Un musical!

— Un musical la şcoală? Dar sunteţi încă mici pentru aşa ceva. Nu îmi vin să cred!

Ashley i-a făcut cu ochiul Theei şi a dat din mână spre micul grup să o urmeze.

— Separeul vostru preferat este liber.

De aceea îi plăcea Theei să locuiască într-un orăşel mic. Veneau des aici şi aveau propriul separeu. Oare mai exista ceva atât de reconfortant ca un loc în care toată lumea îţi ştia numele şi meniul nu se schimba niciodată? Era genul de tradiţie simplă de care Thea şi Liv nu avuseseră parte în copilărie. Oare urma să devină mai puţin special pentru fete, odată ce aveau să înceteze să vină în patru şi să înceapă să vină în trei?

Fetele au urmat-o pe Ashley prin labirintul de mese decorate cu feţe de masă în carouri roşii şi vaze cu flori proaspete, care erau schimbate în fiecare dimineaţă. Toate ferestrele aveau obloane albe, rustice, de care Stella prinsese sfoară împletită pentru a fi agăţate instantanee ale clienţilor şi ale familiilor acestora. Inclusiv a lor. Ceea ce urma să devină incomod peste câteva luni.

Fetele s-au strecurat pe latura opusă a mesei, iar Thea a dat drumul respiraţiei pe care o ţinuse. Nu voia să stea lângă Gavin, deşi era un gest copilăresc.

— Doriţi să comandaţi ceea ce beţi de obicei? a întrebat Ashley, în timp ce se aşezau cu toţii. Două ape şi două ciocolate cu lapte?

— Sună grozav! a răspuns Gavin. Mulţumim!

— Vreau un sandviş cu brânză la grătar, a spus Amelia, ridicându-se în genunchi pe canapea şi sprijinindu-

şi coatele de masă. Şi sos de mere.

— Tu ce vrei, draga mea? a întrebat-o Thea pe Ava. Vrei şi tu un sandviş cu brânză la grătar?

Ava a ridicat din umeri. Thea şi-a înăbuşit un oftat. Nu putea lăsa acest comportament supărător să continue mai mult, deoarece Ava se aventura pe teritoriul lipsei de respect, dar nu avea de gând să spună nimic momentan. Acea seară era suficient de tensionată deja. în plus, nu voia să-şi pedepsească fiica pentru infracţiunea de a fi copil şi de a-şi exprima confuzia, singurul mod în care un copil putea învăţa. Uneori, adulţii aşteptau prea mult de la copii.

Odată, în săptămânile după ce tatăl ei intentase divorţul, mama Theei se închisese zile întregi în camera ei. Când Thea bătuse într-o zi să se plângă că îi este foame, mama ţipase la ea să se maturizeze şi să nu mai fie atât de egoistă.

Thea avea pe atunci zece ani. Ea şi Liv învăţaseră să gătească singure după aceea.

Thea avea de gând să se asigure că, după divorţ, fetele primeau consiliere specifică vârstei lor; altceva ar fi fost dacă ea şi Liv ar fi beneficiat de asta. Spera că acest demers avea să o ajute pe Ava să se adapteze la noua realitate a lumii ei.

Chelneriţa a venit cu băuturile şi le-a luat comanda, apoi i-a lăsat din nou într-o tăcere încordată.

— Margarete! a spus brusc Gavin, privind la borcanul din centrul mesei, şi i-a zâmbit Ameliei. Mami avea o margaretă în păr prima dată când am întâlnit-o.

Amelia a chicotit.

— Avea?

— Aveam?

Gavin s-a uitat la ea.

— O aveai împletită.

— Mami, de ce aveai o margaretă împletită în păr? a întrebat Amelia.

— Nu ştiu! Nu-mi mai amintesc.

— Păcat! a spus Gavin, încet. Pentru că eu nu am uitat-o niciodată.

— Mamei îi plac păpădiile, a mormăit Ava.

Thea a clipit de mai multe ori şi şi-a smuls privirea de la Gavin, care o studia din nou aşa cum făcuse în timpul musicalului. Cum o făcuse sâmbătă. De parcă ar fi văzut-o pentru prima dată. Poate chiar aşa era. Trecuseră ani de când nu mai simţise că o privea.

Thea a mângâiat-o pe Ava pe păr.

— Păpădia de la tine va fi întotdeauna preferata mea.

Stângăcia plutea în aer ca un strat gros de ceaţă. Thea a scos creioanele şi cărţile de colorat pe care le purta mereu cu ea în poşetă pentru a ţine fetele ocupate când erau în oraş. De data asta totuşi, Thea le-a folosit pentru a-şi găsi o ocupaţie. A ajutat-o pe Ava să coloreze o imagine timp de câteva minute, până când Gavin şi-a dres glasul.

— Aşadar, a început Gavin, jucându-se cu paharul cu apă. Când te întorci la facultate?

Thea îşi ţinea privirea aţintită asupra cărţii de colorat.

— Dacă sunt acceptată, voi începe cursurile vara asta.

— Deci, este vorba doar de un semestru?

— Aş vrea eu! a pufnit ea. Poate dacă aş merge la cursurile de zi, dar nu prea este posibil cu fetele. Sper să termin în optsprezece luni.

— Optsprezece luni, a repetat el. Asta, ăăă, pare realizabil.

— Mă bucur că aprobi.

— Şi apoi, ce vei face? Mă refer, după ce ai absolvit?

— Voi urma o carieră artistică. Aşa cum am plănuit întotdeauna.

El a ezitat o vreme înainte de a-i răspunde.

— Asta e, ăăă, este minunat! a spus el. Mă bucur să văd că te întorci la artă!

— Şi eu la fel!

Mâncarea a sosit, iar sarcina complicată de a ajuta fetele să se hrănească a înăbuşit orice altă conversaţie, din fericire. La jumătatea desertului – o brioşă la tavă pe care întotdeauna o mâncau în familie – Stella însăşi a ieşit din

spate şi a venit la masa lor pentru a face conversaţie.

— Chiar mă gândeam la voi, a spus ea. Au trecut veacuri de când nu aţi mai venit.

— Am fost ocupaţi, a răspuns automat Thea, o minciună atât de firească, încât aproape că a crezut-o şi ea. Fetele sunt acum în grupa de preşcolari şi luăm cursuri de dans, aşa că este greu să mai ieşim.

— Aveţi planuri pentru sărbători?

— Nimic bătut în cuie, a spus Thea.

Amelia a ridicat ochii cu un inel de ciocolată în jurul gurii.

— Mergem să-i vedem pe bunica şi bunicul în Ohio de Ziua Recunoştinţei.

Ah, rahat! Thea nu le spusese încă fetelor că planul să-i viziteze pe părinţii lui Gavin fusese anulat. Sperase să fi uitat, pentru că trecuseră mai mult de două luni de când nu mai vorbiseră despre asta ea şi Gavin. Dar copiii rar uitau de vizitele la bunicii care îi răsfăţau.

— Ei bine, acesta era planul, dar, ăăă…

Thea căuta o scuză, dar nu a găsit niciuna.

Abilitatea ei de a minţi la comandă şi-a pierdut repede puterea.

— Dar se pare că vom rămâne pe aici.

— Dar eu vreau să merg să o văd pe buni! s-a plâns Amelia.

— Şi eu, a spus Ava, cu o voce mai înaltă decât cea a Ameliei.

Thea a pus o mână pe piciorul Avei.

— Scumpo, vom vorbi despre asta mai târziu.

— Dar de ce nu putem să mergem? a întrebat Amelia.

— Amelia! a intervenit Gavin, calm, dar ferm. Mami a spus că v-vom vorbi despre asta acasă, mai târziu.

— Dar tu nu mai vii acasă!

Tăcerea enervantă care a urmat era extrem de comică, precum un desen animat, iar Thea aproape se aştepta să audă greierii cântând.

— Bine, a spus Stella, cu obrajii înroşiţi, pretinzând că nu avea idee despre ceea ce Amelia tocmai anunţase

întregul restaurant, cum că Thea şi Gavin erau despărţiţi. A fost grozav să vă revăd pe toţi! Vă las să savuraţi desertul.

S-a îndepărtat şi apoi a început adevăratul haos.

— Putem, *vă rugăm*, să mergem la bunici? a întrebat Amelia.

— Nu anul acesta, dragă, a spus Gavin.

— Dar de ce nu?

— Sunt prea ocupat cu chestii legate de baseball, scumpo. Ava s-a prăbuşit bosumflată pe scaun.

— Poate tafi să ne citească diseară? a continuat Amelia. Thea şi-a înfipt vârful degetelor în tâmplă.

— Draga mea, tafi nu poate în seara asta, bine?

— De ce nu? a întrebat Amelia, cu buza începând să-i tremure.

— Hei, a spus Gavin, trăgând-o pe Amelia de partea lui. Vă voi citi în curând, bine?

— Dar vreau în seara asta!

Barajul s-a spart. Lacrimile şiroiau pe faţa Ameliei.

Ceea ce a făcut-o şi pe Ava să înceapă să plângă, pentru că asta fac gemenii.

Şi, când Ava plângea, plângea foarte tare. Apoi, dintr-odată, a zis:

— Nu mai vreau ca tafi să joace baseball!

S-a făcut o tăcere şi mai adâncă, apoi Ava a început să suspine şi mai tare. După care Amelia a ţipat:

— Nici eu nu mai vreau ca tafi să joace baseball!

Şi, în acel moment, întregul restaurant a început să se uite fix la ei. Gavin a înjurat printre dinţi şi şi-a pus mâinile pe faţă.

Thea tremura din tot corpul, dar a găsit puterea să îşi treacă braţul pe după umerii Avei.

— Draga mea, de ce nu mai vrei ca tafi să joace baseball?

Ava şi-a frecat faţa cu o mână, întinzându-şi machiajul şi transformând punctele albe în dungi lungi.

— Pentru ca îl face să plece şi voi vă spuneţi cuvinte furioase.

Ochii Theei s-au ridicat şi au dat de ai lui Gavin. Şi-a citit propriile gânduri în ochii lui.

— Când ne-am spus cuvinte furioase? a întrebat Gavin.

— Când tafi a lovit *home run*, a sughiţat Ava. Aţi făcut zgomote de luptă şi apoi aţi spus cuvinte furioase.

O fierbinţeală a urcat pe gâtul şi faţa Theei, urmată imediat de un ghem în stomac. Se pare că Ava se trezise noaptea şi nu numai că îi auzise făcând sex – doar asta putea însemna ceea ce fetiţa descrisese drept *zgomotele de luptă* –, apoi le auzise cearta de mai târziu.

Capul Theei se mişca de parcă ar fi fost făcut din jeleu, în timp ce a ridicat din nou privirea spre Gavin. Ochii li s-au întâlnit – durerea lui, tulburarea ei.

Fetele plângeau. Oamenii se holbau. Un fior rece parcă i-a acoperit pielea. înainte de a se putea abţine, a deschis gura şi a spus:

— Ştii ce? Ce zici dacă vine tafi acasă şi îţi citeşte diseară? Te-ar face să te simţi mai bine?

Gavin a achitat nota de plată, în timp ce Thea le-a condus pe fete spre maşina ei. El le-a urmat acasă, în întuneric, cu mâinile strângând volanul şi stomacul agitat. Oare cât avea să dureze până să îşi scoată cuvintele Avei din minte? „îl face să plece şi vă spuneţi cuvinte furioase”. Ce naiba le făcuse copiilor săi? Familiei lui?

A parcat pe alee în spatele Theei. Ea a refuzat să îl privească în ochi când el le-a ajutat pe fete să îşi desfacă centurile de siguranţă de pe bancheta din spate. Butter i-a întâmpinat la uşă.

— Mai întâi faceţi baie şi apoi tafi vă poate citi, a zis Thea, în timp ce agăţa hainele fetelor în cuier.

Avea vocea fragilă, de parcă ar fi fost la un cuvânt distanţă de a se prăbuşi sau de a dărâma din nou peretele.

— Îl scot eu pe Butter afară, s-a oferit Gavin.

Thea a răspuns cu o mulţumire rigidă, iar el nu se mai simţise niciodată ca un musafir în propria casă. în timp ce Thea a mers sus cu fetele, el la condus pe Butter spre uşa din spate. Mirosul de praf şi rigips se amestecase cu

parfumurile cunoscute ale casei – loţiunea Theei, lumânările de lavandă pe care le ardea mereu, izul subtil al câinelui şi omniprezenta tentă de markere şi vopsea de la picturile fetelor. Când Butter a terminat de înconjurat curtea pentru a găsi locul potrivit să facă pipi, Gavin a auzit apa curgând în cadă, la etaj. A alergat într-acolo şi a bătut la uşa închisă a băii.

— Ai nevoie de ajutor? a întrebat el.

Thea a răspuns că *nu*.

Senzaţia de a fi străin în propria casă a revenit, în timp ce zăbovea în faţa uşii. S-a uitat în dreapta lui, la dormitorul principal. Dormitorul lor. S-a îndreptat spre el şi s-a oprit în uşa deschisă. Thea nu făcuse patul în dimineaţa aceea, iar regretul la vederea cearşafurilor deranjate l-a simţit ca pe un pumn în burtă. Ultima dată când dormise în patul lor fusese în noaptea aceea. Unul dintre cele mai uimitoare momente din viaţa lui, urmat aproape imediat de cel mai îngrozitor.

— Ce faci? a întrebat Thea din spatele lui.

El s-a întors. Nu auzise uşa băii deschizându-se, dar fiicele sale acum stăteau pe hol cu prosoape asortate înfăşurate în jurul lor.

— Nimic, a spus el. Eu doar... o să le ajut să se îmbrace cu pijamale.

Tăcerea s-a aşternut peste dormitorul fetelor în timp ce el şi Thea le-au uscat şi le-au îmbrăcat în pijamale cu unicorni. Thea s-a ridicat, a strâns prosoapele umede şi le-a spus să aleagă o carte cât timp ea îşi schimba hainele.

Fetele s-au oprit la o poveste de Crăciun, despre un raton care se pierde în drum spre casa bunicii. Tocmai se aşezaseră comod pe patul Ameliei când Thea a intrat înapoi. Se schimbase într-o pereche de pantaloni de trening şi un hanorac cu vechea lui echipă, Huntsville Rockets, pe care i-l furase la scurt timp după ce începuseră să se întâlnească. El îşi pierduse toate gândurile coerente prima dată când o văzuse îmbrăcată cu el. Ceva posesiv regresiv pusese stăpânire pe el, de parcă ar fi pretins că ea îi aparţine. Oficial. Cu hanorac cu tot.

Şi în ziua de azi, vederea minionei lui soţii, înotând în hainele lui masive, îl excita mereu. Totuşi, în seara asta, cu siguranţă, Thea alesese hanoracul doar pentru că era uşor, curat şi familiar. Dar, pentru Gavin, acesta avea altă semnificaţie şi îi trezea amintiri. Purtase acel hanorac când îi spusese că e însărcinată. Gavin nu reuşise să ajungă la ea de trei zile. Ea îi ignorase toate apelurile şi mesajele, iar colegilor ei de la cafenea le spuseseră că se învoise din motive medicale. Când, în cele din urmă, se dusese la apartamentul ei şi o convinsese cel puţin să deschidă uşa, fusese pregătit pentru orice. Sau, cel puţin, aşa crezuse.

— *Ce faci aici? întrebase ea, cu braţele încrucişate şi palmele ascunse de manşetele hanoracului lui.*

Gavin îşi întinsese mâinile de ambele părţi ale cadrului uşii, iar discursul pregătit fusese înlocuit de panică în clipa în care îi văzuse faţa.

— *Doar vorbeşte cu mine. OK? O-o-orice ar fi, spune-o!*

Ea îl privise o clipă cu ochii goi şi apoi se întorsese fără a scoate niciun cuvânt. El o privise din prag cum dispăruse în baie. Câteva clipe mai târziu, se întorsese cu o chestie albă şi dreptunghiulară în mâini.

Fiecare nerv din corpul lui Gavin izbucnise de parcă ar fi fost lovit de fulger.

— *Ce-ce este asta?*

Ea se oprise la jumătatea drumului prin micul living. Gavin intrase, închisese uşa şi traversase până în locul unde stătea ea. Ea îi întinsese acel obiect alb. El aruncase o privire la el şi văzuse un singur semn de culoare albastră.

— *Eşti însărcinată? întrebase el, puncte de lumină dansându-i în faţa ochilor.*

Ea smulsese înapoi testul de sarcină şi îşi reluase poziţia cu braţele încrucişate.

— *Sunt însărcinată, spusese ea, cu voce fermă, provocatoare şi hotărâtă.*

Abia terminase propoziţia înainte ca el să o sărute.

— Eşti gata să citeşti? a întrebat Thea, întrerupându-i

amintirea.

— Faceţi loc şi pentru mami! a spus Gavin.

Amelia s-a apropiat mai mult de el, iar Thea s-a înghesuit într-un mic spaţiu între fete şi perete. Lângă el era mai mult decât suficient loc, dar probabil că nu ar fi dat prea bine să evidenţieze asta.

Gavin a început să citească, cu fetele ghemuite lângă el, şi, la fiecare câteva rânduri, îi arunca o privire Theei. Ea refuza cu îndârjire să-i răspundă. Când, în cele din urmă, a terminat, câteva minute mai târziu, Thea s-a ridicat atât de repede, încât patul s-a cutremurat. Le-a spus fetelor să o sărute de noapte bună şi că tafi le va aşeza în pat şi le va înveli.

Ava a fost cel mai greu de adormit. O voia doar pe Thea şi a avut nevoie de câteva animăluţe de pluş îngrămădite în jurul ei pentru a se linişti. Cu Amelia a fost mai uşor. Când a aşezat-o în pat şi i-a spus că totul avea să fie bine, ea l-a crezut. S-a uitat la el cu ochi plini de speranţă, şi-a înfăşurat mânuţa peste mâna lui şi i-a şoptit:

— Te iubesc, tafi!

Gavin abia a putut să se dezlipească şi să se ridice ca să iasă din cameră.

A închis uşa uşor, ţinându-şi respiraţia, apoi a coborât. A găsit-o pe Thea în bucătărie, scriind ceva pe uriaşa tablă albă.

Ea s-a încordat când el a ajuns în spatele ei.

— Au adormit?

S-a văzut nevoit să-şi dreagă glasul pentru a putea vorbi.

— Da! Erau obosite.

— La fel sunt şi eu.

El a urmărit-o cum închide capacul markerului şi îl bagă în sertar. Privirea i s-a îndreptat spre tabla de plută unde o invitaţie era prinsă cu o piuneză. A clipit de două ori pentru a se asigura că văzuse corect.

— Tatăl tău se căsătoreşte din nou?

Thea s-a îndepărtat de el şi s-a apropiat de chiuvetă.

— Eşti surprins?

— Ce s-a întâmplat cu Christy?

— Crystal. A înşelat-o cu noua iubire a vieţii lui.

Thea a umplut un pahar cu apă, pe care a băut-o ca să înghită medicamentul pentru durerea de cap pe care îl folosea ori de câte ori simţea că apare o migrenă.

— Când s-au întâmplat toate acestea?

Thea a ridicat din umeri şi s-a întors.

— Cândva, iarna trecută. Nu-mi amintesc exact.

— De ce nu mi-ai spus?

— Nu ştiu, a oftat ea. Nu părea important.

— Cum a primit mama ta vestea?

Thea şi-a lipit degetele de tâmplă.

— Chiar nu vreau să vorbesc despre părinţii mei.

— Îmi pare rău! Ai dreptate! Tu… a zis el şi a făcut semn spre fruntea ei. Te simţi bine?

— Sunt OK, i-a răspuns ea, apoi a înghiţit şi a privit spre podea. Gavin, avem nişte decizii de luat!

Vorbele ei au avut darul să îl trimită înapoi în timp.

Fie că ea îşi dăduse seama sau nu, spusese exact acelaşi lucru ca în ziua în care îl anunţase că e însărcinată.

Thea îl lăsase să o sărute, dar nu pentru mult timp. *Îşi aşezase mâinile pe pieptul lui şi îl împinsese*.

— *Ce faci*?

Gavin îşi lipise mâna de abdomenul ei, unde copilul lui – al lor – creştea.

— *Thea, sunt fericit*!

— *Da, grozav*! *spusese ea cu mai multă încordare decât s-ar fi aşteptat*. *Dar, Gavin, avem nişte decizii de luat*!

— *Ce trebuie să decidem*?

Cu mâna dreaptă încă lipită de abdomenul ei, îşi folosise stânga pentru a o apuca de bărbie.

— *Mărită-te cu mine*!

O idee i-a încolţit în minte. Cuvintele funcţionaseră atunci, aşa că poate aveau să funcţioneze din nou. în mod clar şi Lordul Cutărică ar fi făcut cam acelaşi lucru.

Gavin a redus distanţa dintre ei. Thea şi-a ridicat privirea din podea exact la timp pentru ca el să-şi plimbe

mâna stângă de-a lungul obrazului ei.

— Ce trebuie să decidem? a întrebat-o. Mărită-te cu mine!

Capul ei s-a îndepărtat de atingerea lui, cu o expresie confuză pe chip.

— *Poftim*?

Inima lui a zvâcnit puternic.

— Asta… asta ţi-am spus când…

— Ştiu, Gavin!

Thea şi-a înfăşurat braţele în jurul trunchiului, într-o poziţie care reuşea să exprime atât duritate, cât şi vulnerabilitate în acelaşi timp.

— Doar că mi-aş fi dorit să nu distrugi momentul, repetându-l acum.

Să-i distrugă? *Inima* i-a bubuit în piept.

— Nu sunt gata să renunţ la noi.

— E prea târziu.

— *Nu* e prea târziu, a replicat el, intrând parcă în pielea Lordului Spune-întotdeauna-Lucrul-Potrivit. Niciodată nu e prea târziu pentru dragoste.

Thea a pufnit în râs.

— Tu vorbeşti serios?

Bine, poate că exagerase. *Mulţumesc, Lordule-Nemernic*! Totuşi, era acum ori niciodată!

Şi dacă asta nu avea să funcţioneze, avea să-i omoare pe Mack şi Del şi să-l arunce pe Lordul Vorbe-Mari în şemineu.

— Ce-ar fi dacă… dacă am putea s-o luăm de la capăt?

Thea şi-a ridicat mâinile pentru a-l opri.

— Gavin, opreşte-te!

— Lasă-mă să mă întorc acasă…

— Nu!

Thea l-a ocolit şi a traversat jumătate din camera de zi, înainte ca el să o poată ajunge din urmă.

— Lasă-mă să mă întorc acasă! a repetat el. Şi dacă nu te pot recc-câştiga, o să… o să renunţ. O să îţi acord divorţul!

Thea s-a răsucit, cu o privire uimită.

— Suntem în secolul al XXI-lea. Pot să divorţez indiferent dacă eşti de acord sau nu.

Corect. Desigur. Rahat!

— Ştiu! Ce-ceea ce vreau să spun este că îţi voi da tot ce vrei. Voi achita casa pentru tine şi fete şi voi fi de acord cu orice sumă ai nevoie pentru pensia alimentară. Orice. Nici măcar nu vom avea nevoie de avocaţi.

Ea şi-a arcuit o sprânceană.

— Agentul tău te-ar ucide dacă ai divorţa fără avocat.

— De ce? Ai de gând să mă cureţi de tot?

Din câte se părea, tentativa lui de glumă nu a fost apreciată, deoarece buzele ei au format o linie fermă.

— Nu, dar dacă vei fi transferat şi va trebui să te muţi? Custodia ar complica foarte mult lucrurile.

Custodia. Cuvântul l-a făcut să vrea să vomite.

— Thea, te rog! mai dă-mi o şansă!

— De ce? a izbucnit ea, aruncându-şi braţele în lături, într-un gest exasperat.

— Ca să-ţi demonstrez cât de mult te iubesc.

Buzele ei s-au deschis din nou. S-a uitat fix la el, preţ de o clipă, care parcă însă a durat o veşnicie.

— Te rog, încetează să mai spui asta! a şoptit ea, în cele din urmă, cu durere în glas.

— Ce să mai spun? Că te iubesc?

Încuviinţarea ei tacită l-a lovit în plin. S-a împleticit şi a făcut un pas în spate.

— *De ce*?

— Nu mai cred în aceste cuvinte. Deloc!

Gavin a tras adânc aer în piept. Suferise câteva pierderi grele la viaţa lui. Pierderi care îi schimbaseră viaţa. Şi umilinţe care îl usturau şi în ziua de azi. Dar *asta*... asta era cea mai dureroasă dintre toate. Dacă existase vreodată un moment în care lordul Benedict să-i dicteze ce să zică, acesta era. Dar singura voce pe care o auzea în cap în acel moment era cea a unei femei.

„Iubirea nu este suficientă”.

Când citise acele cuvinte de la Irena, Gavin mormăise

printre dinţi şi aproape că închisese cartea. Ce fel de roman de dragoste declară că iubirea nu are sens? Nu acesta era scopul romanelor de dragoste, să demonstreze că iubirea învinge tot? Avea senzaţia că era pe punctul de a afla pe pielea lui dacă în viaţa reală asta era sau nu adevărat. Spera doar că Lordul Nefericit-în-Amor avea o idee mai bună despre cum să-i dovedească soţiei sale că greşește decât avusese Gavin.

— E târziu, a spus Thea, încet, de parcă tonul ei mai moale putea înmuia lovitura. Ar trebui să pleci acasă.

— Sunt acasă. Tu şi fetele sunteţi căminul meu.

Thea a tras o mică gură de aer. Abia perceptibilă, dar suficient cât să-i transmită că vorbele lui – tristul lui adevăr – lăsaseră un semn. Era timpul să pluseze.

— Ştii ce? Sunt dezamăgit de tine! Pentru că tu, cea de dinainte, ai fi sărit în sus la o propunere nebună ca asta.

Gavin şi-a ţinut respiraţia, în timp ce ea îl privea fix. Maxilarul i s-a încordat, iar sprâncenele i s-au unit. Nu de furie. Nu! Cântărea ideea. Şi-a dat seama de asta prin sclipirea de îndrăzneală din ochii ei.

Sclipirea aceea, mai mult decât orice altceva, l-a făcut să rişte totul cu următoarele cuvinte:

— Haide, Thea! a provocat-o el. Ce ai de pierdut?

Thea a răspuns întorcându-se şi îndreptându-se spre uşile de la curtea din spate. Tăcută, a privit afară, în întuneric, cu braţele din nou înfăşurate strâns în jurul corpului. Ar fi dat orice să poată vedea ce se întâmplă în mintea ei, să audă orice discuţii în contradictoriu avea cu ea însăşi. Ticăitul ceasului din holul de lângă scări marca fiecare secundă cu o lentoare chinuitoare.

În cele din urmă, suspansul l-a copleşit.

— Thea…

Ea s-a întors rigidă.

— Am unele condiţii.

Cuvintele ei au zăbovit o clipă în aer, o clipă uluitoare şi care parcă nu se mai sfârşea, înainte să capete confirmare în creierul lui Gavin. Ce voia să spună? Era de acord să…

El a vorbit rar, temându-se că, dacă ar reacţiona prea brusc, Thea avea să spună că nu mai contează.

— Ce-ce fel de condiţii?

— Această – şi-a fluturat mâna în aer, căutând cuvântul potrivit – *propunere* nu poate dura la nesfârşit. Vom avea nevoie de un termen limită sau ceva de genul ăsta.

— Cantonamentul de primăvară, a spus el.

Era perfect! Dacă nu reuşea, cel puţin avea o activitate care să-l distragă după ce pleca. Totuşi, nu intenţiona să dea greş. Cantonamentul de primăvară era peste aproape trei luni. Mai mult decât era necesar.

Totuşi, Thea avea altă idee, aşa că a clătinat din cap.

— Până la Crăciun.

— Mai este doar o lună!

— Va fi prea greu pentru fete dacă va dura mai mult de atât.

Nu putea nega asta.

— Bine! a acceptat el.

— Şi trebuie să dormi în camera de oaspeţi.

Ei bine, asta era o lovitură sub centură.

— Cum se presupune că ne vom rezolva problemele, dacă nici măcar nu dormim în aceeaşi cameră?

— Asta nu părea să te deranjeze înainte.

Orice argument ar fi încercat să aducă în favoarea sa ar fi sunat ori egoist, ori plângăcios.

— Ce altceva?

— Liv rămâne aici.

Ah, Doamne!

— Cât timp?

— Cât timp am nevoie de ea.

El a încuviinţat din cap, pentru că nu avea de ales.

— Bine! Altceva?

— Atât, deocamdată!

— Deocamdată?

Ascuţimea neintenţionată a vocii lui a făcut-o pe Thea să-şi strângă buzele.

— Astea sunt condiţiile mele, Gavin! Da sau ba!

El le-a acceptat. Ar fi acceptat orice. Gură i s-a uscat brusc şi a înghiţit în sec.

— Când mă vrei... ăăă... vreau să spun, când pot veni acasă?

— Miercuri seară.

Cu o noapte înainte de Ziua Recunoştinţei. Peste două zile.

— Bine!

— Poţi fi aici când ajung acasă cu fetele de la şcoală.

— Sigur! Da! Bineînţeles!

— Vom comanda pizza la cină.

Pizza! Sigur! Ce naiba? Asta era, probabil, cea mai ridicol de nepotrivită conversaţie a vieţii lui, dar normalitatea ei bizară a avut un efect ciudat asupra stomacului său. Undeva, în mijlocul acestui haos de emoţii, trebuia servită şi cina.

— Aşadar, ne vedem miercuri! a spus ea, ceea ce însemna în mod clar că îl expedia.

Ochii i s-au plimbat pe faţa ei, iar în piept parcă i s-a deschis o prăpastie. Ea stătea în picioare, dar părea mică. O înfrângere apăsa pe umerii ei rigizi. Nu voia să o vadă aşa, de parcă tocmai ar fi pierdut cea mai importantă luptă din viaţa ei.

— Thea, i-îţi doreşti asta cu adevărat?

— Vrei să te muţi acasă sau nu? s-a răstit ea, privind fix la pata de pe umărul lui.

— Vreau. Doar că...

— Ce? Hotărăşte-te, Gavin!

El a răsuflat încordat.

— Bine! Voi fi aici miercuri.

S-a gândit să traverseze camera şi să o ia în braţe înainte de a pleca, mai mult pentru a se asigura pe el însuşi decât orice altceva, dar limbajul corpului ei ţipa: ATINGE-MĂ ŞI PIERZI UN TESTICUL! Prin urmare, da! Era un început promiţător.

Gavin s-a mulţumit cu o mică încuviinţare din cap înainte de a se îndrepta spre maşină. A pornit motorul, dar s-a oprit pe alee, urmărind să se stingă lumină după

lumină, până s-a făcut întuneric înăuntru. Tot ce iubea mai mult pe lume se afla în acea casă, iar să se îndepărteze de ea în seara asta era mai greu decât fusese vreodată. Pentru că data viitoare când avea să revină, avea să aibă doar o lună la dispoziţie pentru a-şi câştiga dreptul de şedere definitivă. Deşi condiţiile ei îi făcuseră sarcina mai greu de îndeplinit, niciun jucător nu îşi putea alege loviturile. Tot ce putea să facă era să studieze terenul şi să vină cu un plan de joc.

O lună!

De atât avuseseră nevoie pentru a se îndrăgosti prima dată.

Putea să o facă din nou.

— Bine, Lordule Pantaloni-Mulaţi, a spus Gavin, în timp ce se îndepărta de alee. Spune-mi ce să fac în continuare! Lui Benedict i-au trebuit două săptămâni, trei zile şi şaisprezece ore să-şi dea seama de defectul fatal al planului său privind un nou început.

Soţia lui nu era dispusă să participe.

Nu putea să curteze o femeie care nu era dornică să fie curtată.

Din noaptea nunţii lor, Irena nu-i îngăduise mai mult de câteva minute de timp petrecut singură cu el, deşi fusese suficient de inteligentă, încât să facă să pară neintenţionat. Ori de câte ori încercase să se apropie de ea, avea brusc o problemă urgentă de discutat cu bucătarul sau o sarcină care trebuia dusă la bun sfârşit în altă parte. Ori de câte ori termina cu treburile moşiei, devenea brusc preocupată de ale ei. Şi, deşi uşa care le separa odăile de dormit rămânea descuiată în fiecare seară, el nu putea să intre în iatacul ei să-şi potolească setea arzătoare de a consuma căsătoria. Nu atât timp cât ea credea că permisiunea de a intra în patul ei era, pur şi simplu, o datorie. Nu până când setea ei nu avea să fie la fel de mare ca a lui.

Dar Benedict nu renunţa. în adâncul sufletului era şi avea să fie întotdeauna un bărbat curajos, trăsătură pe care o avea în comun cu Irena. Acesta fusese, la urma

urmei, felul în care se cunoscuseră. Când aflase că un cal al unui baron sărac îl întrecuse pe unul dintre prestigioasele sale exemplare pursânge, fusese uimit să descopere că bidiviul fusese antrenat chiar de fiica acelui nobil.

Ceea ce însemna că amândoi erau nişte pariori rebeli şi absolut perfecţi unul pentru celălalt într-un mod în care Benedict nu crezuse niciodată că putea fi posibil.

Şi acum era timpul să ridice miza.

Benedict şi-a turnat două degete de coniac într-un pahar şi s-a aşezat lângă şemineul din biroul lui să o aştepte. Când bătaia ei a răsunat pe uşa grea, de lemn, a băut tot lichidul de culoarea chihlimbarului pentru a-şi linişti nervii, apoi i-a îngăduit să intre.

Ea a păşit în încăpere îmbrăcată într-o rochie de zi de un albastru pal şi cu o expresie enervată. Mâinile şi le ţinea încleştate în faţa ei.

— M-aţi chemat, milord?

El i-a ignorat sarcasmul evident. Benedict i-a făcut semn spre canapeaua de lângă fereastră.

— Te rog să iei loc!

Stătea într-o postură rigidă, de domniţă, cu spinarea dreaptă, mâinile încrucişate în poală, picioarele încrucişate la glezne şi înclinate elegant în lateral.

— Am un alt dar pentru tine, a spus el.

Suspinul ei ar fi putut alimenta un motor cu aburi.

— Milord…

— Benedict!

— … toate astea trebuie să înceteze.

— Nu-ţi plac celelalte daruri pe care ţi le-am oferit?

Îi dăruise şapte până atunci. Cercei, coliere şi brăţări în fiecare nuanţă de piatră preţioasă.

— Sunt inutile.

— Eşti singura femeie pe care am întâlnit-o vreodată care descrie cerceii şi inelele ca fiind inutile.

— Atunci, înseamnă că nu cunoaşteţi multe femei.

— *Touché*!

Benedict s-a îndepărtat de şemineu şi s-a dus la

birou. Din sertar, a scos o cutie care nu era împachetată. Nu a avut nevoie decât de câţiva paşi pentru a ajunge la canapea, dar a simţit distanţa ca fiind mai mare sub greutatea privirii ei şi ameninţarea eşecului.

— Poate că acest cadou ţi se va părea mai folositor.

Ea a acceptat cutia şi a deschis-o fără cuvinte. Sprâncenele i s-au unit în timp ce scotea instrumentul subţire de argint.

— Ce este acesta?

— Acesta, a spus Benedict, aşezându-se lângă ea, este un stilou.

— Observ.

— Înmoi această parte aici, în călimară, a spus el, arătând spre peniţa ascuţită de la capăt. Stiloul trage cerneala printr-o pompă subţire, care o adună şi o depune pe hârtie când scrii. îţi permite să scrii mult mai mult fără a face pauză pentru a lua din nou cerneală.

El a privit cum şovăia între încăpăţânare şi fascinaţie.

În cele din urmă, a câştigat încăpăţânarea. Ea a reaşezat stiloul în cutie.

— Ce folos am de la o astfel de frivolitate?

— Îi scrii surorii tale mai mici în fiecare zi, Irena. M-am gândit că acest obiect îţi va uşura mult sarcina.

Masca indiferenţei care îi ţinuse trăsăturile reci a alunecat în acel moment, dezvăluind singurătatea care o sfâşia pe Irena.

— Îmi pare rău că îţi lipseşte atât de mult! a zis el.

— Îmi fac griji pentru ea, l-a corectat ea, categoric. Scandalul căsătoriei noastre a pătat-o şi pe ea. Părinţii mei sunt neînduplecaţi şi îi caută neîncetat o partidă bună şi respectabilă înainte de a fi prea târziu, indiferent de ceea ce îşi doreşte ea. Nu pot face nimic pentru a o proteja acum.

Vinovăţia ameninţa să îl sufoce nu numai pentru ceea ce făcuse, ci şi pentru ceea ce era pe cale să facă. S-a apropiat şi i-a acoperit palmele cu mâna lui.

— Irena, am luat o decizie.

Ochii ei s-au îndreptat spre ai lui.

— Ce fel de decizie?

— Nu va exista niciun moştenitor.

Panica a străbătut ochii femeii, lărgindu-i pupilele şi întunecându-i irisurile de smarald.

— *Poftim*? *a* suspinat ea, legănându-se în loc.

— Ai refuzat toate încercările mele de a-ţi dovedi că te iubesc.

Ea a ţâşnit în picioare, iar stiloul a căzut pe podea.

— Şi cum, mai precis, veţi face asta? Refuzând să-mi dăruiţi un copil?

— Nu-ţi voi refuza nimic, i-a răspuns el, ridicându-se şi apucând-o de mâini. Dacă nu pot să-ţi câştig din nou dragostea, te voi lăsa grea într-un mod rece şi lipsit de pasiune, aşa cum pretinzi. Apoi vă voi cumpăra o moşie cu un grajd mare, unde tu şi copilul să vă retrageţi cu caii tăi iubiţi, şi nu te voi mai deranja niciodată. Dar nu până nu-mi dai o şansă să-ţi reamintesc cât de mult mai poate fi între noi.

Capul ei s-a scuturat frenetic înainte şi înapoi.

— Cum aş putea fi de acord să particip la o înţelegere atât de crudă?

— Pentru că ai toate şansele de câştig. Eu, pe de altă parte, am totul de pierdut.

Dezgustul i-a întunecat expresia, în timp ce îşi smulgea mâinile dintr-ale lui.

— Vorbiţi ca un om care a privit lumea prea mult timp prin lentila tulbure a privirii bărbăteşti. Nu contează ce se întâmplă între noi, vă veţi menţine statutul, titlul, banii, proprietatea asupra întregii lumi. Veţi fi binevenit în orice club şi în orice sală de bal. Victimă a unei femei vicioase, înşelătoare, în timp ce eu voi fi pentru totdeauna Dalila[2], care v-a tăiat părul. Dumneavoastră nu suferiţi *nicio pierdere*.

Benedict a prins-o de umeri.

— Am să sufăr pierderea ta! a izbucnit el.

Un gâfâit liniştit a scăpat dintre buzele ei.

---

2 Referire la povestea biblică Samson și Dalila (n. tr.).

Benedict şi-a mişcat mâinile pentru a-i urmări curbura obrazului.
— Dacă crezi că îmi pasă de ceva – bani, titlul, orice din toate astea –, te înşeli. Nimic nu contează dacă te pierd.
Ea voia să-l creadă. Lordul o vedea în ochii ei. Totuşi, s-a îndepărtat de atingerea lui, s-a întors şi a mers spre şirul de sticle aliniate pe barul de pe peretele opus. El a privit-o cu amuzament dulce-amărui, în timp ce ea şi-a turnat o porţie zdravănă de coniac şi a dat-o pe gât cu o precizie exersată. Iubita lui era mereu plină de surprize.
— Nu înţeleg ce vreţi să fac, milord.
— Lasă-mă să te curtez! Lasă-mă să te duc la teatru, la baluri! Stai cu mine seara şi vorbeşte cu mine la cină! Dansează cu mine! Călăreşte cu mine în parc! Să facem toate acele lucruri pe care le-am făcut înainte…
El a întrerupt şirul gândurilor. Ea a terminat fraza pe un ton dur.
— Înainte să mă acuzi de trădare şi să refuzi să asculţi ce am de zis.
— Da, a răspuns el, calm.
— Şi dacă refuz să fac ce îmi porunciţi?
El a inspirat adânc şi şi-a jucat ultima carte.
— Atunci, sora ta va fi distrusă.
Ea s-a răsucit din nou spre el.
— Ce au de-a face toate astea cu sora mea?
— Tu singură ai spus că scandalul nostru i-a afectat reputaţia. Dacă putem convinge mulţimea că între noi a fost – este – o dragoste adevărată şi că zvonurile despre tine au fost false, atunci şi perspectivele surorii tale se vor îmbunătăţi. Dar dacă rămânem fără copii şi zvonurile despre noi persistă mult timp, ea va fi forţată să se căsătorească [u orice mojic pe care părinţii tăi îl împing spre ea. Ştii că am dreptate.
Tăcerea s-a strecurat între ei, un moment mai dureros decât altul, până când, în cele din urmă, ea a spus:
— Benedict, există ceva ce încă nu înţeleg.
Folosirea prenumelui l-a împins spre ea.

— Ce anume?

— Dacă câştigi, ce obţii din asta?

Benedict i-a prins mâna şi i-a aşezat-o pe inima lui.

— Cel mai mare premiu dintre toate. îţi câştig dragostea.

Capitolul opt

THEA S-A TREZIT A DOUA ZI DIMINEAŢĂ CU FLUTURI În stomac şi un picior pe faţă. Cândva, în toiul nopţii, Ava se trezise din nou, speriată de întuneric, şi se vârâse în pat cu ea.

Thea a depus un sărut moale pe piciorul fiicei sale şi s-a tras uşor de sub ea. Lista de lucruri pe care o mamă trebuie să le facă a început să se deruleze lent prin mintea ei. Fă cumpărăturile! Spală prosoapele! aruncă restul hainelor lui Gavin pe patul din camera de oaspeţi!

Dar, mai întâi, trebuia să o înfrunte pe Liv.

Thea a rezolvat treaba cu baia şi s-a strecurat pe hol. Uşa camerei de oaspeţi stătea deschisă, dar Liv nu era înăuntru. Ceea ce însemna că adormise din nou pe canapea după serviciu. Când lucra în ture târzii, de obicei era prea agitată ca să adoarmă când ajungea acasă, aşa că, o vreme, se uita la televizor, până se prăbuşea.

Thea a coborât scările. Soarele dimineţii răspândea o strălucire portocalie, delicată, de-a lungul fotografiilor de familie care atârnau în ordine meticuloasă pe casa scării. Thea nu ratase niciodată un an fără să planifice o fotografie de familie, pentru că asta făceau toate soţiile de jucători perfecte. O soţie adevărată de jucător de baseball avea întotdeauna o felicitare de Crăciun cu o fotografie perfectă.

Butter a scâncit la uşă. Thea l-a lăsat să iasă în curtea din spate, apoi a auzit-o pe Liv căscând şi întinzându-se pe canapeaua din spatele ei. Thea s-a uitat la ea peste umăr.

— La ce oră ai ajuns acasă?

— Pe la trei.

Liv a întins un braţ deasupra capului şi a scos un zgomot lung, obosit, în timp ce s-a ridicat.

— A fost o nebunie aseară! Am avut cel mai obositor grup, care a venit târziu şi a comandat tot meniul, s-a văitat ea, aplecându-se peste perne.

— Urăsc petrecerile burlacilor!

Butter a alergat înapoi înăuntru şi a urmat-o pe Thea în bucătărie, unde şi-a aşteptat micul dejun dând din coadă şi sărind în două lăbuţe. După ce i-a umplut bolul cu mâncare, Thea a început să prepare cafeaua.

— O să mă faci să-ţi scot cuvintele cu forţa sau o să-mi spui de bunăvoie cum au decurs lucrurile aseară? a întrebat Liv.

Thea a umplut o cană cu cafea, frişcă şi zahăr, apoi s-a aşezat pe un taburet de bar pentru a-şi înfrunta sora. Nu exista nicio metodă mai uşoară de a o spune decât direct.

— Mâine se mută înapoi acasă.

Liv a făcut o faţă de păpuşă posedată înainte de a striga:

— Poftim?!

Thea a ridicat o mână.

— Doar pentru o lună.

— Ce naiba? De ce?

— Este complicat.

Liv s-a aruncat peste spătarul canapelei cu o vigoare remarcabilă pentru cineva care fusese mort de somn cu doar trei minute în urmă.

— Ce este complicat la asta? Erai atât de sigură pe tine! Ce naiba s-a schimbat?

— Mi-a făcut o ofertă pe care nu o puteam refuza.

Şi m-a lovit într-un punct sensibil, a adăugat ea, în gând, în clipa când îi amintise de vechiul ei fel de a fi – impetuoasă, îndrăzneaţă, pregătită pentru orice provocare – toată logica îi dispăruse şi, fără să îşi dea seama, acceptase.

Liv a clătinat din cap.

— Ce ar putea să-ţi ofere, ca să te convingă să-l laşi să vină înapoi?

Thea a rezumat cuvintele lui Gavin din noaptea trecută.

— Dacă nu mă poate recuceri până de Crăciun, nu va contesta niciun aspect al divorţului. îmi va oferi orice sumă vreau ca pensie alimentară şi va achita şi casa pentru noi.

Un calm straniu s-a aşternut pe faţa lui Liv. A clipit încet, iar buzele i s-au relaxat.

S-a întors şi s-a îndreptat încet spre frigider. Thea şi-a privit sora cum a deschis uşa, a luat mecanic sucul de portocale, a umplut un pahar şi apoi a pus cutia înapoi. Totul părea calm, dar Thea îşi cunoştea sora. Liv era ca o furtună neaşteptată de vară: o linişte grea, urmată de vânt şi ploaie biciuitoare.

Thea s-a uitat la ceasul de la cuptorul cu microunde. Superfurtuna Liv urma să se dezlănţuie în T-minus trei, doi, unu…

Liv a trântit paharul pe tejghea.

— Manipulator nenorocit!

Thea a aruncat o privire spre scări.

— Vorbeşte mai încet!

— Ştie cât de mult înseamnă pentru tine un cămin, din pricina modului în care am crescut. Te-a ademenit cu singurul lucru care contează cel mai mult pentru tine şi ştia că te vei agăţa de asta!

Thea şi-a frecat fruntea.

— Liv, ai încredere în mine, OK?

— Cum să pot, când acţionezi ca…

Thea şi-a trântit cana, împroşcând cu cafea peste margine într-un tsunami fierbinte.

— Nu! Spune! Nu sunt la fel ca mama noastră, iar situaţia mea este complet diferită de a ei.

— În ce fel? a pufnit Liv.

— Pentru că, spre deosebire de mama, eu o fac pentru fiicele mele, nu pentru mine.

Thea i-a povestit ce se întâmplase la restaurant: cât de supărate fuseseră fetele că nu mergeau la bunici de Ziua Recunoştinţei, despre lipsa lui Gavin, ura pentru baseball. Totul.

Ei bine, nu chiar *totul*. A lăsat deoparte vorbele lui Gavin care îi făcuseră inima să bată cu putere. „Tu şi fetele

sunteţi căminul meu”.

Liv era de neclintit.

— Ştii că fetele sunt prea mici să înţeleagă toate acestea.

— Sunt destul de mari cât să ne înţeleagă obiceiurile şi să se întristeze când acestea se schimbă. Cel puţin acum nu trebuie să aibă o Zi Recunoştinţei sau un Crăciun nefericite.

— Aşadar, anul viitor vor avea o Zi a Recunoştinţei şi un Crăciun nefericite?

— Să sperăm că până anul viitor se vor obişnui cu situaţia şi că nu le va mai afecta la fel de mult.

Liv a încercat să protesteze, aşa că Thea a ridicat mâna.

— Tu nu ai fost acolo! Nu le-ai auzit plângând, nu le-ai văzut feţele.

— Dar pot să o văd pe a ta.

Thea a ignorat observaţia, mai ales pentru că nu voia să ştie ce înseamnă.

— Am luat o decizie impulsivă. Credeam că îţi place această latură a mea.

— Sigur, când duce la ceva distractiv! Asta este un dezastru!

— Numai dacă refuzi să mă sprijini.

Liv mai a luat o înghiţitură din suc.

— Ce anume are de gând să facă pentru a te recuceri?

— Habar n-am!

— Nu l-ai întrebat?

— Nu contează!

— Cum adică nu contează?

— Pentru că mi-am învăţat lecţia, Liv.

— Dar dacă…

— Nu ştiu! Bine? Nu ştiu! Am o mie de voci în cap care îmi spun ce să fac. A ta. A lui. A bunicii. Ale fetelor. Nu ştiu care voce e a mea. Tot ce ştiu este că, atunci când el m-a provocat să accept propunerea, ceva s-a rupt în mine. Aşa că nu mă judeca!

— Nu te judec! a spus Liv, şi o urmă de scuză i s-a strecurat în voce. Sunt îngrijorată pentru tine.

Thea a vrut să ignore şi această observaţie, dar s-a trezit întrebând:

— De ce?

— Ai dispărut, Thea, a spus Liv. Simt că tocmai te-am recuperat. Nu suport să te văd pierdută din nou.

Thea a tras-o pe sora ei într-o îmbrăţişare strânsă.

— Nu o să mă mai pierzi, a promis ea. Este doar o lună.

— Atât i-a trebuit şi data trecută ca să-ţi sucească minţile.

— Data trecută am fost dispusă să particip.

— Şi acum nu eşti?

— Am fost de acord să-l las să se mute înapoi în casă, a spus Thea, îndepărtându-se. Dar nu am fost de acord să petrec timp cu el.

— Ceva îmi spune că va fi mai greu de evitat decât crezi tu.

— Nu dacă doarme în camera de oaspeţi.

Liv a scos un scâncet zgomotos.

— Şi eu unde voi dormi?

— La subsol.

— Grozav! întâi îmi fură sora. Acum îmi fură şi patul?

Thea s-a îndreptat spre tablă ca să cerceteze calendarul. Crăciunul era abia peste cinci săptămâni.

Cinci săptămâni.

Nu era imposibil.

Trebuia doar să se prefacă.

Băieţii – Del, Mack, Yan şi Malcolm – mâncau deja când Gavin a intrat în restaurantul din centrul oraşului Nashville. Avea barba de o zi şi o privire mânioasă. *Nu e o zi bună pentru autografe*, transmitea prin limbajul corpului, ignorând zâmbetele largi din partea oamenilor care îl recunoşteau. Localul nu se afla chiar pe traseul turistic, dar era suficient de rustic şi aglomerat cât să i se pară enervant.

S-a prăbuşit pe un scaun la masă. Del a aruncat o

privire la paloarea prietenului său şi a expirat zgomotos.

— La naiba! A refuzat?

— Mai rău! A acceptat.

— De ce e asta mai rău?

— Are *condiţii*.

Mack, care mânca nişte albuş de ou, a vorbit cu gura plină.

— De ce? E bolnavă? Are astm, diabet, ceva de genul ăsta?

Gavin i-a arătat degetul mijlociu şi a început să le povestească ce se întâmplase cu o seară în urmă. În timp ce vorbea, Del a făcut semn din cap către o chelneriţă, probabil ca să o anunţe că sosise în cele din urmă şi a cincea persoană de la masa lor. Gavin a comandat ceva numit Mic Dejun Big Buckle, pentru că, fir-ar să fie, sezonul se încheiase, iar soţia lui nu îl credea că o iubeşte.

Mack s-a strâmbat când chelneriţă s-a îndepărtat.

— Frate! Mizeria aia o să te ucidă şi o să te îngraşe.

Gavin şi-a ridicat tricoul şi a privit în jos. Totul era plat şi încordat, aşa cum cereau instructorii şi antrenorii.

— O să risc!

Mack şi-a ridicat propria cămaşă şi a făcut semn spre abdomenul lui sculptat, ca să-l facă pe Gavin de ruşine.

— O viaţă curată! a zâmbit Mack cu superioritate, apoi s-a întors la omleta lui. încearcă şi tu!

— Scuteşte-mă, sac de steroizi! Ai mâncat o pizza întreagă de unul singur, sâmbătă seara.

Malcolm s-a uitat la Del.

— Ăştia doi mereu sunt aşa?

— Mereu, a oftat Del.

Yan s-a uitat la Gavin.

— Care sunt condiţiile?

Gavin a oftat adânc şi a început să enumere condiţiile impuse de Thea. Când a terminat, chiar şi Mack a părut înţelegător.

— La naiba, omule! Chiar nu te-a lăsat să-i spui *te iubesc*? E de rău!

— Cum naiba să o recâştig, dacă dorm într-o altă

cameră şi nu-i pot spune ce simt pentru ea?

— Adevărat, iar dacă nu există…

Mack a făcut semnul universal pentru sex: şi-a vârât degetul într-un cerc pe care l-a făcut cu cealaltă mână.

— Priveşti lucrurile total greşit, a spus Malcolm. Asta este o şansă.

— Cum aşa?

— Te-a provocat să o descoperi, să îi înveţi limbajul adevărat. Dacă nu vrea să îi spui în cuvinte că o iubeşti, va trebui să înveţi un alt mod de a-i arăta, unul pe care îl va accepta.

— Nici nu ştiu de unde să încep.

— Ştim noi! a spus Del.

Apoi băieţii au vorbit toţi deodată.

— Povestea din spate…

— Ce dracu' e povestea din spate?

— E totul, omule, a spus Mack. Povestea din spate este totul.

— Înseamnă că orice i s-a întâmplat soţiei tale înainte să te întâlnească joacă un rol important în definirea personalităţii ei de astăzi, a spus Malcolm.

— Cu toţii suntem suma experienţelor noastre până la momentul prezent, iar reacţiile noastre la stimuli sunt modelate de ele. La fel ca în romanele de dragoste. Situaţiile prin care a trecut personajul înainte de începerea cărţii vor determina, în cele din urmă, reacţia sa la lucrurile care se întâmplă în carte.

— Dar vorbim despre viaţa mea reală aici, nu despre o carte.

— Se aplică aceleaşi principii, a spus Malcolm. De aceea ficţiunea rezonează cu oamenii. Deoarece rosteşte adevăruri universale.

Mâncarea lui Gavin a sosit în sfârşit, iar acesta a devorat o bucată de şuncă din două înghiţituri. De partea cealaltă a mesei, Mack şi-a umflat obrajii şi a făcut un gest cu mâna peste stomac, aşa că Gavin a mâncat a doua bucată cu o privire maliţioasă.

— Povesteşte-ne despre copilăria Theei! a spus

Malcolm. Şunca s-a transformat într-un pietroi în burta lui Gavin.

— Nu-i place să vorbim despre asta. întotdeauna schimba subiectul când încercam să o fac să vorbească.

— Deci a avut o copilărie nefericită? a insistat Yan.

— Taică-său e un nemernic, iar maică-sa e o narcisistă clasică. Au divorţat când Thea avea zece ani. Ea şi sora ei au fost nevoite să locuiască la bunica lor câţiva ani, pentru că niciunul dintre părinţi nu le-a dorit.

— Niciunul nu le-a dorit? Ce înseamnă asta? a întrebat Del.

— Tatăl ei s-a recăsătorit destul de repede după divorţ, iar noua lui soţie nu voia să locuiască împreună cu fetele şi, desigur, mama ei era prea egoistă pentru a-şi asuma responsabilitatea.

Gavin a luat rapid un dumicat.

— Am aflat aseară că tatăl ei se recăsătoreşte în câteva săptămâni, din nou, pentru a patra oară.

Băieţii s-au privit unul pe celălalt cu o expresie uluită, apoi Del a spus:

— Nu ştiai?

— Nu.

— Thea când a aflat?

— Nu ştiu exact. Primăvara trecută a aflat că a treia lui soţie a cerut divorţul, dar cred că invitaţia la nuntă a sosit abia în ultimele două săptămâni, cât am fost plecat.

Del s-a aplecat înainte.

— Ce simte Thea despre asta?

— Nu merge la nuntă, dacă asta vrei să ştii.

— A spus şi de ce?

Gavin a încercat să-şi amintească acea parte a conversaţiei de seara trecută.

— A spus că nu are rost, pentru că el doar o va înşela şi o va lăsa şi pe aceasta.

Băieţii şi-au aţintit privirile asupra lui.

El a clipit.

— Ce-i?

Mack a pufnit.

— Eşti cam prost!

— Crezi că nunta tatălui ei are legătură cu faptul că Thea mă lasă să mă mut înapoi acasă?

Del l-a pocnit peste ceafă.

— Nu, idiotule! Are legătură cu faptul că te-a dat afară, în primul rând.

Gavin a deschis gura pentru a protesta, dar apoi a închis-o. Nu putea să argumenteze fără a dezvălui adevărul jenant despre ceea ce îl făcuse să plece de fapt.

— Şi cu faptul că nu te lasă să-i spui *te iubesc*, a continuat Yan. Bineînţeles că nu mai are încredere în aceste cuvinte. Când i s-a demonstrat ei vreodată că dragostea este solidă, că poate dura, că se poate baza pe ea?

— Gavin, cuvintele nu contează, a spus Mack, neobişnuit de sobru. Faptele contează. Şi dacă este reticentă din copilărie, atunci nu contează de câte ori îi spui cuvintele. Ai făcut-o să se îndoiască de dragostea ta când ai plecat.

— La fel ca tatăl ei, a subliniat Del.

— M-a dat afară, a mârâit Gavin.

— Poate că a fost un test, l-a contrat Yan.

Gavin a întors capul pentru a se uita la coechipierul său.

— Un test, a repetat el.

— Poate că a vrut să vadă ce ai face dacă ţi-ar spune să pleci. Ai lupta pentru ea sau te-ai îndepărta? Tu te-ai îndepărtat, deci…

Mâncare a început să se descompună şi să îi irite stomacul lui Gavin.

Mack a pufnit.

— Iată! Ţi s-a aprins beculeţul.

Îi era prea greaţă pentru a muşca momeala. „Iubirea nu este suficientă”. Oare Irena avea dreptate?

— Uite! a spus Malcolm, calm. Noi nu am spus niciodată că va fi uşor. De fapt, trebuie să fii pregătit ca Thea să îngreuneze lucrurile cât mai mult posibil. La început, o să ţi se împotrivească la fiecare pas.

— Deja o face.

— Tocmai de asta, mai bine ai fi citit mai mult! l-a certat Del.

Gavin a oftat.

— Am citit puţin noaptea trecută.

— Şi? a încercat Del. Ai remarcat ceva?

Gavin a aruncat o privire de jur-împrejurul restaurantului, apoi a ridicat din umeri.

— Nu ştiu! Poate!

— Citeşte-ne şi nouă!

— *Aici*?

— Dacă nu vrei să aştepţi până la Paşti pentru a-ţi salva căsnicia, a spus Yan.

Gavin s-a uitat din nou în jur. Câţiva oameni încă se mai holbau, dar restul mesenilor erau absorbiţi de propriile meniuri şi conversaţii. Gavin a căutat în buzunarul hainei şi a scos o carte. A răsfirat degetele pe copertă, astfel încât nimeni să nu poată vedea ce era.

Deschizând la pagina unde rămăsese, a citit paragraful pe care îl sublimase cu o seară în urmă.

— „Mai mult decât orice pe lume, Irena se temea că avea să se trezească într-o bună zi şi să îşi dea seama că întreaga viaţă trecuse pe lângă ea. Că, la un moment dat, devenise mai mică. Mai mică d-d-decât îşi imaginase. Mai nesemnificativă decât sperase. Nimic mai mult decât un accesoriu tăcut pentru un bărbat. Nimic mai mult decât propria ei mamă, un chip inert la o masă fastuoasă”.

Gavin a pus cartea jos şi a aşteptat o remarcă inteligentă de la Mack. în schimb, nu a auzit decât tăcere. Când şi-a ridicat privirea, i-a descoperit pe toţi holbându-se la el.

— Ce-i?

— Spune-ne tu, frate! La îndemnat Del. De ce ţi-a atras atenţia?

Gavin s-a îmbujorat. Nu ar fi trebuit să le citească ʗu voce tare. Ar fi trebuit să aleagă un paragraf prost şi lipsit de sens doar pentru satisfacţia lor. Ştia exact de ce îi atrăsese atenţia. Pentru că, la un moment dat, în timpul

celor trei ani de căsnicie, Thea devenise şi ea *mai mică*. Femeia lipsită de griji şi impulsivă de care se îndrăgostise, femeia care se trezea la orice oră din noapte să picteze, femeia care îl sărutase cândva cu atâta pasiune în maşina lui, încât făcuseră sex pe bancheta din spate pe un drum întunecat, femeia care odată se încătuşase de un buldozer pentru a protesta faţă de tăierea unui copac vechi de un secol, femeia care alesese să se certe cu el doar pentru sexul de împăcare dispăruse.

Şi partea cea mai rea era că fusese atât de preocupat de carieră, încât nu observase nimic din ce întâmplase cu Thea în tot acest timp până când nu fusese prea târziu. Până în noaptea când se *întâmplase*, când trecuse atât de mult timp de când avuseseră o ceartă minoră, încât cea reală fusese prea mare pentru a fi depăşită.

— Mai aveţi nevoie de altceva? a întrebat chelneriţa, care apăruse de nicăieri.

Gavin a sărit din scaun. Cartea i s-a clătinat în mână şi a căzut peste omletă.

— O ador pe această autoare! a zâmbit chelneriţa.

Gavin a apucat volumul, La şters cu un şerveţel şi a început să se bâlbâie.

— Cadou pentru s-s-soţia mea, a spus el.

Chelneriţă a ridicat o sprânceană şi a lăsat nota de plată pe masă.

— Cum zici tu, dragule! Nu voi sufla o vorbă!

Ea s-a îndepărtat, iar Gavin şi-a lăsat coatele pe masă. Şi-a trecut degetele prin păr şi s-a uitat fix la coperta cărţii. Lordul îngâmfat era prea ocupat să se uite în decolteul Irenei pentru a oferi sfaturi.

Dar poate că deja o făcuse.

— *Şi dacă refuz să fac cum vrei tu*?

A inspirat adânc şi şi-a jucat ultima carte…

Gavin s-a ridicat în picioare. Lordul Mamelitor nu era singurul care mai avea o carte de jucat. A lăsat treizeci de dolari pe masă şi şi-a luat haina.

— Omule, unde te duci? l-a întrebat Mack.

— Să-mi sporesc şansele.

— Poftim? a spus Del.

— Am şi eu condiţii.

— Hei! a strigat Mack, în timp ce Gavin a ieşit furtunos din restaurant. Pot să mănânc eu restul tău de şuncă?

Capitolul nouă

STRADA DIN FAŢA ŞCOLII FETELOR ERA COMPLET BLOCATĂ de traficul intens de dinainte de vacanţă. Chiar şi cu cele douăzeci de minute în plus pe care Thea le luase în calcul tocmai din acest motiv, abia a ajuns la timp şi a găsit, în cele din urmă, un loc de parcare. A alergat înăuntru pentru a lua fetele. Preşcolarii trebuiau preluaţi din interiorul şcolii, nu din staţia de autobuz, precum copiii mai mari. în astfel de zile avea impresia că aproape fiecare copil din şcoală era luat cu maşina în loc să meargă cu autobuzul spre casă.

Thea a zâmbit uşurată, ca de fiecare dată, când le-a văzut pe fete stând una lângă cealaltă pe banca de lângă biroul directorului. Guriţele li se mişcau într-un ritm rapid, vorbind între ele ceva ce Thea nu putea auzi de strigătele altor copii, de conversaţiile altor părinţi şi de haosul general de după ore care umple holurile. Legătura dintre ele fusese întotdeauna foarte puternică şi deja erau cele mai bune prietene. Aveau să se aibă mereu una pe cealaltă, chiar dacă restul lumii avea să le dezamăgească.

După ce a aşteptat să i se deschidă uşa secretariatului şcolii, Thea a intrat, făcând un semn de mulţumire către personalul biroului. Fetele au sărit în sus la vederea ei, ambele întinzându-i câte un desen colorat.

— Am făcut curcani! a strigat Amelia.

— Bună treabă! le-a încurajat Thea, aranjând rucsacul Avei, care îi alunecase până la coate. Sunteţi gata să mergem acasă?

Fetele au luat-o la fugă fără să răspundă. Thea le-a amintit să încetinească, dar nu le-a putut stăpâni încântarea. Toţi copiii erau ca nişte veveriţe cu o zi înainte de vacanţă. Fiorul şi anticiparea unei sărbători, a unei zile libere, a unei tradiţii distractive de familie îi făcea

imposibil de stăpânit.

Desigur, nu durase mult până când Thea şi Liv îşi dăduseră seama că sărbătorile lor arătau diferit de cele ale celorlalţi copii din clasele lor. Ele îşi petrecuseră mereu sărbătorile de Ziua Recunoştinţei cu mâncare congelată, deoarece mama abordase tactica pasiv-agresivă de a refuza să gătească o masa de sărbători ca să-l pedepsească pe tatăl lor pentru un lucru sau altul. Părinţii ei nu se certaseră niciodată. Preferaseră închisoarea tensionată a tăcerii.

Thea a ajuns din urmă fetele pe trotuar şi le-a luat pe fiecare de mână. Degetele lor erau reci între ale ei şi îşi dorea să-i fi trecut prin cap să le trimită la şcoală cu mănuşi. Vremea era neobişnuit de rece pentru acea parte a statului Tennessee.

— Ia ghiciţi! a spus ea, descuindu-şi maşina Subaru în parcare.

— Ce? a întrebat Ava, aşteptând să se urce pe scaunul auto pentru copii.

Thea s-a aplecat pentru a o ajuta cu centura, apoi a ocolit maşina, până pe partea cealaltă, pentru a repeta procesul cu Amelia, după care le-a privit pe amândouă cu un zâmbet larg.

— Acasă vă aşteaptă o surpriză, le-a spus ea.

— Ce surpriză? a întrebat Amelia, pe nerăsuflate.

— Un pisoi? a întrebat Ava.

— Nu, nu e un pisoi!

Thea a închis portiera Ameliei şi a mers pe partea şoferului. De îndată ce a intrat, fetele au reluat jocul de-a ghicitul.

— Un arici? a întrebat Amelia.

— Nu!

Thea a pornit maşina şi a ieşit din parcare în traficul lent.

— O girafă? a întrebat Ava.

Amelia a chicotit.

— Nu, nu e o girafă!

— Un leu?

— Nu!

Thea a virat la stânga la semafor.

— Nu este un animal.

De fapt, era ceva mult mai periculos. Neliniştea fusese tovarăşul constant al Theei încă de luni seara, iar acum, când, în sfârşit, sosise momentul – momentul marii întoarceri a lui Gavin –, era cu adevărat cuprinsă de zbucium. Habar nu avea la ce să se aştepte când ea şi fetele ajungeau acasă. Nici nu ştia ce să *spună*. Ştia doar ce trebuia să facă.

Trebuia să stea cât mai departe de el.

Instalate comod pe bancheta din spate, fetele şi-au reluat conversaţia anterioară, în timp ce Thea conducea spre casă. Frunze îngălbenite cădeau din copaci şi dansau prin aer când a trecut pe strada lor. încă de la câteva case distanţă, ochii i s-au oprit pe SUV-ul de pe alee.

Pe măsură ce se apropia, mai că nu mai putea respira din pricina tensiunii. Nici nu oprise bine motorul când uşa din faţă s-a deschis. Gavin a ieşit pe verandă, de parcă nu ar fi plecat niciodată.

Mai întâi la văzut Amelia, care la strigat de la fereastră:

— Taţi!

— Da! Taţi e acasă, a spus Thea, înghiţind în sec.

— Asta e surpriza? a întrebat Ava, iar Thea nu-şi putea da seama din tonul ei dacă era dezamăgită sau emoţionată.

— Asta este surpriza! a confirmat Thea, silindu-se să pară veselă. Taţi a venit acasă la timp pentru Ziua Recunoştinţei!

Amelia a ţipat, înăbuşind orice răspuns ar fi putut avea Ava. Dar amândouă au fost eclipsate de vuietul din urechile ei, când Gavin a coborât treptele verandei şi s-a îndreptat spre ele.

Două observaţii au lovit-o dintr-odată. Mai întâi, părea nebărbierit de luni întregi. în al doilea rând, ei îi plăcea asta. Ceea ce el probabil că ştia, pentru că odinioară îi spusese că arăta sexy când nu se bărbierea.

De asemenea, purta genul de ţinută care ştia că ei îi place – blugi largi care îi atârnau pe şolduri şi o cămaşă din flanel purtată descheiată peste tricou. Scosese deci artileria grea! Bine că inima ei era ca o vestă antiglonţ.

— Bună, tafi! a ţipat Amelia.

Zâmbetul lui Gavin a crescut, în timp ce făcea semn cu mâna către fete, aflate pe bancheta din spate. Neliniştea ei s-a transformat în hotărâre. Fetele erau fericite. Asta era tot ce conta în acel moment. Ar fi făcut asta oricând doar de dragul lor.

Thea l-a urmărit pe Gavin cu privirea când acesta a ocolit maşina. S-a oprit lângă portiera ei, cu o încruntătură cam ciudată.

Ah! Corect! Stătea acolo, nemişcată.

Thea a scos cheile din contact şi şi-a luat poşeta de pe scaunul pasagerului. Gavin s-a retras un pas când ea a deschis portiera. înghiţind în sec, şi-a vârât mâinile în buzunarele din spate.

— Bună! a spus el, cu o voce gravă şi sexy.

— Îţi laşi barbă? l-a întrebat ea, din impuls.

El a zâmbit, trecându-şi o mână peste maxilar.

— Depinde!

— De ce?

— Dacă îţi place.

Ea a ridicat din umeri şi s-a întors cu spatele, pentru a deschide portiera Avei.

— Este faţa ta, a mormăit ea.

— Adevărat, dar cu siguranţă eu aş avea un cuvânt de spus dacă te-ai hotărî să-ţi laşi barbă.

Fetele au chicotit. Ea s-a aplecat şi a desfăcut centura Avei. Gavin s-a dus pe partea cealaltă şi a făcut acelaşi lucru cu centura Ameliei.

Thea s-a ferit de ochii lui când a ridicat-o pe Ava din maşină şi a lăsat-o jos.

— Mergi să-l întâmpini pe tafi! a îndemnat-o ea.

Gavin a scos-o pe Amelia şi a ridicat-o în braţe, apoi a aşteptat ca Ava să înconjoare încet maşina.

— Bună, pitico! a spus el, lăsându-se pe vine şi

întinzându-i braţul liber.

Thea şi-a ţinut respiraţia când Ava a ezitat o clipă, apoi a expirat uşurată când copila, de bunăvoie, s-a dus la Gavin. El s-a ridicat fără efort în picioare, cu ambele fete în braţe, şi a privit-o în ochi pe Thea peste capota maşinii.

— Mai trebuie să luăm ceva? a întrebat el.

— Curcanul.

Gavin s-a încruntat din nou.

— Mergem cu curcanul la Del?

— La Del? Ce vrei să spui?

— Păi, dacă tot am anulat cina cu părinţii mei, m-am gândit…

El a ridicat din umeri.

— Te-ai gândit să faci planuri fără să mă consulţi? a completat ea.

— Asta am făcut şi anul trecut, aşadar, da, am presupus că vom merge şi acum.

— Da, mamă, vrem să mergem la Del! a intervenit Amelia.

— Vreau să merg la Del şi să mă joc cu Jo-Jo, a spus Ava.

Resentimentul i-a trimis fiori pe şira spinării.

— Eşti de acord? a întrebat Gavin.

— Nu, nu sunt de acord! Am cumpărat curcan proaspăt, pe care să îl gătim împreună acasă.

— Cred că ar fi trebuit să mă întrebi mai întâi, nu-i aşa? a spus Gavin.

— Să te întreb mai întâi?

Vocea ei se transformase într-un ţipăt ascuţit, în timp ce Gavin a lăsat-o pe alee pentru a duce fetele înăuntru.

Nervoasă, Thea a ocolit maşina şi a deschis portbagajul. El chiar credea că era o idee bună să petreacă Ziua Recunoştinţei în compania altor persoane anul acesta? Şi nu orice persoane, ci alţi jucători din Ligă şi soţiile lor? Desigur! De asta avea ea nevoie!

Thea a apucat două pungi cu alimente şi le-a transportat înăuntru. A trântit pungile grele pe blatul din bucătărie, tresărind când borcanele din sticlă au lovit

granitul. Ochii i s-au oprit asupra unui buchet de margarete care nu fusese acolo când plecase de acasă şi a bombănit printre dinţi.

A început să golească pungile, scoţând dinăuntru mai multe ingrediente pentru Ziua Recunoştinţei care nu aveau să fie folosite a doua zi, când a auzit uşa deschizându-se. Era Gavin, care a pus pe blat şi celelalte două pungi cu cumpărături.

— Bună! a spus el.

Mâinile ei au înlemnit în interiorul sacoşei, cu degetele pe o cutie cu afine proaspete.

— Bună, i-a răspuns, reluându-şi activitatea, apoi mărind cu nonşalanţă distanţa dintre ei pentru a scăpa de căldura lui.

— Am pus o prelată.

Ea l-a privit nedumerită. El a făcut semn spre peretele dărâmat, care acum era acoperit de o folie de plastic albastră.

— Oh!

— Va trebui să discutăm, la un moment dat, despre ce urmează să facem în legătură cu el.

— *EU* o să îl dărâm de tot.

Gavin şi-a dres glasul.

— În legătură cu ziua de mâine.

— Ce-i cu ea?

— Sunt derutat. Ai spus că vrei ca fetele să aibă o vacanţă plăcută. Le place să meargă la Del şi asta am făcut şi anul trecut. N-am crezut va fi o mare problemă.

— Este o mare problemă.

— De ce?

— Cu tot ceea ce se petrece între noi, tu chiar crezi că îmi doresc să petrec ziua de mâine cu o mulţime de oameni care ne vor urmări orice mişcare?

— Sunt prietenii noştri, Thea.

— Sunt prietenii *tăi*, Gavin.

— Ce înseamnă asta?

— În afară de Nessa, nu le pot suferi pe majoritatea femeilor. Sau, mai bine zis, ele nu mă suportă pe mine.

Gavin a clătinat din cap, de parcă vorbele ei nu aveau niciun sens.

— Thea, despre ce vorbeşti? De când?

— Dintotdeauna!

Thea şi-a umplut braţele cu conserve şi s-a îndreptat spre cămară.

— Vrei să dezvolţi puţin răspunsul? a întrebat Gavin, din spatele ei, rămânând în uşa cămării, cu braţele sprijinite de cadru.

— Nu contează! s-a răstit ea. Mâine mergem la Del şi apoi nu va mai trebui niciodată să-mi petrec timpul cu femeile alea.

Thea şi-a croit drum pe lângă el, căutând fetele în living. Stăteau pe podea, în faţa televizorului, şi urmăreau un desen animat pe PBS. Thea s-a aplecat şi le-a sărutat pe amândouă. Făcea asta pentru ele. Trebuia să-şi amintească asta.

Şi a reuşit aproape toată seara – când au mâncat pizza, în timpul orei de baie a fetelor şi al orei de culcare. După ce au adormit amândouă, s-a retras în dormitor, fără să-i spună vreun cuvânt lui Gavin, şi a închis uşa. Dacă asta ar fi devenit rutina ei de seară, ar fi supravieţuit.

Tocmai se dezbrăcase de toate hainele şi rămăsese numai în şutien şi chiloţi când uşa s-a deschis.

Thea s-a întors când Gavin a păşit înăuntru.

— Ce faci?

El a închis uşa şi s-a sprijinit de ea, înghiţind în sec la vederea pielii ei goale.

— Tu ţi-ai stabilit condiţiile, Thea. Acum este rândul meu!

Privirea ei spunea parcă *Cred că glumeşti, dispari*!, apoi a clătinat nervoasă din cap şi a oftat.

— Nu! Tu nu ai dreptul să stabileşti nicio condiţie.

— Mai întâi, a spus el, îndepărtându-se de uşă. Participăm la petrecerea de Crăciun a echipei.

În fiecare an, după închiderea sezonului, Legendele organizau o petrecere sofisticată în incinta terenului de baseball, pentru jucători, familiile lor şi alte categorii de

personal.

— Nu! a refuzat Thea, clătinând din cap. Categoric nu!

El s-a apropiat şi mai tare.

— În al doilea rând, ieşim la întâlnire în fiecare săptămână. Doar noi doi.

Ea i-a râs în faţă.

— Nu!

Gavin mai a făcut un pas.

— O întâlnire adevărată, Thea. Nu la cumpărături sau la alte activităţi banale la care te poţi gândi pentru a evita să rămâi singură cu mine.

— Îmi pare rău! Următoarea?

Gavin a micşorat şi mai mult distanţa dintre ei.

— Ne sărutăm de noapte bună. în fiecare seară. începând din seara asta.

— Doar nu vorbeşti serios! a spus Thea, cu maxilarul încordat. Nu! Nici gând!

Gavin a făcut un pas înapoi. Era timpul să-şi joace cartea.

— Bine, bine! a spus el, deschizându-şi larg mâinile. Atunci să anulăm totul chiar acum! Să mergem să le spunem fetelor că divorţăm şi că vom lăsa avocaţii să decidă cine stă cu ele de Crăciun şi care dintre noi păstrează casa.

Prima fisură din armura ei a fost o clipire rapidă a ochilor. Nu le-ar fi făcut asta fetelor, iar Gavin ştia asta. Totuşi, nu s-a bucurat deloc să-i privească ochii licărind cu o durere care îi confirma câtă dreptate avuseseră băieţii cu o dimineaţă în urmă. Trebuia să afle anumite lucruri despre soţia lui.

Thea şi-a încleştat maxilarul.

— Nu-mi vine să cred că ai folosi fetele împotriva mea în felul ăsta, s-a cutremurat ea.

Lui Gavin i s-a frânt inima de durere, dar a continuat:

— Thea, nu prea mi-ai dat de ales. Condiţiile tale m-ar împiedica să câştig.

— *Să câştigi*? *Asta* este un joc pentru tine?

El şi-a coborât privirea spre buzele ei.

— Nu este un joc, dar este o competiţie.

Thea şi-a sprijinit mâinile pe marginea şifonierului din spatele ei, iar Gavin s-a apropiat şi mai mult. Ochii i s-au oprit pe buzele lui şi au zăbovit acolo. Sângele îi răsuna prin urechi, pe măsură ce logica şi raţiunea dădeau greş. Pentru că, în loc să se retragă, aşa cum ar fi trebuit, el s-a apropiat şi mai tare. Şi-a lăsat capul spre ea. La atins vârful nasului cu al lui.

— Ce faci? a şoptit Thea.

Cel mai probabil voia să pară supărată, dar emoţia din voce a dat-o de gol. Era la fel de aprinsă ca el.

— Pecetluim înţelegerea, a spus el.

Apoi i-a cuprins capul şi a sărutat-o. A sărutat-o ca în weekendul trecut, cu gura deschisă, explorând-o. Şi, la fel ca weekendul trecut, ea i-a întâmpinat pasiunea cu o fracţiune de secundă de rezistenţă, înainte de a se topi în el cu un alt suspin ca acelea care îi trimiseseră un val de poftă în zona inghinală. Gavin a schimbat unghiul gurii pentru a se adânci şi mai mult, revărsând tot ce nu îi putea spune, iar ea nu voia să audă într-un du-te-vino al buzelor lui peste ale ei.

Mâinile ei s-au strâns pe cămaşa lui. Şi când ea s-a retras puţin pentru a trage aer în piept, el a profitat. Şi-a coborât buzele spre pielea fierbinte şi sensibilă a gâtului ei.

— Voi repara totul, a şoptit el, fierbând de dorinţă. Îţi jur, o să te fac să ai din nou încredere în mine, Thea! Voi face ca totul să fie perfect din nou.

Şi, instantaneu, ea s-a încordat în braţele lui. L-a împins şi şi-a întors capul.

— Ce s-a întâmplat? a gâfâit Gavin, ţinând-o de şolduri pentru a nu se îndepărta de el.

— Nu există perfecţiune, a spus ea, pe un ton categoric.

Gavin a cerut îndrumări Lordului Seducător, dar nu a primit răspuns. întârzierea lui i-a permis Theei să îl apuce de încheieturi şi să îi dezlipească mâinile de pe corpul ei.

— Trebuie să pleci, acum!

— Thea…

— Gavin, pleacă!

Gavin s-a retras, dorindu-şi să fi purtat un tricou mai lung, care să ascundă umflătura întărită din blugi. Thea a alunecat spre dreapta şi s-a întors, cu mâinile lipite de şifonier, ca şi cum ar fi avut nevoie de ajutor să stea în picioare. Probabil Gavin avea să plătească pentru asta mai târziu, dar nu s-a putut stăpâni şi s-a apropiat din nou. Şi-a coborât gura la urechea ei. Umerii ei s-au încordat.

— Ştiu ce faci, a şoptit el. Şi ştiu şi de ce, dar nu te voi lăsa să mă alungi din nou. Nu fără să lupt pentru tine.

Thea şi-a recăpătat suflarea.

— De ce faci asta? s-a răstit ea. Ce ai de câştigat?

Un zâmbet larg a apărut pe chipul lui. *Mulţumesc, Lord Benedictl*

— Primesc cel mai de preţ premiu dintre toate, a murmurat Gavin, trăgând un deget în jos pe ceafa ei. Te câştig pe tine!

Un sunet ciudat a trezit-o pe Thea în dimineaţa următoare. Părea că plouă, dar cerul afară era liliachiu şi limpede.

Abia după ce a simţit pe piele o adiere caldă de umiditate şi-a dat seama ce era. Thea s-a ridicat şi a azvârlit cu piciorul aşternuturile. Uşa băii stătea întredeschisă, lăsând să iasă un val de abur.

Nu! La naiba, nu! Gavin îi folosea duşul? Era destul de rău că practic o şantajase să-l sărute în fiecare seară. Dar duşul? Asta nu avea să se întâmple *în fiecare zi*!

Apa s-a oprit brusc, iar Thea a ţâşnit din pat. Parcă avea două picioare stângi în acea dimineaţă, ca un mânz nou-născut care învaţă să stea în picioare pentru prima dată, şi s-a prins de noptieră. Nu voia să fie acolo când el avea să iasă. Nu voia să-i ofere această satisfacţie. A auzit uşa de sticlă a duşului deschizându-se. Era timpul să plece. Dar tocmai când a făcut pasul s-o ia la fugă, degetul mic de la picior i s-a ciocnit de aceeaşi noptieră care o salvase cu câteva secunde mai devreme.

— În piz…

Şi-a înghiţit înjurăturile şi a început să sară într-un picior. Dar era încă la stadiul de mânz nou-născut şi s-a răsturnat înapoi în pat. La naiba! Trebuia să iasă de acolo înainte…

Uşa băii s-a deschis larg. Şi dinăuntru a apărut soţul ei, doar cu un prosop abia legat în jurul şoldurilor. Altul îi atârna de gât.

Iisuse Hristoase! Trupul lui strălucea de picăturile de apă pe care nu le ştersese când trecuse grăbit cu prosopul. Gavin nu se usca niciodată complet după duş, şi, în acest moment, Thea îl ura pentru asta. Un mic şuvoi de apă s-a prelins între muşchii lui masivi şi tonifiaţi, înainte de a se pierde în dunga de păr negru care se întindea pe abdomenul plat.

Părul lui era ud. Pieptul lui era ud. Dintr-odată, şi ea era udă.

La naiba! De ce, Dumnezeule, DE CE trebuia să fie căsătorită cu un bărbat a cărui slujbă îl obliga literalmente să fie mereu în formă maximă?

— Bună! i-a zâmbit el, arătându-şi dinţii de un alb orbitor.

De fapt, nu erau orbitor de albi, dar aşa părea, pentru că arăta ca scos dintr-o reclamă.

— Sărbători fericite!

Thea s-a ridicat în picioare, cu degetul mic încă zvâcnindu-i. Totuşi, îi prindea bine. Îi alimenta furia.

— Trişezi!

— Ăăă, poftim?

— Îmi foloseşti duşul. Asta înseamnă că trişezi.

— Ce vrei să spui? a râs el.

Oare de ce râdea din orice?

— Nu face parte din înţelegerea noastră.

— Nu am specificat niciodată ce duş voi folosi. Dar pot folosi duşul fetelor, dacă aceasta este încă una dintre condiţiile tale.

— Nu mai face pe nevinovatul! Ai făcut-o intenţionat.

— Da, am făcut duş intenţionat. în mod normal, nu

fac duş din greşeală.

— Ştii ce vreau să spun! Faci *asta* – Thea a fluturat din mână în direcţia pieptului şi a abdomenului, şi, Dumnezeule, prosopul a început să se desprindă – intenţionat.

El şi-a ridicat sprâncenele şi s-a uitat în jos.

— Mă tem că nu ştiu despre ce vorbeşti.

— Te plimbi pe aici aproape gol doar ca să mă ispiteşti!

— Jur că nu asta a fost intenţia mea, dar dacă ăsta-i efectul, sunt mulţumit.

Gavin a ridicat rapid din sprâncene şi s-a întors cu spatele la ea. Şi-a folosit antebraţul puternic şi robust pentru a şterge cu mişcări circulare oglinda aburită.

Ea l-a privit cum şi-a ridicat aparatul de ras şi a început să-şi tundă marginile bărbii. Şi-a înclinat capul şi şi-a îndepărtat părul moale de sub linia maxilarului.

Ah, asta era… era de-a dreptul *murdari* Nici măcar nu încerca să joace cinstit.

Gavin numise această mică înţelegere a lor „competiţie”.

Nu. Nu era o competiţie.

Era război.

Şi ea putea juca murdar. Fără să se gândească, pentru că impulsivitatea părea să fie cel mai mare duşman al ei, Thea a apucat tivul bluzei de pijama, a ridicat-o şi şi-a scos-o peste cap. Gavin s-a oprit. Aparatul de ras a rămas suspendat chiar deasupra pielii gâtului. Ochii i s-au bulbucat în oglindă asupra ei. Mărul lui Adam i-a zvâcnit în gât, în timp ce se holba la trupul ei pe jumătate dezbrăcat. întâlnindu-i ochii în oglindă, ea a zâmbit şi şi-a smuls pantalonii scurţi de dormit şi chiloţii.

Ochii lui Gavin s-au întunecat, iar el a înghiţit în sec din nou. Privirea i-a coborât pe corpul gol al Theei şi apoi a urcat pe un traseu diferit, oprindu-se asupra părţilor ei care reacţionau la examinarea sa intensă şi insistentă.

Thea şi-a pus mâinile în şolduri.

— Gata! îţi place?

— Aminteşte-mi, a spus el, cu privirea aţintită asupra sânilor ei. Care parte din a te vedea goală ar trebui să fie o pedeapsă?

Apoi i-a făcut cu ochiul şi, bum!, sfârcurile i s-au întărit. Ce mama…? Thea s-a uitat în jos la areolele ei rotunde şi rozalii, care acum erau strânse şi tari. Iisuse! în preajma lui ţâţele ei deveneau alerte!

Iar el ştia asta. I-a zâmbit.

— Dacă ai impresia că mă deranjează acest joc, te înşeli! Deoarece tocmai am câştigat această rundă.

Thea a deschis nervoasă apa de la duş, apoi a ţipat când apa fierbinte i-a atins pielea şi s-a tras de sub jet.

— De ce faci duşurile atât de fierbinţi? a mormăit ea, întorcând mânerul robinetului în cealaltă direcţie.

El a început din nou să-şi tundă barba.

— Nu credeam că felul în care fac duş va fi subiectul primei noastre discuţii în contradictoriu.

Thea a apucat sticla cu gel de duş. Avea să-l facă să plătească pentru aceasta. Urma să se săpunească din cap până în picioare şi să-l facă să privească.

— Nu asta este prima noastră discuţie în contradictoriu, a spus ea cu nepăsare, turnându-şi în palmă o cantitate considerabilă de gel de duş roz şi parfumat. Ne-am certat şi aseară.

— Aia n-a fost o ceartă.

— Dar ce a fost?

— O negociere.

— Dar asta cum o numeşti? l-a întrebat Thea, masându-şi gelul de duş pe abdomen cu mişcări circulare şi lente.

Din cealaltă parte a uşii duşului, a fost răsplătită cu un zgomot sugrumat.

Thea a ridicat ochii şi i-a întâlnit din nou privirea în oglindă. A înclinat inocent capul, în timp ce şi-a strecurat mâinile mai sus pentru a-şi acoperi sânii cu spumă.

— Ce spuneai?

Ochii lui nu-ɨ mai urmăreau pe ai ei. Privirea lui stătea acum fixată pe mâinile ei, care răsuceau spuma în

jurul sfârcurilor.

— N-am auzit ce ai spus ultima oară, a şoptit ea, ciupindu-şi sfârcurile.

Maxilarul lui Gavin s-a umflat şi s-a încleştat, apoi a înghiţit în sec. A coborât din nou aparatul de ras şi s-a întors spre ea. Prin aburul de pe sticlă, îl putea vedea suficient cât să-i urmărească privirea care o măsura de sus până jos. Mâinile ei s-au mişcat odată cu el, alunecând înspre partea de jos a sânilor, până la adâncitura buricului, apoi mai jos.

Uşa s-a deschis brusc, iar Gavin a intrat în duş cu tot cu prosop. A lipit-o de peretele duşului şi şi-a aşezat mâinile de o parte şi de alta a trupului ei. Pieptul i se ridică şi se lăsa, ca şi cum tocmai ar fi terminat o rundă de flotări.

— Thea, cât de departe vrei să mergi cu asta? a întrebat el, tăios.

— Cu ce anume? Mi-e teamă că nu ştiu despre ce vorbeşti.

El şi-a încleştat din nou maxilarul.

— Spune-mi doar un c-c-cuvânt şi voi înlocui mâinile tale cu ale mele.

Thea nu s-a deranjat să-şi ascundă plăcerea, în timp ce i-a dat braţele la o parte şi s-a aplecat sub jetul de apă pentru a clăti spuma.

— Îmi pare rău, dar asta este nu este o opţiune.

La aruncat lui Gavin o privire peste umăr. Din maxilarul său încleştat se auzea un scrâşnet care a făcut-o să zâmbească.

— Nu-ţi face griji! Sunt fată mare. Ştiu cum să am grijă de mine!

Sprâncenele lui Gavin s-au ridicat, iar dorinţa din ochii lui s-a transformat în altceva. Ceva care semăna mult cu acea străfulgerare de durere pe care o văzuse în noaptea în care recunoscuse că se prefăcuse în pat.

El s-a întors şi a plecat, fără să se deranjeze să închidă uşa duşului.

Thea s-a sprijinit cu spatele de peretele umed şi

alunecos. Asta nu i se părea o victorie.

A rămas sub apă până când pielea i s-a răcit. Atunci s-a îmbrăcat repede şi a deschis uşa dormitorului pentru a asculta fetele. Chicotelile lor, combinate cu vocea lui Liv, au asigurat-o că cel puţin o tradiţie de Ziua Recunoştinţei nu avea să fie distrusă. Liv le strecura mereu câte o bucată de plăcintă cu dovleac mai din timp. Nu a auzit nimic care să îi indice faptul că Gavin coborâse să li se alăture, iar uşa camerei de oaspeţi era închisă.

Thea s-a întors în dormitor şi a intrat în dressing ca să se uite la haine. Cu un an în urmă, când merseseră la Del, se aranjase, pentru că aşa făceau toate nevestele de jucători. Purtau cele mai bune haine şi se lăudau una alteia cu ele. La naiba, ea nu mai avea energie pentru acest an.

În cele din urmă, s-a hotărât să poarte o pereche de colanţi şi un pulover lung. Părul şi l-a ridicat într-un coc dezordonat, şi nu avea de gând să petreacă mai mult de câteva minute la machiaj. Pentru prima dată după o lungă perioadă de timp nu îi păsa ce aveau să creadă despre ea. Oricum, nu mai avea de petrecut decât câteva săptămâni ca nevastă de jucător.

Când a ieşit din dressing, l-a găsit pe Gavin aşezat pe pat. Era îmbrăcat în blugi şi cu un tricou negru, care i se mula enervant peste bicepşi, atunci când ea s-a aplecat peste genunchii lui.

— Ce faci aici?

El şi-a ridicat privirea.

— Ce ai vrut să spui când erai în duş?

Thea s-a îndreptat spre comodă, cu picioarele goale silenţioase pe covorul pufos.

— Nimic! încercam să fiu rezervată.

— OK, dar doar pentru că îmi place să mă torturez şi, crede-mă, întrebarea asta m-a chinuit în fiecare seară de când ştii-tu-ce, o faci?

Ei îi era greu să-i urmărească raţionamentul.

— Ce să fac?

— Te ocupi de tine d după ce terminăm? Te furişai în baie şi terminai singură după ce coboram de pe tine?

— Serios, tu chiar mă întrebi dacă mă masturbez?

— Nu! Te întreb dacă te-ai masturbat vreodată după ce ai făcut sex cu mine.

Thea a deschis un sertar şi s-a gândit din nou dacă să mintă. Dar, încă o dată, nu a putut să o facă. Nu a putut să mintă. Să se prefacă. Să pretindă că totul fusese perfect. Nu se pricepuse niciodată la aşa ceva. A scos o pereche de şosete şi s-a întors.

— Da, câteodată o fac.

Gavin şi-a lăsat faţa în jos şi s-a înroşit.

— Dacă nu ai vrut să afli răspunsul, de ce ai întrebat?

— Doar pentru că am vrut să ştiu nu înseamnă că răspunsul nu mă doare.

— De ce ar trebui să te doară? Toată lumea se masturbează. O să-mi spui că tu nu te-ai masturbat niciodată?

El a sărit în picioare şi a făcut un pas înainte.

— La naiba, ba da, mă masturbez! De fiecare dată când sunt pe drum, mă culc în patul din camera de hotel şi mă gândesc la tine, îmi imaginez că vin acasă şi primesc lucrul real.

Chipul i s-a schimonosit de durere.

— Numai că nici asta nu a fost real. Nu-ɨ aşa, Thea?

Thea s-a ridicat în picioare, chiar dacă vorbele lui o usturau.

— Totuşi, eşti atât de nerăbdător să te reîntorci acolo unde totul era *perfect*!

Unghiurile dure ale feţei lui s-au înmuiat cu o scuză pe care ea nu voia să o audă.

— Thea…

— Gavin, ieşi din camera mea!

Capitolul zece

THEA NICI NU A PUTUT SĂ-L PRIVEASCĂ PE GAVIN CÂND A intrat în bucătărie, câteva minute mai târziu, iar el nu putea să o condamne. La naiba, aproape că-i venea să se sugrume după tot ce îi spusese, dar fusese umilit, iar umilinţa era cea mai mare slăbiciune a lui. întotdeauna fusese. Spunea lucruri îngrozitoare atunci

când mândria lui era în joc. Faptul că soţia lui trebuia să se rezolve singură pentru că el o lăsase tot timpul nesatisfăcută în pat era aproape mai mult decât putea duce orgoliul lui fragil. Aşa că se dezlănţuise şi fusese la un pas să distrugă minimul progres pe care îl făcuseră cu o seară în urmă.

Thea stătea lângă blatul din bucătărie şi acoperea cu staniol plăcintele pe care urma să le ducă la Del. Cuvintele lui urâte pluteau în aer între ei.

Gavin a ales un subiect inofensiv pentru a destrăma tăcerea încordată.

— Unde sunt Ava şi Amelia?

— Fac yoga la subsol cu Liv.

Mirosul de cafea l-a atras pe Gavin lângă blatul de lângă aragaz. A umplut o cană, a pus ceva în ea – nu îi înţelegea niciodată pe cei care puteau să o bea neagră – şi s-a întors să se sprijine de blat. Minutele treceau în tăcere. în cele din urmă, Gavin şi-a pus jos ceaşca.

— Îmi pare rău!

Ea nici măcar nu a ridicat privirea.

— Pentru ce?

Gavin a traversat bucătăria pentru a ajunge lângă ea. O şuviţă îi căzuse peste obraz în timp ce privea în jos. Gavin i-a aşezat-o înapoi pe umăr.

— A-a-am fost un tâmpit! îmi pare rău!

— Niciodată n-ar trebui să-l pară rău c-ai spus adevăruȥ!

Thea a rostit asta într-un mod ciudat, cu accent sudist, cel pe care îl folosea când o cita pe bunica. De când o cunoscuse, Thea se inspirase mereu din cuvintele înţelepte ale bunicii ei.

Thea s-a îndepărtat de el şi a arătat în direcţia celor şase plăcinte.

— Astea trebuie să meargă la maşină.

Gavin a încercat să o ia de mână.

Ea şi-a tras-o brusc.

— Gavin, nu are rost! Oricum totul se va termina după Crăciun.

Apoi Thea a plecat ca o furtună, înainte ca el să poată răspunde. La auzit paşii în sus, pe scări. Gavin şi-a lăsat coatele pe blat şi şi-a sprijinit capul în mâini.

— Ai petrecut o noapte grea în camera de oaspeţi?

Gavin a tresărit şi şi-a ridicat privirea. Liv apăruse de nicăieri. Lucrase până atât de târziu noaptea trecută, încât era prima lui întâlnire cu ea de când venise acasă.

— Ce fac fetele?

— Aleargă cu foarfece în mâini.

Expresia lui trebuie să fi fost furtunoasă, pentru că ea a bătut în retragere.

— Doamne, fereşte! Se uită la televizor cu câinele lângă ele. Am urcat doar ca să le iau nişte suc de portocale.

Liv a umplut două căni mici, i-a aruncat o privire ciudată şi a vârât din nou sucul în frigider. A dat să plece, dar el a oprit-o.

— Liv!

Ea s-a întors.

— Mulţumesc că ai fost aici pentru Thea şi pentru fete. Ştiu că ai fost de mare ajutor.

Liv i-a răspuns cu un pufnet.

— Nu am făcut-o pentru tine, nemernicule!

— Ştiu! Indiferent…

Liv şi-a dat ochii peste cap şi s-a îndreptat spre subsol, dar s-a oprit în ultimul minut şi s-a întors din nou spre el.

— Hei, Gavin?

El a ridicat din nou privirea. Ea i-a zâmbit într-un mod periculos.

— Dacă faci ceva şi o răneşti pe sora mea din nou, îţi voi otrăvi pudra de proteine! Sărbători fericite!

Acestea fiind zise, Liv a dispărut la subsol.

Vorbele ei l-au făcut să cadă pe gânduri pentru următoarele câteva minute, în timp ce căra toate cele şase plăcinte spre maşină. Apoi s-a învârtit prin living şi şi-a sunat părinţii doar pentru a-şi ţine mintea ocupată cu altceva. Ai lui încă mai foloseau telefonul fix, şi o voce

neaşteptată i-a răspuns.

— Îmi eşti dator pentru asta, a sâsâit fratele său mai mic, Sebastian, în loc de salut.

— Ce faci acolo?

— Vă ţin locul. Mama s-a plâns cum că nu vine nimeni din familie la ea anul ăsta de Ziua Recunoştinţei, aşa că următorul lucru pe care l-am făcut a fost bagajul. M-am trezit de la cinci, pentru că mama trebuie să prepare curcanul devreme, să punem mânca la ora două.

Gavin şi-a ciupit vârful nasului.

— Vei supravieţui. Dă-mi-l pe tata!

— Face duş! mai bine vorbeşte cu mama!

Gavin a încercat să protesteze, pentru că trebuia să existe o regulă, sau ceva de genul ăsta, care să impună o limită minimă de timp între o discuţie despre masturbare şi un apel telefonic cu mama. Dar Sebastian deja îi pasase telefonul.

O clipă mai târziu, mama lui a răspuns.

— Bună, scumpule! Sărbători fericite!

— Bună, mamă! Cât de mare este curcanul anul ăsta?

Era o glumă de familie, cum că mama lui cumpăra întotdeauna un curcan de trei ori mai mare decât aveau, de fapt, nevoie. Mama trăia cu teama că oamenii aveau să moară de foame în prezenţa ei.

— Are aproape opt kilograme, a spus ea.

— Mare!

Gavin şi-a şi imaginat-o. Probabil că purta şorţul cu volănaşe, cel pe care-l folosea doar de sărbători. Şi avea părul răsucit prins în vârful capului, astfel încât să nu o încurce în timp ce gătea. Foarte curând, avea să-şi toarne o cană de cidru cald şi condimentat şi să pornească muzica de Crăciun, pentru că, în gospodăria Scott, Ziua Recunoştinţei reprezenta începutul oficial al sezonului de Crăciun.

— Sigur, îmi doream să fiţi aici, a spus ea. Mi-e dor de tine şi de fete! Şi de Thea! Doamne, am încercat să o sun de mai multe ori acum câteva săptămâni, dar continuă să intre mesageria vocală. Oare a primit e-mailurile pe

care i le-am trimis?

— Habar n-am!

— Ei bine, probabil că nu ţi-a spus. Am întrebat-o ce vor fetele cadou de Crăciun anul acesta.

— Mă puteai întreba pe mine.

Ea a pâsâit din buze.

— Crezi că nu ştiu ce vor fiicele mele de Crăciun? Doamne, mulţumesc!

— Cred că Thea are deja o listă codificată pe culori, cu adrese de unde să cumpăraţi totul şi ce este deja la preţ redus.

În ciuda proastei lui dispoziţii, Gavin a zâmbit. Da, exact aşa era Thea.

— Totuşi, poate veniţi de Crăciun! a spus mama lui. Aţi putea petrece Ajunul Crăciunului aici, iar fetele ar deschide cadourile aici. Oh, Gavin, ar fi atât de distractiv!

O durere a încolţit în pieptul lui când s-a gândit la tabloul pe care mama şi-l imaginase. Ar fi putut fi distractiv, dacă Thea, care tocmai apăruse la baza scărilor, ar fi fost de acord cu asta.

— Hei, Thea e chiar aici! Vrei să vorbeşti cu ea şi afli dacă a primit e-mailurile?

Gavin i-a întins telefonul.

— Este mama!

Thea i-a aruncat o privire care ar fi putut stinge un incendiu. Totuşi, a tras aer în piept şi a adoptat cea mai drăguţă voce.

— Bună, Susan! Sărbători fericite!

Gavin a ascultat partea Theei de conversaţie, iar durerea i s-a înteţit. Părinţii lui o adorau pe Thea. O considerau fiica pe care şi-o doriseră mereu şi glumeau că Sebastian trebuia să depună mult efort pentru a reuşi să găsească o soţie la fel de bună ca a lui Gavin.

Acesta era principalul motiv pentru care încă nu le spusese că el şi Thea aveau probleme. I-ar fi distrus! Dar nu era singurul motiv. Părinţii lui aveau o căsnicie perfectă şi ar fi fost foarte dezamăgiţi să ştie că Gavin nu se ridicase la înălţimea modelului lor.

Thea şi-a luat rămas-bun, a încheiat apelul şi i-a întins telefonul lui Gavin.

— Gavin, trebuie să le spui!

— Ce să le spun? s-a opus el, mâhnit că Thea se încăpăţâna să îi amintească faptul că toate astea erau ceva temporar pentru ea. Mi-ai dat o şansă de a te recâştiga până la Crăciun. Până atunci, nu e nimic de spus.

Del şi Nessa locuiau în afara oraşului Nashville, într-o suburbie plină de conace aparţinând câtorva dintre cei mai bogaţi şi cunoscuţi oameni din Music City[3]. Au parcurs cei treizeci şi cinci de kilometri în doar o jumătate de oră în traficul relaxat de sărbătoare, iar, dacă nu ar fi fost fetele pe bancheta din spate, ar fi avut o călătorie tăcută.

— Mami, putem înota? a întrebat Ava, brusc.

Del avea o piscină interioară şi devenise parte a tradiţiei ca, după cină, bărbaţii să ia copiii la înot. Thea s-a răsucit în scaun pentru a se uita la bancheta din spate.

— V-am luat costumele de baie.

Fetele au scos un chiuit de veselie. Cel puţin, ele aveau să se distreze astăzi.

Gavin s-a oprit lângă trotuarul din faţa casei lui Del. O tensiune neliniştită s-a strâns în pieptul Theei. Era normal, din moment ce îşi întipărea pe chip zâmbetul de nevastă de jucător şi avea să se prefacă că adora fiecare minut.

La naiba cu toate anul ăsta! Ea şi Gavin au desfăcut centurile fetelor şi le-au trimis să alerge pe trotuar. Imediat cum au ajuns în faţa verandei casei, uşa s-a deschis. Soţia lui Del, Nessa, a apărut în prag, splendidă ca de obicei. Purta pantaloni negri, largi, şi o bluză mulată, subţire, pe gât. Era genul de ţinută elegantă, care părea compusă fără efort, numai pentru femeile înalte ca ea şi Liv. Nessa le-a strâns pe fete la picioarele ei şi le-a îmbrăţişat rapid, apoi şi-a ridicat privirea, a zâmbit şi a schiţat un salut cu mâna.

Thea a răspuns la salut şi s-a aplecat pentru a lua o

---

3 „Orașul Muzicii”, nume sub care mai este cunoscut orașul Nashville (n. red.).

plăcintă. Gavin a făcut acelaşi lucru şi a urmat-o pe trotuar. Nessa a trimis fetele înăuntru şi a luat plăcinta de la Gavin.

— O voi ajuta pe Thea să care lucrurile. Tu du-te în spate şi împiedică-l pe Del să se sinucidă!

— Dar ce face? a întrebat Gavin.

— Nătăfleţul de el a cumpărat o maşină de prăjit curcanul.

— Oh, la naiba!

Gavin s-a îndepărtat în pas alergător.

Nessa s-a întors înapoi spre Thea.

— Sunt atât de bucuroasă că eşti aici! a spus ea, făcându-i semn să intre. Del a spus că e posibil să mergeţi la părinţii lui Gavin anul acesta. Nu ar fi la fel fără tine.

Thea nu a ştiut ce să spună, aşa că a tăcut şi a urmat-o pe Nessa în bucătăria lor albă, strălucitoare. Aroma cerească a curcanului la cuptor se amesteca divin cu parfumul de cidru condimentat. Salvia şi usturoiul din umplutură au făcut-o să saliveze de poftă. Mirosea exact ca în casa bunicii. Cele trei sărbători de Ziua Recunoştinţei pe care ea şi Liv le petrecuseră acolo fuseseră cele mai frumoase din viaţa ei.

Fetele au fugit printre ele spre scări după Jo-Jo, fiica lui Del şi a Nessei.

— Îi venea să se urce pe pereţi cât a aşteptat să ajungeţi aici, a râs Nessa, ridicând plăcinta în aer pentru a evita o coliziune, iar când pericolul a trecut, a pus-o pe blat cu un oftat dramatic. îţi jur, m-a trezit când nici nu se crăpase de ziuă şi m-a întrebat dacă aţi ajuns aici deja.

Thea a râs.

— Şi fetele au fost încântate.

Sincer, dacă ar fi fost doar cele două familii, ziua de astăzi nu ar fi atât de rea. Nessa era sinceră, amabilă şi amuzantă, singura dintre celelalte soţii şi iubite pe care Thea ar fi putut să o numească prietenă. Mai ales pentru că Del şi Gavin erau atât de buni prieteni. Şi gemenele adorau să se joace cu Jo-Jo. Astăzi ar fi putut fi o zi OK. Dar nu avea să fie. Pentru că în curând avea să înoate cu

rechinii.

Nessa a luat cealaltă plăcintă de la Thea şi a aşezat-o pe blat. Thea şi-a dat seama doar după felul în care se uita cu coada ochiului ce avea să urmeze.

— Aşadar… a spus Nessa, aplecându-se spre ea. Sper că nu te deranjează, dar Del mi-a spus că Gavin s-a mutat acasă. Lucrurile merg mai bine?

— Grozav! a spus Thea, mecanic.

Stai! Nu! Nu avea de gând să mai facă asta. Thea şi-a îndreptat spatele.

— De fapt, nu merg bine. S-a întors acasă aseară şi de atunci nu ne-am oprit din ceartă.

— Del l-a văzut săptămâna trecută. A spus că nu l-a mai văzut niciodată pe Gavin aşa de distrus.

Thea s-a zbârlit. *Gavin* era devastat?

— Nici mie nu mi-a fost prea bine.

— Bineînţeles că nu, a spus Nessa, repede. Doar că… ştiu prin ce treci. Soţii noştri… nu prea se pricep să-şi exprime sentimentele. Dă-i timp!

Thea a vrut să insiste: cum putea să ştie Nessa ceva despre probleme în căsnicie, când ea şi Del aveau o relaţie perfectă? A fost însă întreruptă de o bătaie la uşa din faţă, urmată apoi de un dăngănit nerăbdător al soneriei. Nessa a înjurat şi şi-a dat ochii peste cap din nou.

— Doamne, dă-mi putere! Nu am idee de ce Del l-a invitat şi pe el.

— Pe cine a invitat?

— Ei, bine, tu trebuie să fii doamna Thea Scott.

Thea s-a întors şi a dat cu nasul de un impresionant set de pectorali, adăpostiţi de un tricou alb, mulat. A ridicat privirea şi a fost aproape orbită de un zâmbet scânteietor, care i-a adus un mic scâncet pe buze. Ochii ai au cercetat apoi părul des şi întunecat, ochii căprui, obraznici, şi linia maxilarului care ar fi putut tăia sticlă. El i-a făcut cu ochiul şi îngerii au început să cânte.

— Braden Mack, a spus el, ridicând mâna Theei către buze. Sunt încântat să ne cunoaştem, în sfârşit!

Buzele lui i-au mângâiat încheietura mâinii, iar gura i

s-a uscat.

— Aăă… De unde ştii cine sunt?

— Îl cunosc pe soţul tău, dar evident că nu suficient de bine, pentru că nu mi-a spus cât eşti de frumoasă.

Thea a încercat să răspundă, dar nu a putut decât să scâncească. Nessa şi-a dres glasul.

— Mack, este prea devreme pentru a-ţi etala farmecul personal. De ce nu te duci în spate să îi ajuţi pe bărbaţi?

Braden a mângâiat încheietura Theei cu degetul mare.

— Au nevoie de sfaturi despre femei?

— Nu, încearcă să prăjească un curcan.

Braden a renunţat la teatru şi i-a dat drumul mâinii.

— Oh, la naiba!

Apoi nou venitul a dispărut pe uşa din spate.

Thea a înghiţit şi a tremurat.

— Uau! Simt că tocmai l-am întâlnit pe zeul seducţiei.

— Doamne, nu-i spune asta! Orgoliul lui nu are nevoie de niciun ajutor.

Thea şi Nessa s-au îndreptat spre uşile de sticlă pentru a-l urmări cum se îndepărtează. Ea şi-a umezit buzele şi apoi a ridicat privirea. Ochii i s-au ciocnit de privirea lui Gavin, pătrunsă de o gelozie inconfundabilă.

— Oh, fir-ar să fie!

— O să-l omor!

În clipa în care Gavin se uitase prin uşa de sticlă şi îl văzuse pe Mack sărutând mâna Theei, ceva fierbinte şi roşu îi acaparase simţurile, care erau deja buimăcite din ultimele douăzeci şi patru de ore. Şi acum nemernicul se îndrepta spre ei, cu mers legănat şi galant, ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat.

— O face doar ca să te enerveze, i-a spus Del. Se dă la toate soţiile noastre.

— Şi voi îi permiteţi?

— Pentru el nu înseamnă nimic.

Gavin şi-a încleştat pumnii, cuprins de gelozie. Era copilăresc, imatur şi complet iraţional, dar afurisitul de

Braden Mack era exact genul de interferenţă de care el şi Thea nu aveau nevoie în acel moment. Gavin se întrecuse toată viaţa lui cu fanfaroni cu aere de gigolo precum Mack. în mod sigur nu avea de gând să concureze cu el pentru propria soţie.

Şi, la naiba dacă nu se simţea ca un ratat numai că se gândise se la asta. Nu mai era la liceu. Thea era soţia lui, nu fata cu care voia să meargă la bal. Dar, zilele astea, logica şi raţiunea erau rarităţi în viaţa lui. Un exemplu elocvent: cearta despre masturbare din acea dimineaţă.

— Voi, capete seci, veţi arde casa, a glumit Mack, în timp ce se îndrepta spre ei, arătând direct spre Gavin. Ei, Scott! De ce nu mi-ai spus că nevastă-ta e aşa o bunăciune? Nu e de mirare că eşti aşa de încordat!

Gavin şi-a ridicat pumnul înainte să se poată stăpâni, înainte chiar să îşi dea seama că decisese să o facă. Pumnul a aterizat direct sub ochiul lui Mack şi la prins nepregătit, aşa încât Mack s-a împiedicat, făcând un pas înapoi, cu o mână pe obraz şi o privire rănită.

— Ce naiba?

Mack şi-a tras mâna să se uite la degetele lui, probabil să vadă dacă avea vreo urmă de sânge.

— Pentru ce a fost asta?

— Nu ştiu. Cred că masculinitatea mea toxică nu suportă să-mi atingi nevasta.

— Glumeşti? a spus Mack. Am atins soţiile tuturor! Este specialitatea mea. Nu trebuie să dai cu pumnul pentru asta.

Gavin a făcut un pas înainte. Del şi-a înfăşurat un braţ în jurul pieptului lui Gavin şi la tras înapoi.

— Uşurel, Creed[4]!

Uşa de sticlă s-a deschis. Nessa şi Thea au alergat afară cu o expresie de şoc întipărită pe chipuri. Thea avea totuşi ceva mai sinistru, iar Gavin a ştiut că tocmai o dăduse-n bară. Din nou.

— Ce se întâmplă? a întrebat Thea.

---

4 Referire la filmul Creed (2015), în care Rocky Balboa, fostul campion mondial la box categoria grea, antrenează un nou jucător (n. tr.).

— Nimic, a mormăit Gavin, scuturându-şi mâna.

La naiba, îl durea! Contrar stereotipurilor, sportivii profesionişti nu împărţeau pumni în jur foarte des. Gavin participase la într-o singură bătaie în echipă în întreaga sa carieră şi nu reuşise decât să-i dea jos şapca unuia dintre adversari înainte ca arbitrii să oprească măcelul.

Thea la privit pe Mack.

— Te simţi bine?

— Îţi faci griji pentru el?

— El este cel lovit!

Mack a aruncat un zâmbet în colţul gurii şi a exploatat situaţia în favoarea lui.

— Nu-ţi face griji pentru mine, draga mea! Primesc asta drept răspuns de la mulţi soţi.

Gavin a scos un zgomot sugrumat.

Thea la fixat cu privirea.

— Treci înăuntru. Acum!

Gavin a urmat-o încordat, în timp ce Thea s-a năpustit în casă, a luat-o prin bucătărie şi a ajuns la primul etaj, unde a intrat în biroul lui Del. A trântit uşa şi s-a răsucit spre el.

Intrase într-un mare necaz!

— Iubito…

— Îţi jur pe Dumnezeu că, dacă încerci să mă iei cu *iubito* acum, toată afacerea noastră pică.

El a închis gura. Cuvântul *afacere* i-a lăsat un gust amar. La asta se reducea acum întreaga lor căsnicie.

— Ce-i cu tine, Gavin? Te porţi ca un nebun! Aşa intenţionezi să mă recucereşti?

— Îmi pare rău…

— Dacă te-au văzut fetele când l-ai lovit? Ştii cât de mult le-ar speria asta?

Nu! Nu se gândise la asta. Avea dreptate. Se comporta ca un nebun. „Ca un vierme nenorocit”, a venit răspunsul şoptit. Grozav! Lordul Replici-Isteţe trecuse acum de la sfaturi utile, la insulte shakespeariene.

— Ce drept ai să reapari în viaţa mea după o lună de absenţă şi să faci pe primitivul cu un tip doar pentru că l-ai

văzut sărutându-mi mâna? Serios, atâta încredere ai în mine?

Thea fierbea.

— Am încredere în tine, Thea. în el nu am încredere.

— Oh, este atât de jignitor! Thea şi-a lipit dramatic o mână de frunte şi, adoptând un accent de frumoasă sudistă, a continuat: Sunt o domniţă la ananghie care nu îşi poate purta de grijă în preajma unor bărbaţi atât de puternici şi brutali. Apără-mi virtutea, dragul meu soţ!

Ea l-a făcut una cu pământul cu o privire.

— Acest mic act de gelozie m-ar fi putut impresiona puţin mai mult dacă nu m-ai fi părăsit.

— Tu m-ai alungat, Thea!

De ce naiba uitase toată lumea partea asta?

Poate pentru că ai părăsit-o cu mult înainte de asta, ticălos laş ce eşti!

Thea a clătinat din cap şi s-a repezit spre uşă.

— Thea, aşteaptă! a spus Gavin, întinzându-se spre ea. îmi pare rău! Ai dreptate! Sunt un tâmpit!

Ea însă a ieşit din cameră pufnind şi lăsându-l singur cu vocea Lordului Sincronizare de-Rahat. Vierme nenorocit? Serios? Chiar, ce naiba fusese asta?

Când Gavin a ieşit în cele din urmă din birou, a fugit prin dreptul unor feţe severe şi braţe încrucişate de la capătul holului. Se părea că mai multe persoane sosiseră în timp ce se afla în birou şi niciunul dintre ei nu era prea fericit să-l vadă.

Del, Yan şi Malcolm îl priveau de parcă tocmai l-ar fi prins urmărind un meci de fotbal. Del a făcut un semn furios cu capul spre scările de la subsol.

— Jos! Acum!

— Trebuie să o găsesc pe Thea!

— E cu fetele. Mergi!

Cu un oftat resemnat, Gavin i-a urmat pe bărbaţi în jos, pe scări, spre subsolul lui Del. A cotit şi s-a oprit. Mack stătea pe canapea, cu o pungă de gheaţă lipită de obraz.

Gavin s-a întors.

— Nu! în niciun caz! Nu vorbesc cu el.

Del l-a apucat de braţ.

— Mack vrea să-ţi spună ceva.

— Nevastă-ta e o bunăciune.

Gavin a mârâit. Del l-a lovit pe Mack peste cap.

— Glumesc, a spus Mack. Adică, nu glumesc cu faptul că e o bunăciune. Nevastă-ta chiar e o bunăciune!

— Te omor, nenorocitule!

Mack s-a ridicat.

— Îmi pare rău că am provocat între tine şi soţia ta o problemă care nu trebuia să se întâmple. Pur şi simplu nu am ce face, e vorba de farmecul meu personal.

— Fir-ar să fie, Mack! s-a răstit Del.

Mack a privit în podea.

— Îmi pare rău!

— Aşa, a spus Del, privind de la unul la altul.

— E mai bine? Suntem cu toţii prieteni din nou?

— Nu am fost niciodată prieteni, a spus Gavin.

— Relaxează-te, omule! Nu-ţi voi mai atinge mărul.

— Stai jos, Gavin! a spus Malcolm, făcând semn spre canapea.

Gavin s-a supus şi s-a pregătit pentru săpuneala pe care ştia că o merita.

— Ce s-a întâmplat acolo sus? i-a cerut să explice Del.

— Ei bine, Del, poate ai auzit că eu şi soţia mea încercăm să ne rezolvăm unele probleme.

— Judecând după expresia feţei ei când a părăsit biroul, ai cam făcut o treabă de rahat, a spus Yan.

Gavin s-a cufundat în perne şi s-a uitat fix la tavan, supărat şi încăpăţânat.

— Abia a trecut o zi! s-a răstit Del. Cum poţi să o dai în bară deja?

Mack a pufnit în râs.

— Îl cunoşti?

— Fă-ne o actualizare, a spus calm Malcolm.

— Cred că o iau razna! Tot aud în minte un accent britanic care îmi spune ce să spun şi să fac.

— Până la urmă, ni se întâmplă tuturor, a spus Mack.

Gavin a ridicat capul pentru a vedea dacă glumeşte.

Expresia lui Mack sugera că nu era cazul.

— Şi tu auzi vocea?

— Este subconştientul tău, a spus Malcolm. La un moment dat, în decursul acestui proces, fiecare dintre noi a trebuit să lupte cu un aristocrat britanic din minţile noastre, care pune accent pe lucruri pe care, de altfel, am prefera să le ignorăm.

Poate pentru că ai părăsit-o cu mult înainte de asta, ticălos laş ce eşti!

— Deci ar trebui să-l ascult?

— Da, doar dacă nu începe să-ţi spună să ucizi oameni! a spus Del.

Gavin s-a gândit să dea vina pe Lordul Pantaloni-Mulaţi pentru pumnul tras lui Mack. Totuşi, vina îi aparţinea în totalitate. Aşa cum se întâmpla şi în cazul comportamentului de vierme nenorocit din această dimineaţă, când o întrebase dacă se masturbase vreodată.

Gavin s-a aplecat uşor înainte, pentru a-şi sprijini coatele de genunchi, şi şi-a lăsat capul în mâini.

— Thea îmi tot subliniază că aranjamentul ăsta e numai până la Crăciun. Nu cred că o să-mi dea cu adevărat o şansă.

— Frate, uite care-i treaba!

Del s-a aşezat în faţa lui Gavin cam ca în noaptea când îl găsiseră beat şi descurajat în camera lui de hotel.

— Te-am putea ajuta mult mai mult dacă ne-ai spune ce s-a întâmplat cu adevărat când v-aţi despărţit.

Gavin s-a ridicat.

— Nu s-a întâmplat nimic!

— Bine! a spus Malcolm. Dar ţine minte asta: scopul tău este de a o curta, Gavin, nu de a o seduce!

— Şi care-i diferenţa?

Mack a pufnit din nou.

— E un nenorocit de miracol nenorocit şi faptul că te-ai căsătorit!

Gavin i-a arătat degetul mijlociu.

— Diferenţa, a spus Malcolm, este că trebuie să o faci să te dorească, nu să îi demonstrezi cât de mult o doreşti

tu.

Capitolul unsprezece

UN CALVAR! ASTA FUSESERĂ URMĂTOARELE DOUĂ ORE pentru Thea. Un adevărat calvar. După ce a fugit din birou, a ajutat-o pe Nessa să termine de gătit şi s-a prefăcut că nu le aude pe celelalte soţii şi iubite şușotind în spatele paharelor de vin.

„Am auzit că s-au despărţit”.

„L-a lovit cu pumnul pe Braden Mack!”

„Chiar s-a mutat?”

Dar tocmai când Thea credea că lucrurile nu se puteau agrava şi mai mult, o voce feminină stridentă s-a ridicat deasupra celorlalte:

— Bună ziua! Unde este toată lumea?

Thea şi-a făcut cruce şi a rostit o rugăciune. *Doamne, dă-mi calm, să n-o dau cu capul de pereţi*!

— Suntem la bucătărie! a strigat Nessa.

Rachel Tamborn, fost manechin, nevastă de jucător profesionist şi duşmana de moarte a tuturor nonconformistelor, a intrat în încăpere, tropăind pe tocurile cui şi învăluită într-un nor de parfum scump care lăsa o ambianţă frustrant de plăcută în urma ei. Avea părul lucios. Machiajul perfect. Rochia crem i se potrivea pe forme şi o făcea să arate insultător de uimitoare. Soţul ei, Jake Tamborn, coechipierul lui Gavin, a păşit în urma ei.

Rachel o salutat-o pe Nessa cu un sărut în aer pe fiecare obraz.

— Vă mulţumim că ne-aţi invitat! a şoptit ea. Pur şi simplu, nu m-am putut ocupa de niciuna dintre familiile noastre anul acesta şi i-am dat bucătarului liber astăzi, aşa că Jake, săracul, ar fi murit de foame fără voi.

— Cu plăcere! a răspuns Nessa, discret. Cu cât mai mulţi, cu atât mai bine!

Rachel s-a tras înapoi şi a aruncat o privire de jur-împrejurul bucătăriei, de parcă nu ar mai fi văzut aşa ceva. Abia atunci a observat-o pe Thea. A făcut ochii mari. Buzele ei lucioase s-au despărţit uşor. Thea se aştepta ca nou-venita să îşi dezvelească, din clipă în clipă, colţii. Apoi,

dintr-odată, Rachel şi-a amintit că şi alţi oameni o puteau vedea.

Ca atare, şi-a desfăcut larg braţele.

— O, Doamne! Bună, Thea!

A tropăit spre ea şi a îmbrăţişat-o cu mişcările unui boa constrictor.

— Mă buuucur foarte mult că eşti aici! a spus Rachel, trăgându-se înapoi. Mi-ai lipsit!

— Ţi-am lipsit?

— Adică nu ai fost la ultimul meci…

Oh, arunca deja cu săgeţi!

— … şi ai ratat ultimul nostru prânz…

— Nu am fost invitată…

— Cu alte cuvinte, am presupus că nu vei fi aici.

Uau! Erau atât de multe de dezvăluit! Thea nu s-a putut abţine, căci Thea cea impulsivă i-a pus brusc stăpânire pe gură.

— De ce n-am fi aici astăzi?

Zâmbetul lui Rachel a devenit mieros.

— Oh, vreau să spun, ştii tu…

Thea a rămas fermă.

— Nu, nu ştiu la ce te referi!

Thea o fixa cu privirea, cu sprâncenele ridicate, provocând-o să termine ce avea de zis.

Rachel şi-a încleştat mâinile în faţă.

— Aşadar, tu şi Gavin sunteţi din nou împreună?

Ah, deci asta era! Oare la ce se aşteptase?!

— Rachel, de fapt, asta nu e treaba ta, a spus ea, încet.

Ochii lui Rachel s-au holbat suficient, încât să arate că era şocată de îndrăzneala oricui avea tupeul să îi ţină piept. Jake şi-a dres glasul şi şi-a ocolit soţia.

— Thea, mă bucur să te văd! a spus el, îmbrăţişând-o cumva de departe, aşa cum fac oamenii când le este milă de cineva. Arăţi adorabil, ca întotdeauna!

Rachel aproape că şi-a rupt un dinte.

— Într-adevăr, mereu arăţi adorabil, a spus ea, privind pe îndelete şi dispreţuitor îmbrăcămintea Theei.

Dar acesta este un look nou pentru tine, nu-i aşa? Cred că, uneori, confortul chiar ucide stilul, nu-i aşa?

— Absolut! La fel cum clasa ucide frumuseţea.

Jake i-a făcut cu ochiul.

— Unde sunt Gavin şi Del?

Thea a făcut semn spre uşa din spate.

— În spate, prăjesc un curcan.

— Asta nu e bine! a spus Jake şi s-a îndepărtat.

Rachel şi-a împreunat mâinile în faţă şi a afişat un zâmbet fals. Thea aproape a pufnit în râs, pentru că era un zâmbet fals intenţionat. Genul de zâmbet despre care vrei ca toată lumea să ştie că este fals, nu pentru că îţi doreşti să se simtă mai bine, ci pentru că vrei să se simtă mai rău. Pentru numele lui Dumnezeu, Rachel se prefăcea că se preface!

Aşa fusese întotdeauna cu Rachel. întotdeauna! Sub masca prietenoasă era dedesubtul urât al nevestei competitive care se arătase de prima dată când Thea întâlnise celelalte soţii şi iubite. întrebase inocent un grup de soţii de jucători cu ce se ocupau în viaţa de zi cu zi, iar conversaţiile se întrerupseseră brusc.

„Cu asta”, spusese Rachel.

De parcă asta ar fi explicat totul.

În timp, se lămurise.

Pentru multe dintre soţii şi iubite, statutul de nevastă de jucător de baseball *era* singura lor profesie. Pentru unele, era aşa doar pentru că dacă adunai cerinţele carierei soţilor lor cu cerinţele de creştere a copiilor era mai mult decât o slujbă cu normă întreagă.

Dar pentru altele, aceasta era identitatea lor. De parcă ar fi fost antrenate pentru aşa ceva, ca debutantele de pe vremuri. Acestea îşi etalau relaţiile cu bărbaţii lor bogaţi şi chipeşi de parcă ar fi fost ordinea firească a lucrurilor ca toţi oamenii frumoşi să fie sortiţi unul celuilalt.

Şi apoi era Thea. Intrusa care abia înţelesese regulile jocului, care se căsătorise cu un jucător de baseball pentru că rămăsese însărcinată, care se alăturase clubului lor

exclusivist fără a fi nevoită să depună nimic din efortul pe care îl depuseseră restul. Nu trebuise să aştepte ani în şir, prinsă într-o relaţie nesigură sau să îndure lungii ani de sărăcie în Liga Mică.

Şi Rachel o urâse pentru asta.

Thea se prefăcuse că nu-i pasă, dar, în realitate, o măcina. Era trist să fii o intrusă şi aducea multă singurătate cu sine.

Dar, în curând, urma să se descotorosească de animozitatea care o înconjura, iar acest gând o ajutase să îşi concentreze atenţia la Nessa, fără să se străduiască să asculte ce se spunea pe la spatele ei.

În cele din urmă, mâncarea a fost gata. Nessa a strigat în spate ca băieţii să aducă înăuntru curcanul prăjit, iar Thea s-a oferit să ajute la aranjatul meselor.

După ce Thea şi Gavin au pregătit farfuriile fetelor şi le-au aşezat la masa copiilor, s-au alăturat celorlalţi adulţi din living. Thea s-a aşezat lângă Nessa, pentru că avea nevoie disperată de un aliat. Din păcate, aceasta stătea chiar vizavi de Rachel.

La douăzeci de minute de la începerea cinei, Del s-a ridicat în picioare în capul mesei.

— Toată lumea, linişte, vă rog!

Conversaţiile s-au liniştit, toată lumea concentrându-se asupra lui Del, care ţinea o bere într-o mână şi degetele soţiei sale în cealaltă.

— Nessa şi cu mine vrem să vă mulţumim tuturor pentru că aţi venit să sărbătoriţi Ziua Recunoştinţei alături de noi. Pe unii dintre voi ne face plăcere să-i primim. Pe alţii abia îi suportăm.

Toată lumea a râs, dar Thea bănuia că exista mult adevăr în cuvintele lui. Thea i-a zâmbit lui Rachel, care i-a zâmbit înapoi. Thea ar fi putut să jure că văzuse sânge picurând dintr-un colţ al gurii lui Rachel.

— Aş putea să stau aici şi să ţin un discurs lung despre recunoştinţă şi tot rahatul ăsta, dar nu îmi vine, a spus Del. Pentru că eu şi Nessa avem ceva de anunţat. Ceva ce am păstrat pentru noi timp de câteva luni.

Nessa a sărit în sus, cu braţele întinse.

— Sunt însărcinată!

A urmat o pauză, apoi o erupţie haotică de aplauze şi felicitări, şi toate celelalte lucruri care, în mod normal, însoţesc anunţarea unei sarcini. Gavin s-a ridicat şi s-a întins să-i strângă mâna lui Del.

— E minunat, Del! Felicitări!

Câteva minute mai târziu, Nessa s-a aşezat din nou, iar Thea a tras-o spre ea pentru o îmbrăţişare.

— Sunt foarte fericită pentru voi!

Nessa a râs încetişor.

— Muream să vă spun, dar am suferit două avorturi spontane şi am vrut să fim siguri.

Thea a strâns-o de mână pe Nessa.

— Îmi pare atât de rău, nu am ştiut!

— Cred că nici nu am vrut să te supăr, pentru că nu ştiam ce se întâmplă cu tine şi Gavin. Ne-am fi simţit prost să vă aruncăm în faţă veşti bune când voi aveaţi probleme.

Cumva, asta o făcea pe Thea să se simtă şi mai prost – să ştie că cineva ascunsese veşti bune de teamă că Thea nu ar fi putut să facă faţă. Dar situaţia s-a înrăutăţit şi mai mult când a ridicat ochii şi şi-a dat seama că Rachel auzise fiecare cuvânt.

Rachel a sărit imediat.

— Thea, dar tu şi Gavin? Vom auzi veşti bune în curând, acum, că v-aţi rezolvat problemele?

— Numai dacă te referi la faptul că îmi voi lua diploma de licenţă, a zâmbit ea.

— Ah! Tu nu ai terminat facultatea?

— Încă nu!

— Şi de ce, mă rog?

Jake a pus un braţ peste spătarul scaunului lui Rachel. Degetele lui păreau să apese puţin prea strâns pe umărul ei.

— Ei bine, Rachel, după cum sunt sigură că ştii, a trebuit să renunţ la facultate pentru că am rămas însărcinată.

— Oh, aşa este! Ştiam. Voi doi nu aţi avut o relaţie

prea lungă, nu-i aşa? Şi Gavin nu a fost chemat în Liga Mare imediat după aceea? Ce moment uimitor pentru voi!

Thea a simţit pe sub masă presiunea mâinii lui Gavin pe genunchiul ei.

— Îţi mulţumim că ţi-ai amintit atât de exact cronologia relaţiei noastre, Rachel! Te putem angaja să ne ţii la zi pagina de pe Wikipedia?

Degetele lui Gavin s-au înfipt în genunchiul ei, în timp ce gura lui Rachel s-a căscat din nou.

— Aminteşte-mi unde ai fost la facultate, Rachel! a continuat Thea.

Tensiunea plutea în aer, în timp ce jumătate dintre persoanele de la masă le sorbea fiecare cuvânt, iar cealaltă jumătate mânca de parcă era prima dată când puneau gura pe hrană.

— M-am pregătit să dau la Drept la Universitatea Ole Miss.

— Şi nu ai mai ajuns la facultate?

Rachel i-a oferit un zâmbet luminos soţului ei.

— Nu! Am renunţat cu drag în favoarea carierei lui Jake. Acesta se prefăcea fascinat de garnitura din farfurie.

— Dar cu siguranţă ţi-ai dori să fii avocată, nu-i aşa? a împuns-o Thea, pentru că impulsivitatea îi dicta ce să spună ca unei marionete.

Mâna lui Gavin s-a strâns din nou pe genunchiul Theei, care a dat-o deoparte.

Rachel s-a înfoiat frumos înainte de a răspunde.

— Nu, nu mi-aş dori, a răspuns ea. Toate facem sacrificii pentru a ne susţine soţii. Pe cele mai multe dintre noi nu ne deranjează.

Furia o făcea pe Thea să vadă roşu înaintea ochilor. Rachel nu avea nici cea mai vagă idee cât de mult sacrificase Thea pentru cariera lui Gavin. Tocmai se pregătea să îi spună când Soledad Feliciano, soţia lui Yan, a intervenit, destrămând tensiunea.

— Aşadar, Thea, a spus ea, cu tonul agitat pe care cineva l-ar putea folosi cu un câine turbat, pentru că ai pregătire artistică, ai putea să ne ajuţi cu câteva idei

pentru un logo nou care să se potrivească meciului caritabil de softball.

Jocul de softball era o altă tradiţie a nevestelor de jucători. în fiecare vară, unele dintre soţiile şi iubitele celor de la Legends jucau contra soţiilor şi a iubitelor de jucători ai echipei de hochei din Nashviile pentru a strânge bani de rechizite pentru copiii nevoiaşi. De ani de zile, jocul fusese numit „WAGS vs. HAGS[5]” pentru că, ei, bine, există un „H” în hochei. Ha, ha, foarte amuzant! Era uimitor cât de puţini oameni reuşeau să vadă problema, dar poate că, în cele din urmă, cineva le convinsese că era nevoie de un nume nou.

— Nu ştiam că primim un logo nou, a spus Thea.

— A fost decis la ultima noastră întâlnire, a zâmbit Rachel.

La care Thea nu fusese invitată.

— Mi-ar face plăcere, a răspuns Thea, în cele din urmă. Dacă putem scăpa cumva şi de termenul „neveste”.

Rachel a pufnit în paharul cu vin. O furculiţă a căzut pe o farfurie, iar cineva de la masă a rostit o înjurătură.

— De ce naiba am face asta? a întrebat Rachel, ştergându-şi un strop de vin din decolteu.

— Haide! a spus Thea. Neveste şi iubite? Sunt termene limitate. Ce se întâmplă dacă vreo femeie ajunge în Liga Mare? Cum ar fi numit iubitul ei?

— Întrucât mă îndoiesc foarte mult că există jucătoare suficient de bune pentru asta, nu cred că trebuie să ne îngrijorăm, a spus Rachel.

— Bine, atunci ce zici de un jucător gay? Termenul de *nevastă* este complet heterosexual. Nu vrem ceva mai cuprinzător?

— Ce anume sugerezi? a întrebat Rachel.

— Ce zici de soţi şi parteneri?

Rachel s-a oprit o clipă şi apoi a spus:

---

5 Acronim construit pe același principiu ca WAGs și obținut prin înlocuirea lui W cu H, din termenul hockey. De asemenea, joc de cuvinte imaginat pornind de la faptul că, în limba engleză, hag înseamnă „hoașcă”, „zgripțuroiacă” sau „cotoroanță” (n. red.).

— Asta se poate prescurta SAP-uri[6].

— Ai dreptate! Se potriveşte negreşit.

Thea s-a ridicat şi şi-a luat farfuria.

— Cred că o să merg să văd ce fac copiii. Aveţi nevoie de ceva?

Thea a părăsit livingul tăcută. Nu a trecut mult timp şi a apărut şi Gavin.

— Ce naiba a fost asta? a întrebat el.

— Asta, a spus Thea, aşezându-şi farfuria, a fost o demonstraţie a genului de rahaturi pe care a trebuit să le suport de la Rachel şi prietenele ei pe tot parcursul căsniciei noastre. Tocmai am decis să ripostez.

— *Mereu* te tratează aşa?

Thea a pufnit.

— Hm… încă din prima zi.

Ochii lui s-au mijit.

— De ce nu mi-ai spus?

— De ce n-ai ştiut?

Gavin a clătinat din cap, a deschis gura să spună ceva, apoi s-a gândit mai bine şi doar a înghiţit în sec.

— Nu-ţi face griji pentru asta! a zis Thea. Oricum nu va mai fi o problemă mult timp.

Apoi s-a răsucit pe călcâie şi l-a lăsat acolo. Şi-a petrecut restul zilei cu copiii, evitând cu grijă fiecare încercare a lui de a rămâne singur cu ea.

Ava a început să se plângă de o durere de stomac în jurul orei şase, aşa că Gavin şi-a cerut scuze gazdelor. Nessa a pus o parte din mâncarea rămasă în nişte recipiente de plastic şi le-a dus la maşină în timp ce Gavin pregătea fetele de plecare.

— Va fi bine, a spus Nessa încet, aşezând recipientele în portbagaj.

Thea a oftat.

— Mulţumesc, dar nu cred că Rachel mă va agrea vreodată!

---

6 Joc de cuvinte. Termenii originali sunt Spouses and Partners (SAP). In limba engleză, verbul to sap este un termen militar și înseamnă a distruge gradual rezistenta și puterea unei persoane (n. tr.).

— Vorbesc despre tine şi Gavin.

Thea a ridicat privirea.

— Oferă-i o şansă, Thea! a spus Nessa.

Uşa din faţă s-a deschis, iar Gavin a ieşit cu Ava. Amelia s-a repezit înaintea lor. Nessa a strâns-o uşor de braţ pe Thea şi şi-a coborât vocea.

— Sună-mă oricând!

Thea a închis portbagajul în timp ce Nessa a urcat pe trotuar. Apoi s-a oprit pentru a săruta fetele de la revedere şi pentru a-l îmbrăţişa cu un singur braţ pe Gavin. Thea a deschis portiera de lângă Ava şi a luat-o de la Gavin fără să se uite în ochii lui.

— O să-i prind eu centura Ameliei! a spus el.

Drumul spre casă a fost la fel de tăcut ca la sosire. Gavin strângea volanul. Thea se uita pe fereastră şi observa alte familii din alte maşini. Familii zâmbitoare şi fericite. Oare acei soţi şi soţii îşi începeau vacanţa cu certuri despre masturbare? Gândul i-a adus o explozie absurdă de râs isteric, care s-a transformat rapid într-un oftat frustrat. A simţit mai degrabă decât a văzut capul lui Gavin întorcându-se în direcţia ei, dar şi-a păstrat privirea aţintită la peisajul care rămânea în urma maşinii. Cerul neînsufleţit şi cenuşiu se potrivea cu starea ei de spirit.

Când au ajuns acasă, Thea s-a aruncat practic din maşină. A desfăcut centura Avei şi a dus copila pe verandă, bâjbâind cu cheia în uşă. Butter i-a întâmpinat, lătrând fericit în hol.

— Mami, nu mă simt bine! s-a plâns Ava.

— Ştiu, draga mea! Hai să îţi scot haina…

Voma a acoperit podeaua înainte ca Thea să poată termina propoziţia. Ava a început să plângă. Butter a început să adulmece.

— Butter, nu!

Thea a apucat zgarda câinelui exact când Ava a vomitat din nou. Un alt val de orice o fi mâncat a stropit podeaua. În spatele ei, la uşă, Gavin a şoptit o înjurătură, iar Amelia a strigat:

— Ce scârbos!

Gavin s-a repezit şi l-a luat de zgardă pe Butter.

— Curăţ eu aici, a spus Thea. Poţi să o duci sus şi să începi să-i faci baie?

— Nu! Vreau cu mami, a început Ava să plângă.

— Curăţ eu! a spus Gavin.

— Amelia, draga mea, rămâi puţin pe loc!

Prea târziu! Ava s-a întors şi a vomitat peste sora ei. Amelia a ţipat. Gavin a tras o înjurătură din nou, de data asta cu voce tare. Butter a început să latre ca şi cum şi-ar fi găsit propriul colţ de rai şi a încercat să o lingă pe Amelia ca s-o cureţe.

— Butter! încetează! Fetelor, haideţi! Hai să urcăm la etaj! a încercat Thea să domolească situaţia. Ava, abţine-te dacă poţi până ajungem la baie.

Cu amândouă fetele plângând, Thea le-a urmat sus şi în baia lor. S-a lăsat în genunchi, le-a spus să ridice braţele şi apoi le-a dezlipit cămăşile de pe corp. Se putea considera norocoasă dacă reuşea să salveze măcar o hăinuţă. Le-a rugat să termine cu dezbrăcatul ca să le poată face baie. La parter, Gavin i-a spus ceva deosebit de neplăcut lui Butter, înainte de a-l scoate afară, în curtea din spate.

— Mami, nu mă simt bine! a bâiguit Amelia, cu faţa palidă.

O, nu! Thea a luat pe Amelia de umeri şi a condus-o spre toaletă… cu o fracţiune de secundă prea târziu. în concluzie, acum aveau două pardoseli de curăţat.

— E în regulă, scumpo! a spus Thea, frecând-o încetişor pe spate cu mişcări circulare.

S-a întors să o verifice pe Ava, care tremura dezbrăcată. Ţinându-şi echilibrul pe un picior, Thea s-a aplecat şi a verificat temperatura apei.

— Ava, intră în cadă!

Întorcându-se la Amelia, a mutat-o cu blândeţe în partea laterală a toaletei şi i-a spus să se aplece în caz că mai avea nevoie. Şi, da, mai avea de vomitat! Amelia a tresărit cu un scâncet jalnic. Thea i-a netezit părul pe spate.

— E în regulă, draga mea! Se va termina în curând.

Câteva minute mai târziu, Thea a vârât-o, în sfârşit, pe Amelia în cadă. Gavin a apărut în prag în timp ce soţia lui săpunea părul Avei. S-a uitat la podea, a făcut o grimasă şi a folosit un picior pentru a-l împiedica pe Butter să intre.

— Şi Amelia este bolnavă, a spus Thea. Poţi să iei nişte prosoape curate din dulap?

— Care dulap?

Mânia îi pulsa în tâmple.

— Acelaşi dulap în care au fost mereu! a spus ea, cu o voce răstită, în timp ce arunca apă pe capul Avei.

— Care anume? s-a răstit el.

— Serios? De cât timp trăim aici?

— Nu petrec mult timp acordând atenţie prosoapelor, Thea!

Nu, serios!

— Dulapul de lenjerie de pe hol.

Gavin a dispărut şi s-a întors o clipă mai târziu cu o mână de prosoape.

— Asta e tot ce am putut găsi.

Pulsaţiile au devenit lovituri de ciocan.

— Tocmai am pus un întreg teanc de prosoape curate acolo ieri.

— Ei bine, nu le-am găsit. Ce vrei să fac?

— În camera mea sunt curate într-un coş.

O venă i-a devenit vizibilă de-a lungul maxilarului.

— Camera *ta*?

— Las-o baltă! Le aduc eu! a zis Thea şi s-a ridicat în picioare.

Apoi s-a năpustit în dulapul de lenjerie, a luat teancul de prosoape pe care Gavin probabil intenţionat nu le văzuse, altfel n-ar fi avut cum să le rateze, şi a venit nervoasă înapoi.

— Unde erau acestea?

— În dulap!

A lăsat teancul pe podea şi a terminat de clătit părul Avei.

— OK, scumpo, du-te la tafi!
— Vreau la mami! a scâncit Ava.
— Va trebui să te mulţumeşti cu mine, pitico!
Gavin a scos-o din apă. A îngenuncheat să o usuce, iar corpul i se atingea uşor de al Theei în timp ce o făcea. Ea s-a tras deoparte, iar el s-a încruntat.
— O voi îmbrăca pe Ava în pijamale, a spus Gavin.
S-a ridicat în picioare, cu Ava în braţe. Copila şi-a ascuns capul în umărul lui şi au ieşit din baie.
Thea a terminat de spălat părul Ameliei şi apoi s-a oprit pentru a-şi privi fetiţa, care încă părea palidă.
— Te simţi mai bine, iubito?
Amelia a încuviinţat cu o mişcare din cap şi a căscat. în seara asta aveau să se culce devreme.
— Haide, scumpo!
Thea a scos-o din cadă şi a uscat-o, apoi a dus-o în dormitorul fetelor. Gavin stătea pe podea, trăgând o cămaşă peste capul Avei. El a ridicat privirea.
Ea a privit în altă parte.
Gâtul lui Gavin ardea de frustrare la respingerea Theei. I-a pus Avei pantalonii de pijama.
— Să mergem în pat!
— O vreau pe mami!
Uau! Asta nici n-avea cum să doară! Şi-ar fi dorit să îi fi spus cineva că un copil te poate distruge în moduri pe care nu ţi le-ai fi imaginat înainte de a-l avea. Gavin s-a ridicat de pe podea şi a luat-o pe Ava în braţe.
— Mami o îmbracă pe Amelia.
Gavin a aruncat o privire în spate. Thea o aşezase pe Amelia pe patul ei şi o ajuta să se îmbrace cu o cămaşă de noapte. Amelia şi-a lipit faţa de gâtul ei, în timp ce mama îi mângâia capul cu o şoaptă blândă şi liniştitoare pe care Gavin nu izbutea să o audă. Dar îi simţea vocea. Gingaşă şi iubitoare. Gavin era oficial gelos pe propria lui fiică.
Ava a căscat, aşa încât Gavin a aşezat-o pe pat şi a învelit-o. Thea sărise peste pătuţurile pentru copii şi le mutase pe fete direct pe saltelele de o persoană. Erau mult prea mici pentru trupul lung al lui Gavin, dar se descurca.

S-a culcat lângă Ava şi i-a netezit părul ud de pe faţă.

— Te simţi mai bine? a şoptit el.

Ea a dat din cap şi a căscat din nou.

— Nu mă mai doare burtica.

— Asta e bine. Probabil că ai mâncat prea mult la unchiul Del.

— Am mâncat trei bucăţi de plăcintă.

Vai!

— Cum ai mâncat trei bucăţi?

— Mack a spus că putem să mâncăm cât vrem.

Gavin avea să-l omoare.

— Trebuie să îi întrebi pe mami sau pe tafi, draga mea. Tu ştii asta.

— Dar mami ar fi spus nu.

Gavin a chicotit.

— Probabil. Dar asta fiindcă mami ştie că, dacă mănânci prea mult, ţi se face rău.

Pleoapele Avei se îngreunaseră, aşa că fetiţa şi-a strâns animăluţul de pluş preferat la piept. Raţa fusese cândva de un galben strălucitor, dar, între timp, căpătase o nuanţă plictisitoare de la prea multă dragoste. Gavin o freca uşurel cu palma de sus în jos pe spatele minuscul şi îi simţea căldura pielii prin materialul bluzei de pijama.

— Tafi, a şoptit ea, deschizând ochii.

O, la naiba! Te rog să nu-mi vomiţi în faţă!

— Ce e, draga mea?

— Trebuie să mă săruţi de noapte bună înainte să adorm. Copila şi-a ridicat capul de pe pernă şi şi-a ţuguiat buzele. Ceva cald şi devastator s-a răspândit în pieptul lui Gavin. El a sărutat-o, s-a rostogolit pe o parte şi a vârât-o sub braţul lui. Copila a adormit în câteva secunde. Gavin şi-a îngropat faţa în părul ei ud şi i-a savurat parfumul natural. Auzise întotdeauna oamenii spunând că ar face orice pentru copiii lor. Că ar merge până la capătul pământului pentru a-i proteja, că ar face tot ce e nevoie pentru a-i şti fericiţi. Totuşi, este ceva ce un om nu poate înţelege până nu o simte pe pielea lui. Se întreba dacă părinţii lui simţiseră vreodată aşa, dacă fuseseră vreodată

complet acaparaţi de dragostea pentru el şi fratele lui. Poate că asta voise să spună tatăl lui la o zi după naşterea fetelor, când îl găsise pe Gavin privindu-le dormind în pătuţurile lor. Tatăl său îl bătuse cu palma pe spate şi îi spusese: „Of, fiule! N-ai idee la ce te înhami!”

Gavin zâmbise, dar tatăl său avusese dreptate. Nu bănuise cum avea să se schimbe viaţa lui datorită fetelor. Nu bănuise cât de mult avea să se extindă inima lui, uneori dureros de mult. Nu bănuise că teama de a li se întâmpla ceva putea să-l facă inutil şi să-l lase fără cuvinte. Nu bănuise că iubirea lor avea să-l facă să-şi iubească soţia şi mai mult, ceva ce nici nu crezuse că e posibil.

Şi aproape că dăduse cu piciorul la tot. încă mai dădea cu piciorul. Dacă tatăl său ar fi putut vedea cum se comportase Gavin, ar fi clătinat din cap, dezamăgit.

În spatele lui, vocea liniştită a Theei a destrămat tăcerea, când i-a spus Ameliei să închidă ochii şi i-a urat vise plăcute. Un zid gros de emoţie i-a prins gâtul. Câteva minute mai târziu, patul Ameliei a scârţâit, iar Thea s-a ridicat în picioare. Apoi silueta ei micuţă a aruncat o umbră peste patul Avei. Gavin şi-a întors capul să se uite la ea. Ea a refuzat să-i întâlnească privirea în timp ce se apleca să arunce un ochi la Ava.

— A adormit repede, a şoptit el.

Thea şi-a lipit dosul palmei de fruntea Avei şi apoi a făcut acelaşi lucru cu propriii obraji.

— Niciuna dintre ele nu are febră.

Gavin încetase de mult să se mai întrebe cum ştia Thea toate astea. „Cel mai bun termometru este mâna unei mame”. învăţase şi el pe dinafară acest citat al bunicii. Şi întotdeauna se dovedise corect. Probabil că Thea ştia temperatura normală a fetelor mai bine decât pe a ei.

Cu un oftat obosit, s-a îndreptat de spate.

— Voi face un duş.

Gavin s-a lăsat pe spate, având grijă să nu o trezească pe Ava în timp ce îşi scotea braţul de sub ea.

— Voi curăţa eu baia.

Thea s-a strâmbat.

— Am uitat de asta! O voi face eu, pentru că tu ai curăţat podeaua de jos.

— Mă descurc, iubito! Du-te şi fă duş.

Ea a clipit şi s-a crispat la cuvântul *iubito*.

— Am spus că o voi face eu, a insistat ea, refuzând cu încăpăţânare să accepte chiar şi cea mai mică ramură de măslin.

— Doamne, Thea! Chiar nu pot să mă ofer să ajut fără să faci din asta o luptă?

Ava s-a agitat la auzul vocii lui ascuţite. Thea i-a aruncat o privire urâtă.

— Bine! Curăţă tu baia! a zis ea şi a ieşit cu paşi mari din cameră.

Gavin şi-a înghiţit o altă înjurătură. Până când a terminat el cu baia, duşul se oprise, dar avea nevoie de o pauză înainte de a încerca să vorbească din nou cu Thea. S-a îndreptat spre camera de oaspeţi pentru a se schimba în haine de alergat. Singurul lucru care avea să uşureze tensiunea din muşchii lui erau sunetul paşilor pe asfalt şi stropii de sudoare.

Gavin a dus gunoiul jos şi l-a aruncat în lada de gunoi din garaj. Butter l-a urmat oropsit şi s-a trântit greoi pe podeaua bucătăriei.

— Şi pe tine te-a alungat, nu-i aşa?

Gavin s-a ghemuit şi a scărpinat urechile câinelui. Butter a dat din coadă şi a oftat. Da! Doi ţipi lingându-şi rănile după ce şeful casei a scos un lătrat feroce.

Gavin a fluierat, indicându-i lui Butter să-l urmeze până la uşa din faţă. La vederea lui Gavin, care îi căuta lesa, Butter a început să sară pe el cu labele din faţă şi să latre fericit. Gavin şi-a tras pe cap o şapcă de lână, a apucat o pereche de mănuşi şi a ieşit din casă. La trecut prin minte să se întoarcă pentru a-i spune Theei unde merge, dar era încă suficient de supărat pentru a şti că amândoi aveau nevoie de spaţiu.

Afară, aerul curat i-a stimulat plămânii şi l-a forţat să respire adânc pentru prima oară după câteva ore. Şi-a urmat traseul normal, înjurând viaţa în primele zece

minute, aşa cum o făcea mereu când alerga. Doar pentru că era sportiv profesionist nu însemna că, de fapt, îi făcea plăcere să alerge. Era un rău necesar. în cele din urmă, trupul lui s-a adaptat la ritmul pedepsitor şi a intrat într-o zonă de confort. Tensiunea îi dispărea de pe umeri cu fiecare pas. Butter a ţinut pasul, cu limba scoasă şi dând din coadă. Părea că îl iertase pentru că îl împinsese afară mai devreme. Cel puţin cineva îl iertase.

Gavin a alergat trei kilometri, până a ajuns într-unul dintre parcurile oraşului. A încetinit până s-a oprit pe terenul de baseball aflat cel mai aproape de parcare. Un gard cu lanţ înconjura diamantul şi două bănci de rezervă. Luminile de deasupra erau stinse, dar farurile din parcare iluminau terenul prăfuit şi dealul uzat al movilei aruncătorului. Gavin s-a aşezat în tribunele reci, care pe timpul verii erau pline de părinţi şi bunici care vedeau în copiii lor cei mai drăguţi şi mai talentaţi jucători.

Îşi petrecuse cea mai mare parte a tinereţii pe terenuri de genul acesta; pe astfel de câmpuri pline de praf oamenii începuseră să îl observe şi să şușotească despre altceva decât bâlbâielile lui. Acolo antrenorii începuseră să se adune şi să spună: „El este?” Acolo cercetaşi în hanorace cu emblemele marilor universităţi începuseră să se prezinte părinţilor săi şi să caute dovezi că puştiul dintr-o suburbie din Ohio era aşa de bun cum spunea lumea.

O şansă la un milion. Asta spuseseră mereu. Avusese o şansă la un milion să ajungă, vreodată, în Liga Mare. Dar odată ce visul îi fusese sădit în cap, Gavin nu-şi mai dorise nimic altceva. Nimic nu putuse să-l oprească. Ar fi muncit mai mult decât oricine altcineva pentru că acolo, pe acele terenuri murdare, fusese mai mult decât un copil care nu putea citi cu voce tare la şcoală. Mai mult decât un băiat prea emoţionat să vorbească [u fetele.

Butter a gâfâit şi s-a trântit la picioarele lui Gavin. Telefonul i-a vibrat în buzunar. L-a scos şi a văzut un mesaj de la Thea:

Ai plecat?

La naiba! Ar fi trebuit să o anunţe! La trimis rapid mesaj înapoi.

Am plecat să alerg.

Au trecut câteva secunde până când cele trei puncte mişcătoare au indicat că ea tasta un răspuns.

Nu încuia uşa când te întorci! *Liv va veni târziu, iar Butter va lătra dacă ea va trebui să-şi folosească cheia*! *Merg la culcare*!

Mesajul rece, nerostit, era clar: nici măcar să nu te gândeşti la un sărut de noapte bună!

O dădea din nou în bară.

Înainte de a se putea răzgândi, Gavin a accesat apelurile recente din listă şi a derulat până a găsit numărul părinţilor săi. Tatăl i-a răspuns abia la cel de-al treilea sunet, cu vocea grea de somn.

— Salut, bătrâne! l-a tachinat Gavin. Dormi ca să digeri curcanul?

— Doar am aţipit, i-a răspuns tatăl lui. O aştept pe maică-ta să ajungă acasă.

— Unde a plecat?

— Frate-tău a convins-o să meargă la un film.

— Ah! a exclamat Gavin, muşcându-şi buza.

— Totul este în regulă?

— Da!

— Eşti sigur?

Gavin şi-a dresa glasul. Tatăl lui şi-a dat seama instantaneu că ceva nu era în regulă.

— Hristoase, Gav! Ce s-a întâmplat?

— Este, ăăă, e ceva ce nu ţi-am spus nici ţie şi nici mamei.

— Oh, la naiba! E legat de vreuna dintre fete? Fetele sunt bine?

— Fetele sunt bine. Doar că…

— Totul este în regulă cu Thea?

La dracuẓ! A tras aer în piept, apoi a expirat.

— Nu!

Gavin a auzit scârţâitul şi pocnetul vechiului balansoar al tatălui său. Nu îşi putea imagina decât că se

ridicase în picioare.

— Fiule, spune-mi ce se întâmplă!

Gavin a mai eliberat o respiraţie tremurătoare şi i-a înşirat tatălui său elementele de bază – avuseseră probleme, se certaseră, el plecase pentru câteva săptămâni; era acasă acum, dar lucrurile nu mergeau bine. A lăsat deoparte aspectul cel mai umilitor, evident.

Tatăl său sufla greu.

— De ce nu mi-ai spus mai devreme?

— Nu ştiu! Cred că nu am vrut să te îngrijorez. Nu □ ca şi cum tu şi mama aţi fi trecut vreodată prin aşa ceva, deci…

Râsul brusc al tatălui său l-a luat prin surprindere.

— Asta crezi tu?

— Păi, da!

— Uau! Ne-am ascuns mai bine decât credeam.

Gavin s-a îndreptat de spate.

— Ce-ce-ce vorbeşti?

— Fiule, nu poţi fi căsătorit cu cineva aproape treizeci de ani fără a trece prin iad de câteva ori. Dacă ai fi întrebat-o pe maică-ta, ţi-ar fi spus că au fost momente când singurul motiv pentru care nu m-a părăsit a fost că nu şi-ar fi permis să-şi crească singură băieţii. Şi ştiu asta pentru că mi-a spus-o în faţă.

În urechile lui Gavin a răsunat un zgomot profund, ceva care semăna foarte mult cu prăbuşirea iluziei care fusese copilăria lui.

— Dar voi doi nu v-aţi certat niciodată.

— Nu de faţă cu voi, dar ne-am certat mult. încă ne mai certăm.

— Din ce motiv?

Gavin se simţea ca şi cum i s-ar fi spus încă o dată că Moş Crăciun nu e real.

— La naiba! Din te miri ce! Se supără pe mine pentru că trec pe lângă vasele murdare şi nu le pun în maşina de spălat, iar eu mă enervez când ea nu şi-a notat cheltuielile cârdului de debit în registrul de cheltuieli.

Gavin a pufnit.

— Tată, nimeni nu mai foloseşte un registru de cheltuieli.

— Ah, Doamne! Nu începe şi tu cu asta!

Gavin s-a uitat în gol la câmpul întunecat din faţa lui. Nu ştia dacă era devastat sau uşurat să afle că părinţii lui nu fuseseră perfecţi.

— Uite, tată, înţeleg ce spui, dar tu şi mama vă certaţi pentru nimicuri. Eu şi Thea avem probleme mai mari.

— Chiar crezi că maică-ta m-ar ameninţa că mă părăseşte din cauza unor vase nespălate? Şi noi avem probleme mari.

Gavin şi-a înfundat pantoful în pământ.

— Fiule, există ceva ce nu ţi-am spus niciodată, dar am să-ţi spun acum. Însă trebuie să mă laşi să termin înainte să reacţionezi.

Gavin s-a încordat.

— Bine!

— Când ne-ai spus pentru prima dată despre Thea, că ai întâlnit o femeie, am fost foarte fericiţi pentru că *tu* erai fericit. în sfârşit! Dar când ne-ai spus, câteva luni mai târziu, că era însărcinată şi urma să vă căsătoriţi, ei bine, nu am mai fost la fel de fericiţi.

— Ce-ce? De ce?

— Ţi-am spus să mă laşi să termin!

Gavin a mormăit o scuză.

— Aveai şanse uriaşe să ajungi în Liga Mare, Gav. Am ştiut asta încă de când erai în ultimul an de liceu. Dar erai, de asemenea, naiv când era vorba despre fete, s-o spunem drept.

Oh, minunat! Chiar şi părinţii lui îl credeau un ratat.

— Am fost îngrijoraţi că vei face alegeri pripite în privinţa vreunei fete care să profite cumva de tine, din pricina banilor pe care urma să-i faci cândva.

Mânia la făcut să îngheţe.

— Thea nu este aşa.

— Ştiu, fiule. De îndată ce am cunoscut-o, am ştiut. Şi ştii cum ne-am dat seama?

— Cum?

— Nu ţi-a ignorat bâlbâială. Nu s-a prefăcut că nu există. Toată viaţa ai crezut că trebuie să găseşti o femeie care să te iubească în ciuda bâlbâielii, dar ar fi trebuit să cauţi o femeie care să te iubească pentru asta, deoarece face parte din fiinţa ta. Thea este acea femeie.

Da, era, iar Gavin era pe punctul de a o pierde.

Tatăl lui s-a întrerupt brusc, iar pe fundal Gavin a auzit scârţâitul uşii din spate a casei părinţilor săi.

— A venit maică-ta, i-a spus tatăl, pe un ton scăzut.

Fir-ar să fie!

— Să nu-i spui despre Thea!

— Nu o să-i spun.

Apoi, mai tare, a zis:

— Bună! Vorbesc cu Gav!

Fratele lui a strigat ceva în fundal, ceva care suna asemănător *eu îmi eşti dator*. Sau poate că fusese o înjurătură. Oricare variantă era posibilă.

Tatăl a revenit pe fir, dar a trecut un moment înainte de a vorbi pe un ton jos.

— Ascultă-mă, fiule! Orice ai fi făcut greşit, luptă-te din răsputeri să rezolvi prolema cu Thea, mă auzi?

— Mă străduiesc!

— Străduieşte-te mai tare!

Apoi, tatăl i-a închis telefonul în nas. În ultima vreme dădea numai rateuri.

Cu un fluierat scurt, l-a îndemnat pe Butter să se ridice în picioare şi a început să alerge lent prin parc, spre casă. Când a intrat pe uşa din faţă, totul era cufundat în întuneric şi linişte. Butter s-a îndreptat ţintă spre vasul lui cu apă şi a reuşit să verse jumătate din el pe podea. După ce a curăţat apa, Gavin a urcat treptele. Avea nevoie de un duş, dar s-a trezit purtat de val la uşa dormitorului ei.

A dormitorului *lor*.

A ridicat mâna să bată, luptându-se cu mânia provocată de faptul că trebuia să ceară voie să intre în propriul dormitor. Ea nu a răspuns imediat, iar intervalul de câteva secunde era suficient pentru a-l face să

transpire.

— Intră! i-a spus ea, în cele din urmă.

Uşa a scârţâit uşor. Lampa de pe noptieră era singura sursă de lumină, colorând totul într-o strălucire galbenă, delicată. Camera mirosea a loţiunea ei de corp. Thea era aşezată pe pat, cu spatele rezemat de tăblie şi laptopul în poală. Părul îi era înfăşurat într-un prosop răsucit, pe care îl purta mereu după duşuri, şi purta unul dintre tricourile lui pe post de cămaşă de noapte. Inima i-a bătut puternic. Ce ar fi spus ea dacă i-ar fi recunoscut că, în toate acele momente în care se masturbase, şi-o imaginase exact aşa – caldă, delicată şi inocent de sexy?

Butter a intrat în cameră şi a sărit pe pat. Nemernicul parcă a zâmbit când s-a întins şi a pus capul pe picioarele goale ale Theei.

— Am ajuns! a spus Gavin, buimac, iar gura i s-a uscat brusc.

Ea i-a întâlnit privirea peste laptop.

— Bine!

— Ce faci? a întrebat-o, făcând semn din cap spre computer.

— Îi scriu mamei tale un e-mail despre ce vor fetele de Crăciun.

— Aha!

După modul în care o devorase aseară, era ridicol cât de emoţionat era acum să o întrebe dacă putea să o sărute. Dar era ceva diferit. Nu ştia de ce, dar era.

Într-un târziu, Thea a oftat lung şi şi-a întors privirea înapoi la computerul ei. La naiba cu asta! Gavin s-a năpustit spre ea. Sunetul paşilor lui pe covor a făcut-o să ridice din nou ochii, iar pe faţă i se citea ceva ce el spera a fi dorinţă, dar, de fapt, era mai mult uimire.

Gavin a aşteptat ca Thea să spună sau să facă ceva. A aşteptat să facă şi ea o mişcare, să-şi ridice faţa sau să-l atingă. A implorat-o în tăcere, cu ochii fierbinţi şi respiraţia accelerată. Deoarece, deşi sărutul era una dintre condiţiile lui, trebuia să fie alegerea ei. Nu avea de gând să o forţeze.

Nările ei s-au ridicat uşor, iar el a putut să jure că trupul i se înclina spre atingerea lui. Limba i-a ieşit printre buzele cărnoase şi a lins-o pe cea de jos. Stomacul lui s-a strâns drept răspuns.

— Noapte bună! a spus el, pe un ton răguşit.

Şi, înainte să se răzgândească, s-a aplecat şi şi-a trecut uşor buzele peste ale ei.

Gata! Merita o medalie de aur! îşi sărutase soţia.

Thea şi-a ridicat privirea spre el, cu ochii mari.

— Noapte bună! a murmurat ea.

— Vrei să te învelesc sau te descurci singură şi cu asta?

Ochii Theei s-au mijit pentru o fracţiune de secundă, până când s-a prins că încercase să o tachineze. Ea şi-a dat ochii peste cap, dar colţurile buzelor i s-au arcuit. El nu-şi dorise altceva decât să o sărute din nou şi să încerce să-i mai smulgă un geamăt ca acela pe care îl scosese cu o seară înainte.

Dar cum îşi aşternuse, aşa dormea.

Era vina lui.

S-a instalat în camera de oaspeţi şi şi-a deschis cartea, sperând ca Lordul Ştie-Tot să aibă o oarecare înţelepciune cu care să repare mizeria pe care o făcuse.

Capitolul doisprezece

PLOAIA DE VOMĂ SE TERMINASE.

Fetele se treziseră pline de energie, înfometate şi cu poftă de clătite. Thea, dimpotrivă, se trezise încordată, înfierbântată şi cu poftă de altceva. Avusese nişte vise intense.

Şi-a luat o pereche de colanţi şi le-a urmat pe fete jos. Uşa lui Gavin era închisă, aşa că fie dormea, fie…

Fie era deja treaz, făcuse duş și pregătea cafeaua când a intrat ea în bucătărie. Uau! OK!

— Tafi! a strigat Amelia, alergând spre el şi aruncându-şi braţele în jurul picioarelor lui.

— Bună dimineaţa, iubita mea! a spus el, cu o mână în părul ei. Te simţi mai bine azi?

— Vreau clătite! a spus ea.

— Rezolvăm noi cumva! i-a răspuns el, apoi s-a uitat la Ava. Tu vrei clătite, pitico?

Ea a dat din cap a încuviinţare şi şi-a strâns raţa la piept.

Gavin s-a uitat peste umăr şi a întâlnit privirea Theei. La zâmbit în colţul gurii şi s-a scuzat din priviri.

— Bună dimineaţa! a spus el. Vrei o cafea?

— Hmm, da, bineînţeles!

Ea s-a aşezat pe unul dintre scaunele de bar. O clipă mai târziu, el a pus o cană aburindă în faţa ei.

— Vrei să fac clătite? a întrebat el.

— Pot să le fac eu, i-a răspuns ea, ducând cana la buze.

Cafeaua era preparată perfect cu zahăr şi lapte cu aromă de vanilie.

— Ştiu că poţi, i-a răspuns el, calm. Dar te întrebam dacă ai vrea să nu mai faci azi.

Era un armistiţiu. O ofertă de pace cu clătite. Ar fi fost meschin să continue să se certe şi, deşi meschinăriile făceau parte din starea ei de spirit obişnuită zilele astea, a cedat.

— Bine. Mulţumesc!

Gavin a zâmbit, de parcă ar fi acceptat să-l lase să se întoarcă înapoi dormitor.

— Unde este Liv? a întrebat Thea, ridicându-se în picioare.

— Cred că e la subsol. Nu am văzut-o.

Thea şi-a schimbat direcţia şi s-a îndreptat spre uşa subsolului. A deschis şi a ascultat, dar nu a auzit nimic. S-a furişat pe scări, a cotit pe după colţ şi aproape a izbucnit în râs. Liv zăcea lată de-a curmezişul patului, complet îmbrăcată. Părul i se răsfirase în jurul capului într-un mare vârtej.

Thea a încercat să se retragă pe vârfuri.

— Sunt trează! a mormăit Liv.

Thea s-a întors.

— Îmi pare rău!

Liv a gemut şi s-a rostogolit pe spate.

— Ai avut o noapte grea?

— Oamenii care merg la restaurant de Ziua Recunoştinţei sunt cei mai răi oameni din lume. Nu vreau să mai fac niciodată în viaţa mea o plăcintă cu dovleac.

Thea s-a rezemat de perete şi a sorbit din cafea.

— La ce oră ai ajuns acasă?

— Cât e ceasul acum? a căscat Liv.

— Opt.

— Atunci, acum patru ore.

Thea s-a înecat.

— Ai lucrat până la patru?

— Îmi urăsc viaţa!

— Nu, nu! îţi urăşti slujba!

— Am lucrat până la patru dimineaţa de Ziua Recunoştinţei. Serviciul este viaţa mea.

Thea s-a întors la etaj. Priveliştea care a întâmpinat-o în bucătărie i-a tăiat respiraţia. Fetele stăteau pe scaunele de bar în genunchi, astfel încât să poată ajunge la holurile de făcut aluatul. Amândouă băteau neîndemânatic aluat de clătite cu nişte teluri pentru copii pe care le primiseră cadou de la Liv. Gavin stătea între ele, cu un braţ în jurul fiecăreia, gata să intervină în caz că vreuna cădea sau răsturna ceva. Cu şoapte de încurajare, el aştepta cu răbdare în timp ce fetele lucrau cu ţelurile prin aluatul gros. La fiecare câteva momente, una dintre ele privea în sus şi căuta aprobarea, iar Gavin i-o dădea cu zâmbete blânde şi sărutări pe creştetul capului.

Inima i s-a strâns. Chiar şi când părinţii ei fuseseră căsătoriţi, tata nu făcuse niciodată astfel de lucruri cu ea şi Liv. El nu călătorise precum Gavin, dar fusese mult mai absent în viaţa lor decât fusese Gavin vreodată cu Ava şi Amelia. Când, în cele din urmă, plecase definitiv, Theei nici măcar nu-ɨ păsase. Oricum lipsise din viaţa lor în cele mai importante momente.

Gavin şi-a ridicat privirea şi a surprins-o uitându-se la el. Ea a încercat să-şi înfrâneze expresia, dar nu suficient de rapid. Gavin s-a încruntat. I-a zâmbit forţat şi a folosit un ton blând. De dragul fetelor. Nu de dragul lui.

— Arată bine, fetelor!

Amelia s-a agitat un pic în scaun şi şi-a ridicat telul.

— Sunt gata, tati!

Aluatul i se scurgea pe mâini şi picura pe blat. Gavin le-a şters pe amândouă şi a întrebat-o pe Ava dacă şi ea era gata.

Ava a clătinat din cap că nu. Aluatul ei trebuia să fie perfect.

— Te ajut eu să-l termini, dacă vrei să începi să găteşti, s-a oferit Thea.

Au lucrat împreună în tăcere pentru următoarele zece minute. Gavin a întors clătitele în timp ce Thea a scos siropul, frişca şi fulgii de ciocolată, apoi a curăţat blatul şi a aşezat farfuriile în faţa scaunelor fetelor. După ce le-a dat lor, Gavin a pregătit câte o farfurie pentru el şi Thea. Ei au mâncat în picioare, de o parte şi de alta a hiatului, fiecare pregătit să intervină în caz că fetele ajungeau să-şi toarne sirop în păr. Niciunul dintre ei nu a vorbit în timpul mesei decât cu copilele.

Gavin a luat ultima înghiţitură şi s-a rezemat de celălalt dulap.

— Aşadar, mă gândeam…

Thea a ridicat privirea. Gavin îşi muşca buza, de parcă i-ar fi fost frică să-şi termine ideea.

— Din moment ce fetele se simt mai bine, mă gândeam să le iau în centrul oraşului să facem câteva cumpărături pentru Crăciun în această după-amiază. Tu ai putea să te relaxezi aici, poate să-ţi scoţi acuarelele sau doar să te odihneşti.

Fetele au ciulit imediat urechile la auzul cuvântului *Crăciun*. Sau poate *cumpărături*. Ambele erau cuvinte puternice pentru ele.

— Ce părere ai?

— Mami, ne dai voie? a întrebat Amelia, mâzgălindu-se de sirop pe obraz.

Thea cu greu ar fi putut să refuze. întreaga ei strategie se învârtea în jurul păstrării distanţei faţă de Gavin şi ce modalitate mai bună ar exista pentru asta

decât ca el să plece în oraş?! Dar pregătirile de Crăciun erau genul de lucru pe care îl făcuseră întotdeauna împreună, ca familie. Era o ipocrizie din partea ei să se supere că nu era inclusă în planurile lui. Aşa avea să fie de-acum înainte. Şi ea, şi fetele, trebuiau să se obişnuiască cu asta.

— Sigur, sună grozav! a răspuns ea, în cele din urmă. Am să-mi fac de cap cu peretele cât timp sunteţi plecaţi.

Ea şi-a turnat o altă ceaşcă de cafea şi s-a dus la etaj să se schimbe. Câteva minute mai târziu, Gavin a intrat. Avea în mână telefonul ei.

— Dan tocmai te-a sunat.

Tatăl ei. Thea a lăsat telefonul pe comodă. Era mult prea dimineaţă pentru a se gândi la el.

Gavin a zăbovit în prag.

— Ce crezi că vrea?

— Încă nu am răspuns la invitaţia pentru nuntă.

— Eşti... eşti împăcată cu ideea că se recăsătoreşte? Adică, eşti supărată? a întrebat el.

Thea s-a încruntat. Ce-l apucase să o întrebe aşa ceva?

— Nu prea mă gândesc la asta, a recunoscut ea.

— Vrei să mă ocup de el?

— Să te ocupi de el?

— Dacă nu vrei să vorbeşti cu el, îi pot răspunde eu data viitoare când sună. Sau pot să-l sun înapoi şi să-i spun să renunţe. Vrei să fac asta?

Inima i-a luat-o din loc cu o emoţie greu de descifrat. A încercat să şi-l imagineze pe Gavin discutând cu tatăl ei. Cei doi se întâlniseră în persoană numai o dată – la câteva luni după ce se născuseră gemenele –, iar Dan se oprise în drumul lui spre un ştiu ce afacere. Din câte ştia Thea, Gavin vorbise cu tatăl ei doar la telefon de câteva ori de atunci. Cu toate acestea, gândul că nu mai trebuia să aibă de-a face cu părintele ei, că nu mai trebuia să îl sune ca să-l informeze că nu avea să participe la nuntă era ca o îngheţată cu fulgi de ciocolată: foarte ispititor.

— Nu, mulţumesc! a spus ea. Voi vorbi eu cu el, la un

moment dat.

Gavin a încuviinţat cu o mişcare din cap.

— Dacă te răzgândeşti, să mă anunţi!

— OK! a spus ea, încet. Mulţumesc!

După ce Gavin şi fetele au plecat, Thea a hotărât să-şi verse emoţiile şi confuzia pe perete. Loviturile şi urmarea lor, prăbuşirea zidului, au făcut-o pe Liv să iasă din subsol, ca un zombi în căutare de creier.

— Cafea, a mormăit ea.

Thea a arătat spre ibric.

— S-ar putea să trebuiască să o încălzeşti.

— Unde a plecat toată lumea?

— Gavin le-a dus pe fete în centrul oraşului, la cumpărături.

— Cât timp vor fi plecaţi?

— Nu ştiu! De ce?

— Noi două ar trebui să mergem la pedichiură sau la un masaj, ceva, a spus Liv, înăbuşindu-şi un căscat.

— Nu cred că…

Thea s-a oprit în mijlocul propoziţiei. Fusese pe cale să enumere o grămadă de motive pentru care nu ar fi putut s-o facă. Trebuia să cumpere alimente, să împăturească nişte rufe, să planifice meniul familiei pentru săptămâna următoare. Dar de ce nu ar fi putut să facă şi ceva relaxant, ceva numai pentru ea în acea zi? Gavin preluase fetele şi, chiar dacă nu aveau să lipsească foarte mult, putea sta acasă cu ele toată ziua. Şi, din moment ce Liv era liberă, de ce nu?

Thea a încuviinţat din cap.

— Ştii ce? Ai dreptate. Să ne facem de cap şi să cumpărăm şi sushi!

— Asta îmi aminteşte cum te priveam când te pregăteai pentru nunta voastră.

Thea a întâlnit privirea surorii ei în oglinda cabinei de probă. Fusese nevoie de multă putere de convingere din partea lui Liv, dar, până la urmă, Thea acceptase să meargă la mall pentru câteva cumpărături. Ultimul loc de pe pământ în care Thea şi-ar fi dorit să fie era un mall, de

Black Friday, dar Liv i-a amintit că trebuia să-şi înlocuiască garderoba de frumoasă sudistă.

— Ai încercat să îmi închei fermoarul rochiei, i-a răspuns Thea, întorcându-se pentru a vedea cum arată de la spate rochia neagră pe care o proba.

— Te-a încăput.

— Cu greu!

— Erai însărcinată cu gemene.

— Fundul meu avea propriul cod poştal.

— Erai fericită!

— Eram?

Liv s-a îndreptat de spate şi s-a încruntat.

— Nu erai?

— Eram emoţionată, a lămurit-o Thea. Nu ştiu sigur dacă *arătam fericită*.

— Frumoasă evitare! a pufnit Liv.

Nu era o evitare. Thea *fusese* fericită. înspăimântată, dar fericită, plină de speranţă şi sută la sută naivă. Dacă ar fi ştiut atunci ce ştia acum…

— Ei bine, Gavin părea cu siguranţă fericit în acea zi. N-aş fi ghicit niciodată că va ajunge să fie doar un alt nemernic.

Thea s-a dezbrăcat de rochia neagră şi a început să-şi pună la loc hainele ei.

— Liv, nu vreau să-l urăşti.

— Nu-l urăsc. Sunt dezamăgită de el.

Thea a întâlnit încă o dată ochii surorii ei în oglindă.

— Ce vrei să spui?

— Aţi fost piul meu. Perechea ideală. Mi-aţi dat speranţa că poate au mai rămas câţiva bărbaţi buni în lume.

— Dar el este un bărbat bun.

Liv a adunat un teanc de haine şi l-a aruncat spre Thea.

— De ce îl aperi?

— Nu îl apăr. Doar că…

Thea a ridicat grămada de haine pe care se hotărâse să le cumpere.

— Ce anume?

— Cred că este periculos să ne aşteptăm de la cineva să fie perfect.

Liv a pufnit.

— Ei bine, *asta-i* o afirmaţie cel puţin ciudată.

Una pe care Thea nu intenţiona să o explice, dar Liv nu se lăsa uşor. Când mâncarea era servită la restaurantul cu sushi din apropiere, sora ei era înarmată şi gata de atac.

— Deci, ce-ţi iese? a întrebat Liv, scufundând un rulou de ton picant în sosul de soia.

— Ce vrei să spui?

— De ce te-ai înmuiat faţă de el aşa, deodată?

— Nu m-am înmuiat. Am vrut doar să subliniez că nu are o minte malefică.

— Ceva s-a schimbat. Ce anume?

Se oferise să se ocupe de taică-său în locul ei. O sărutase şi o făcuse să vrea să uite tot răul. Făcuse clătite cu fetele.

Thea a clătinat din cap.

— Nimic!

— Thea, nu încerca să mă îndepărtezi!

Liv şi-a împletit degetul mic cu cel al surorii ei.

— Noi două împotriva lumii, îţi aminteşti?

Thea a tras adânc aer în piept. Liv nu avea de gând să o lase baltă.

— Bine, e ceva ce nu ţi-am spus.

— Ştiam! a şuierat Liv. Ce a făcut?

Thea i-a povestit despre condiţiile lui, fără să menţioneze partea cu săruturile. Aceea era mult prea intimă.

Maxilarul lui Liv aproape că a pocnit, atât de tare îl încordase.

— Şi zici că nu are o minte malefică! Te şantajează!

— Nu contează. Doar pentru că voi ieşi cu el nu înseamnă că voi ceda.

Era deja întuneric când Thea şi Liv s-au întors, la scurt timp după ora cinei. Gavin şi fetele se aflau în living.

El şi-a ridicat privirea şi a zâmbit, iar inima Theei a luat-o la goană.

Când a auzit chicotitul lui Liv, Thea şi-a controlat expresia feţei.

— V-aţi distrat? a întrebat Gavin, cu un braţ peste spătarul canapelei.

— Da! i-a răspuns ea, aplecându-se să sărute fetele.

— Tocmai voiam să ne uităm la filmul *Elful*, a spus Gavin.

— Îl putem urmări cu toţii? a întrebat Ava.

— Sigur, a răspuns Thea, aruncând o privire spre sora ei. Poate Liv ne va face nişte floricele cu caramel.

— Bineînţeles! a încuviinţat Liv, pe un ton afectat şi mieros. Şi apoi vom fi o familie mare şi fericită, ca atâtea altele!

Thea şi-a înăbuşit geamătul cu un oftat.

Când filmul s-a terminat, Gavin s-a oferit să ducă fetele la culcare. Astfel, Thea îşi putea continua ziua de răsfăţ cu o lungă baie cu spumă. Suna prea divin ca să refuze aşa ceva, dar, când a ieşit din baie, patruzeci şi cinci de minute mai târziu, şi-a dat seama că sugestia lui nu fusese întru totul altruistă.

Gavin stătea pe patul lor, cu picioarele încrucişate dezinvolt la glezne. Lângă şoldul lui se afla un cadou, ambalat mult prea frumos pentru ca Gavin să se fi ocupat de treaba asta de unul singur. Abilităţile lui în ceea ce priveşte această operaţiune se rezumau, de obicei, la o rolă întreagă de bandă adezivă şi o bucată de hârtie de cinci ori mai mare decât era necesar.

— Ai nevoie de ceva? a întrebat ea, încrucişându-şi braţele peste halatul pluşat care îi acoperea pielea goală.

Aaa! Desigur! Sărutul de noapte bună. Inima a început să-i bubuie din nou în piept.

Gavin i-a întins cadoul.

— Ţi-am cumpărat ceva astăzi.

Când ea nu a schiţat niciun gest de acceptare, el s-a ridicat de pe pat şi i-a dus darul.

— Nu e cine ştie ce, dar m-am gândit la tine când am

văzut-o.

Fără tragere de inimă, Thea a luat cadoul din mâna lui şi a desfăcut uşor cu unghia banda adezivă. Hârtia roşie şi aurie a căzut pe podea, iar ei i s-au înmuiat picioarele.

Era o carte.

Dar nu orice carte. Era *cartea* lor! Cea pe care o citea în ziua în care, în sfârşit, Gavin se apropiase de ea la cafenea, după săptămâni întregi în care doar îi zâmbise timid. „Ce-ce-ce citeşti?” o întrebase.

Cartea pe care el se oferise să i-o citească cu voce tare atunci când crezuse că făcuse o indigestie, la trei luni de relaţie.

— De unde ai luat-o? l-a întrebat ea, pentru că era singurul lucru pe care putea să-l spună, nu că ar fi fost prea complicat să găsească un exemplar din cartea lui Faulkner.

— De la librăria din centru, i-a explicat el şi şi-a dres glasul. M-am gândit că poate am p-p-putea să o citim din nou, dacă tot nu am terminat-o.

Nu, nu o terminaseră. Pentru că acea indigestie se dovedise a fi, de fapt, greţuri de dimineaţă, iar cartea fusese rapid uitată. Thea nici nu mai reţinea ce se întâmplase cu vechiul ei exemplar. Probabil că zăcea într-o cutie din mansardă, împreună cu celelalte cărţi şi manuale de facultate neglijate.

Buna dispoziţie acumulată peste zi a început să se risipească precum o ceaţă.

— Ştiu ce faci, Gavin, şi… şi apreciez sentimentul. Dar…

— Ieri am dat-o în bară, a şoptit el, întrerupând-o. Ştiu asta! V-v-vreau să încerc din nou! s-a bâlbâit el. Putem să ne prefacem că ultimele douăzeci şi patru de ore nu au existat?

— Gavin, Dacă pretindem că totul este în regulă, nu rezolvăm nimic.

Tonul ei era combativ şi defensiv, dar aşa se simţea. De ce să se mai complice să ascundă asta?

— Nu v-v-v-vreau decât să citim împreună, aşa cum

făceam pe vremuri, a spus el.

— Şi apoi, ce? După ce citim, ce se întâmplă?

— După ce citim, te sărut de noapte bună şi mă retrag în camera mea. Iar mâine-seară o vom face din nou, şi în noaptea următoare.

Thea s-a prăbuşit pe saltea. Gavin trebuie să fi confundat asta cu un semn de slăbiciune, pentru că s-a apropiat de pat.

— Încerc să repar lucrurile, Thea. Nu vrei să ne întâlnim la jumătatea drumului?

Când ea a tăcut, Gavin s-a aşezat, apoi a luat aceeaşi poziţie ca atunci când ea ieşise din baie, doar că, de această dată, a deschis cartea. A ridicat privirea, provocând-o să i se alăture.

Thea şi-a dat ochii peste cap.

— Bine! Vom citi!

L-a ocolit cu paşi apăsaţi până la partea ei de pat şi a urcat lângă el, ţinându-şi halatul strâns în jurul ei. Şi-a aranjat perna la spate şi s-a aşezat. Capul i s-a lovit de tăblia patului. A încercat din nou.

Râsul lui a zgâlţâit salteaua.

— Stai comod?

— Da!

El a zâmbit atât de larg, că a făcut chiar şi zgomot.

— Doar verificam!

Thea a oftat din nou, nervoasă.

— Ai de gând să o continui de unde am rămas?

Gavin s-a gândit puţin.

— Cred că ar trebui să o luăm de la început.

Capitolul treisprezece

GAVIN A LUAT-O DE LA CAPĂT LUNI DIMINEAŢĂ, MINŢINDU-ŞI cu seninătate soţia.

— Am o sesiune de antrenament, i-a spus el, turnând cereale în holurile fetelor.

Stăteau la masă, aproape adormite, în tricouri roşii asortate, pe scaunele pentru copii.

— Mă întorc în jurul prânzului.

— OK! a spus Thea, întinzându-i laptele pe deasupra

fetelor.

Degetele li s-au atins în treacăt, dar ea nu a reacţionat, ceea ce era un progres. Un armistiţiu plăcut se stabilise între ei de vineri noapte. El îi citise şi o sărutase respectuos înainte de culcare în fiecare seară. Ea nu se înmuiase încă, dar îl lăsase să pună un braţ în jurul ei în timp ce urmăriseră filmul cu fetele cu o seară în urmă pe canapea. Era ca şi cum ai fi lucrat cu un câine vagabond jucăuş.

— Îmi place cu mult lapte, tafi, a spus Amelia.

— Ştiu, scumpa mea!

I-a umplut bolul până la refuz şi apoi a turnat jumătate din cantitate în cel al Avei, despre care credea în sinea lui că voia mai puţin doar pentru a fi diferită de sora ei.

— Poţi să scrii totul pe tablă, ca să îţi ştiu programul? l-a întrebat Thea, punând laptele înapoi în frigider.

Ea s-a uitat la fete, care se aflau încă nu se dezmeticiseră complet şi căscau.

— Mâncaţi! Vom întârzia!

S-a uitat înapoi la el.

— Eu trebuie să dau o fugă până la şcoală, să-mi iau scrisoarea de recomandare, apoi mă întâlnesc cu consilierul.

— Ştiu! Am văzut pe tablă.

Butter a lătrat la vasul lui gol şi l-a lovit cu laba, reuşind cumva să-şi verse apa. Thea a făcut un mic salt şi o piruetă peste baltă, a apucat o mână de prosoape de hârtie şi le-a pus peste dezastrul făcut de căţel. Toate, în timp ce a răspuns la o întrebare a Ameliei despre locul în care se afla bentiţa ei roz.

— Este în sertarul din baia ta, draga mea. Vrei să o porţi azi?

Amelia a dat din cap, iar laptele i s-a scurs din colţul gurii. Thea a făcut acelaşi mic dans înapoi la masă, cu un alt prosop de hârtie în mână şi a şters-o.

— OK, trebuie să mă îmbrac, altfel vom întârzia!

S-a învârtit prin bucătărie, iar Gavin ar fi putut jura

că a simţit un val de curent când Thea a trecut pe lângă el. Pentru soţia lui, rutina de dimineaţă era ca o coregrafie. Gavin a hrănit câinele şi a şters apa vărsată.

Apoi şi-a deschis aplicaţia de calendar, a desfăcut pixul cu dinţii şi a început să noteze diversele sesiuni de antrenament şi alte programări, întâlniri şi evenimente necesare până la finalul lunii decembrie. Când a terminat, a văzut că marţi seara era liber. De asemenea, se întâmpla să fie o noapte liberă şi pentru Liv. El şi Thea nu stabiliseră încă o dată pentru prima lor ieşire, dar nu avea de gând să piardă o asemenea ocazie. A luat un pix de altă culoare şi a scris IEŞIRE ÎN ORAŞ.

La auzul paşilor ei pe scări, Gavin a pus deoparte pixul, de parcă ar fi fost prins făcând ceva greşit. Thea a intrat înapoi în bucătărie, îmbrăcată într-o fustă, un cardigan şi cizme înalte, maro, pe care el nu le mai văzuse niciodată.

Probabil făceau parte din distracţia ei de vineri. Ţinea într-o mână bentiţa roz a Ameliei.

— Am scris pe tablă, i-a spus el.

— Mulţumesc!

Ea s-a uitat la calendar, apoi a rămas cu gura căscată când a văzut ce notase Gavin pentru seara următoare.

— Este în regulă? a întrebat-o, simţindu-se ca şi cum ar fi invitat-o în oraş pentru prima dată.

Ea şi-a ferit privirea de a lui.

— Va trebui să mă asigur că Liv are grijă de fete.

— Am putea găsi o bonă, dacă ea nu poate.

Ea a încuviinţat inexpresiv, ceea ce nu era un *refuz*.

— Lată-ţi bentiţa, draga mea! Aţi terminat micul dejun? le-a întrebat pe fete.

Ambele au dat din cap că da. Thea a luat holurile, le-a dus la chiuvetă şi le-a clătit. în timp ce le băga în maşina de spălat vase, l-a întrebat pe Gavin:

— Poţi să cumperi azi gaz pentru grătar? S-a terminat şi mă gândeam să gătesc o friptură pentru cină.

— Sigur! mai ai nevoie de altceva, dacă tot plec la cumpărături?

— Nu cred, dar o să-ţi scriu un mesaj dacă mă gândesc la ceva. OK! a continuat ea, expirând prelung şi întorcându-se spre fete. Haideţi să ne luăm gecile!

Gavin le-a ajutat pe amândouă să se dea jos de pe scaune. S-au ocupat împreună să vâre braţele celor mici în mâneci şi să le pună rucsacurile. Simţind plecarea lor, Butter s-a prăbuşit dramatic pe podeaua bucătăriei.

— Butter s-a întristat, le-a spus Thea fetelor. Mergeţi să-i daţi un pupic!

Copilele s-au împleticit până la el, s-au ghemuit şi l-au sărutat blând, apoi i-au promis că se vor întoarce curând.

— Acum mergeţi să-l pupaţi pe tafi, a spus ea.

— Doamne, sunt la rând, după câine? a tachinat-o el.

— Tu arăţi mai puţin jalnic decât câinele.

— Uau! Asta e un compliment!

Thea a râs uşor. Sunetul pe care l-a scos l-a făcut să ridice victorios pumnul în aer.

Gavin a ridicat fetele, le-a sărutat pe obraji şi le-a dus în braţe la maşină. După ce le-a ajutat să îşi pună centurile în scaunele auto, Gavin a luat-o pe partea şoferului. Thea s-a uitat timid spre dreapta în timp ce îşi arunca poşeta pe scaunul pasagerului.

— Ne întoarcem acasă după şcoală! a spus ea.

Gavin şi-a sprijinit un braţ deasupra portierei. Aceasta era o limită pe care încă nu o depăşiseră: sărutul ocazional de la revedere.

— Aşadar… a spus el.

— Ne vedem mai târziu?

El a încuviinţat din cap, aruncând o privire asupra buzelor ei. Ea aproape a încetat să respire şi s-a uitat la gura lui.

— Pa! i-a şoptit el, apropiindu-se uşor.

Ea s-a răsucit şi a urcat în maşină.

O jumătate de oră mai târziu, Gavin a intrat în restaurant, fiind din nou ultimul sosit. Băieţii reuşiseră de data aceasta să ocupe o masă în colţ, mai departe de privirile curioase ale turiştilor. Totuşi, Gavin şi-a tras

şapca pe ochi.

Del a împins o ceaşcă ʗu cafea în direcţia lui.

— Pune-ne la curent!

— Mâine ieşim la o întâlnire.

— Doar voi doi?

— Da!

— Unde o duci? a întrebat Malcolm.

— Nu-ţi spun asta!

— De ce nu?

— Pentru că, după cât îl cunosc pe el – a arătat din cap spre Mack –, va apărea să mă spioneze.

— Mă voi deghiza. Nici nu vei şti că sunt acolo.

Chelneriţa s-a întors cu cafeaua şi le-a luat comenzile. Gavin a comandat din nou meniul Big Buckle Mare şi l-a avertizat pe Mack.

— Să nu te atingi de şunca mea!

— Din câte aud, nimeni nu ţi-o atinge.

Chelneriţa a chicotit pe înfundate.

— OK, concentrează-te, a spus Del. Unde o duci pe Thea?

— La Art Supplies Plus.

Mack s-a înecat cu cafeaua.

— Poftim?

— Este un depozit imens de artă şi meşteșuguri de lângă centrul oraşului.

— Ştiu ce este. Nu-ţi poţi duce soţia acolo pentru o întâlnire!

Gavin a pufnit.

— Nu o cunoşti pe soţia mea. Este ca un magazin de jucării pentru ea. Sertarul cu pixuri de acasă este organizat pe culori şi are un coş plin cu benzi washi.

— Ce sunt benzile washi?

— Nişte benzi decorative. Nu ştiu. Totuşi, ei îi plac foarte mult.

Del a dat aprobator din cap.

— Nessa are două sertare pline. Uneori o prind cum se uită la ele cu un zâmbet ciudat.

Mack şi-a scos telefonul şi a început să tasteze.

— Ce faci? a întrebat Gavin.

— Caut benzi washi.

— De ce?

— Evident, trebuie să ştiu ce sunt rahaturile astea pentru viitoarea doamnă Mack.

— Asta-i bine, a spus Malcolm. îmi place! Arată că îi susţii decizia de a se întoarce la cursuri şi că înţelegi o parte din pasiunile ei.

— Şi apoi ce faceţi? a întrebat Del.

— Mă gândeam să luăm cina.

— Unde? a întrebat Yan.

— Nu ştiu!

— Ha! a spus Mack, distras. Chestiile astea sunt chiar fenomenale! Există albume întregi pe Pinterest doar pentru benzi washi.

— Ce fel de albume? a întrebat Del.

— Pinterest.

— Ce naiba e Pinterest? a întrebat Gavin.

— Mă simt de parcă aş fi la masă cu nişte moşnegi, a oftat Mack.

S-a aplecat şi le-a arătat ecranul telefonului.

— Romanele romantice sunt manualele, dar Pinterest este locul în care se postează fotografiile.

— Este un site web? a întrebat Del şi şi-a scos telefonul. Cum se scrie?

— Trebuie să vă creaţi un cont. Uitaţi-vă la mine deocamdată!

Mac i-a dat telefonul lui Del.

— Putem reveni la discuţiile despre întâlnirea mea? i-a întrerupt Gavin.

Bărbaţii l-au ignorat.

— La ce îţi foloseşte? a întrebat Del, derulând cu degetul mare.

— Aici găsesc cele mai bine idei de vestimentaţie, le-a explică Mack, apoi a arătat spre Gavin. Ar trebui să îl foloseşti şi tu. Chiar ai nevoie!

— Du-te naibii!

Mack a tastat câteva cuvinte.

— Probabil găsim aici şi poze cu noi.

— De ce?

— Pentru că suntem celebri şi arătoşi, a zâmbit Mack, apoi s-a uitat la Gavin. Ei bine, unii dintre noi.

Del a scos un zgomot sugrumat.

— Frate, sunt peste tot pe site-ul ăsta! De ce naiba nu am ştiut de el până acum?

— Jumătate dintre poze probabil au fost urcate de echipa ta de social media, omule. Relaxează-te!

— Staţi aşa! Femeia asta are un întreg album de poze cu mine.

Mack s-a uitat la ecran.

— Da! Vai, uite! îşi spune superfan.

— Este o obsedată! Dacă ar vedea nevastă-mea aşa ceva?

— Poate că e chiar nevastă-ta.

Mack şi-a luat telefonul înapoi.

— Hai să-l căutăm pe Gavin!

— Hai să nu!

Mack a tastat din nou şi a apăsat butonul de căutare. Apoi…

— La naiba, Gav!

Mack a întors ecranul, iar Gavin s-a trezit uitându-se la un colaj de imagini cu el, unele fără cămaşă şi transpirat de la diverse antrenamente din cadrul pregătirii de primăvară de anul trecut.

— Cineva te iubeşte, a spus Mack.

— Dacă nu este nevastă-mea, nu-mi pasă.

Mack s-a strâmbat impresionat.

— Este adorabil! Roşește!

— Voi chiar vă căutaţi unii pe alţii pe Pinterest? a întrebat chelneriţa, care i-a prins în flagrant când a venit cu tava cu mâncăruri.

— Căutam idei de vestimentaţie pentru prietenul nostru. Trebuie să-l aducem în ton cu moda.

Ea i-a zâmbit lui Gavin. Era un zâmbet sincer.

— Mie mi se pare că arată bine, a spus ea, punându-i mâncarea în faţă.

Gavin a început să se scarpine în barbă ca să-şi arate verigheta.

Mack a pufnit.

— Foarte subtil!

— OK, să revenim la întâlnirea lui Gavin! a propus Del. Am rămas la locul unde urmează să o ducă la cină.

— Lasă-mă să fac câteva căutări, a spus Mack, tastând şi vorbind în acelaşi timp. Cele mai bune… restaurante… din Nashville… ca să obţii… o noapte de sex.

— Omule, las-o dracului de treabă!

Mack a izbucnit în râs.

— Fir-ar să fie! Chiar am găsit o listă cu aşa ceva.

Gavin i-a luat telefonul.

— Pe bune?

— S-ar putea ca lucrurile să meargă bine, Gav, omule! O să poţi să-ţi laşi mâna dreaptă să se odihnească.

Gavin i-a împins telefonul înapoi lui Mack. Nu avea importanţă. Nu voia să iasă cu ea ca să o convingă să facă sex. S-ar fi mulţumit să o facă să zâmbească din nou şi poate să o sărute puţin mai lung de noapte bună.

— Ascultă, Gavin! i-a spus Del. Până la urmă, orice s-ar întâmpla mâine-seară depinde de modul în care te descurci, aşa că nu e cazul să petreci mult timp planificând întâlnirea perfectă şi să uitaţi esenţialul.

— Care-i ăla?

— Dialogul! Fă-o să se deschidă în faţa ta! Urmează să treci la următoarea fază a planului nostru.

— Da, da! De aici încolo devine interesant, a râs Mack.

— O, Doamne! a scâncit Gavin şi şi-a frecat faţa cu o mână. Ce anume?

— Fiule, ce ştii despre punctul G? a întrebat Malcolm, de parcă nu ar fi fost cu doar un an mai în vârstă decât Gavin.

Gavin s-a înecat şi a tuşit.

— Ascultă, nevastă-ta nu vrea să te audă că îi spui *te iubesc*, dar asta nu înseamnă că nu te poţi exprima, a spus Malcolm.

Yan a dat din cap aprobator.

— Doar că nu poţi folosi aceste cuvinte. Ele nu mai fac parte din limbajul ei. La naiba, poate că nu au făcut parte niciodată!

— Trebuie să-i spui că o iubeşti într-un mod pe care şi-l doreşte, a spus Del. Un mod care o face să se simtă bine şi în siguranţă. Un mod care va distruge orice obstacol şi orice condiţii are ea.

— Ce-ce legătură are asta cu punctul G?

Malcolm a zâmbit larg.

— Îi vei găsi punctul G *emoţional* şi îl vei mângâia.

— Fiecare femeie are unul, a spus Del. Un loc ascuns adânc în interiorul ei şi la care poate ajunge doar bărbatul potrivit.

Vocea lui Del tremura. S-a oprit pentru a-şi lipi mâna de gură. Mack l-a bătut pe umăr.

— E în regulă, frate! Spune mai departe!

— Cu toţii avem un gol, a continuat Del, o clipă mai târziu. Ceva care ne lipseşte în interiorul nostru. Ceva de care avem nevoie, dar nu vrem să recunoaştem sau chiar nu ştim că lipseşte până când nu găsim acel ceva în persoana de lângă noi. Dacă vrei să rezolvi chestia asta cu Thea, află ce îi lipseşte! Mângâie acea parte distrusă a ei până când nu o va mai durea. Aşa îi vei spune *te iubesc* Theei.

— Cam la asta se rezumă tot, Gavin, a spus Malcolm. Soţia ta are un gol. O gaură. Găseşte-o şi umple-o!

Cuvintele lui Malcolm au fost întâmpinate de o tăcere incomodă, ca atunci când un profesor de gimnaziu spune din greşeală cuvântul *erect* în faţa a douăzeci de băieţi de doisprezece ani. Toată lumea şi-ar dori să râdă, dar nimeni nu e suficient de curajos să înceapă.

În cele din urmă, Mack a spart gheaţa.

— Gavin nu i-a mai umplut gaura Theei de ceva vreme.

— Într-o zi o să te rănesc atunci când nimeni nu se uită. Del a tuşit frustrat.

— Uite, este minunat că ea a fost de acord să iasă cu

tine la întâlnire. Este un pas înainte. Dar nu te amăgi cu ideea că va fi uşor! O să fie alunecoasă. S-ar putea chiar să încerce să se ia la ceartă cu tine mâine-seară.

Yan a încuviinţat cu o mişcare din cap.

— Nu uita că este în faza de rezistenţă deplină! Tu trebuie doar să-ţi păstrezi calmul, să te liniştești şi să ai răbdare.

Calm. Liniştit. Răbdător. Putea face asta!

Mack a băgat telefonul în buzunar.

— Şi îţi jur că nici n-o să mă observi mâine-seară.

— Acum, a spus Del. Să vorbim despre carte! Până unde ai ajuns?

— Cam până la jumătate.

— Perfect! a spus Malcolm.

— De ce e perfect?

— Pentru că, a intervenit Mack, lucrurile sunt pe cale s-o ia razna rău de tot.

La finalul acestei seri de-a dreptul absurde, singura chestiune care prezenta un oarecare avantaj, dacă exista cu adevărat aşa ceva, era că Irena avea să ajungă, în sfârşit, să privească direct spre chipul soţului ei şi să rostească cuvintele pe care orice femeie tânjea să le spună unui bărbat care, de prea mult timp, fusese convins de societate, de familie şi chiar de biserica însăşi că el avea întotdeauna dreptate.

Împreunându-şi mâinile dezaprobator în poală, Irena s-a uitat fix la Benedict, aşezat pe locul din faţa ei în trăsură, şi a încercat din toate puterile să nu zâmbească.

— Ţi-am zis eu!

Benedict părea mâhnit în timp ce îşi trăgea de cravată. Apoi, brusc, şi-a tras un pumn în coapsă.

— Câtă îndrăzneală are această femeie!

— La care femeie te referi? Au fost mai multe.

— Ducesa.

— Ah! Desigur!

Ducesa de Marbury fusese laconică şi rău intenţionată în respingerea Irenei la bal. întrucât alte femei mai puţin puternice din încăpere se ocupaseră cu

răspândirea bârfelor şi aruncarea de priviri pline de dispreţ din colţul opus al salonului, ducesa fusese autoarea celei mai eficiente insulte dintre toate. Pur şi simplu refuzase să vorbească sau să se uite la Irena atunci când fuseseră prezentaţi.

— Nu-mi pasă ce titlu are femeia asta! Nimeni nu o ignoră pe soţia mea! Nimeni!

— Nu o judeca prea aspru, milord! Noi, femeile, trebuie să ne arătăm puterea acolo unde putem, iar în universul *gloatei*, această putere se mărgineşte, din păcate, la desfiinţarea altor femei.

— Dacă ar fi fost bărbat, aş fi provocat-o la ducl!

Un hohot de râs a izbucnit din pieptul ei, un sunet pe cât de înălţător, pe atât de neaşteptat. Benedict i-a privit ochii cu surprindere.

— Râzi de mine?

— Îmi pare rău! a spus Irena, ţinându-şi degetele apăsate pe buze. Doar că… este o imagine pe care nu o voi putea uita niciodată.

— Fii atentă, draga mea! Râsul tău este un sunet atât de binevenit, încât s-ar putea să fiu nevoit să fac o crimă.

— Cât de romantic!

— Ţi-am spus că voi face orice pentru a-mi demonstra iubirea.

— Poate că este un lucru bun, atunci, că vei fi plecat în următoarele zile, a cugetat ea.

Benedict trebuia să călătorească la moşia lui, să se ocupe de unele chestiuni care nu sufereau amânare. Irena nu ar fi recunoscut niciodată, dar nu prea-i aştepta cu nerăbdare plecarea.

Trăsura s-a zdruncinat neplăcut pe drumul noroios. Irena s-a crispat de durere în timp ce oasele i s-au zguduit, iar corsetul i-a înţepat pieptul.

— Te simţi rău? a întrebat Benedict.

— Voi fi bine de îndată ce voi putea îndepărta această monstruozitate de rochie.

El a zâmbit.

— Nu cred că e momentul potrivit pentru a-ţi spune

că mi se pare extrem de tulburător când vorbeşti aşa.

— Nu, nu e.

— Totuşi, domniţă, dacă ar trebui să îţi cauţi asistenţă în înlăturarea rochiei menţionate, sunt la dispoziţia dumitale.

O fierbinţeală s-a răspândit pe pielea ei, adunându-se în locuri cărora nu le păsa deloc că demnitatea îi cerea să se arate indignată. Cu toate acestea, acum şi demnitatea căzuse sub vraja lui, la fel de mult ca orice altă parte a corpului ei. Mai ales când dansaseră în acea seară. O ţinuse prea aproape de el, chiar şi pentru un soţ şi o soţie, la vals. Mâna lui pe spatele ei o arsese direct prin mătasea rochiei şi îi lăsase o amprentă pe piele. Senzaţia ameţitoare se menţinuse mult după ce muzica încetase.

— Îmi pare rău că această seară nu s-a terminat aşa cum ai sperat! a spus Irena, iraţional de emoţionată dintr-odată.

— Dar am reuşit să te strâng în braţe. De fapt, seara s-a dovedit a fi exact aşa cum am sperat.

Cuvintele lui i-au trimis un fior pe şira spinării, iar pielea i s-a înfiorat de-a lungul braţelor. Era un miracol că putea auzi orice peste bubuitul propriei inimi. Fusese o neghioabă că îi permisese să se apropie din nou atât de mult, dar tot neghiobie era şi convingerea ei că putea continua să-l ţină la distanţă. Nu când trupul ei cerea acelaşi lucru ca şi al lui, şi nu când inima ei părea hotărâtă să îl urmeze.

Trăsura a încetinit în faţa casei lor. Un lacheu a deschis uşa, iar Benedict a coborât pe aleea pietruită. întorcându-se, a întins mâna pentru a o ajuta să coboare, iar când a luat-o de braţ, căldura corpului lui a aprins-o din nou pe a ei. Dacă lucrurile înaintau aşa cum o făcuseră în ultimele două dăţi în care ieşiră împreună, el avea să o însoţească până la iatacul ei şi avea să îi ureze noapte bună cu un sărut cast pe mână. Şi apoi, o oră mai târziu, avea să i se alăture în bibliotecă pentru a citi lângă foc.

Ceva i-a spus că el avea să vrea mai mult în această seară.

Sau poate că aceasta era doar dorinţa ei.

El a însoţit-o în casă şi direct la scări. Niciunul nu a vorbit până nu au ajuns în faţa uşii închise a odăii ei.

— Mulţumesc că m-ai condus la iatacul meu! a spus ea.

Acesta ar fi trebuit să fie momentul în care el i-ar fi ridicat mâna la buze. în schimb, lordul a făcut un pas mai aproape.

— Irena! a spus el, cu vocea lui răguşită.

— Da? a şoptit ea.

Benedict şi-a apropiat gura de urechea ei.

— Pot să te sărut de noapte bună? a murmurat el.

Nu! Mintea ei îi cerea să spună cuvântul. Dar când el i-a atins obrazul cu vârful nasului, corpul ei a acţionat involuntar, întorcându-i faţa pentru a o întâlni pe a lui.

Prima atingere a buzelor lui a fost atât de uşoară, ca o simplă amestecare de respiraţie, încât ea s-a întrebat dacă nu cumva şi-a imaginat-o. Apoi presiunea a sporit în timp ce el îşi lipea buzele de ale ei, pe măsură ce degetele de la o mână se cufundau în părul ei, iar degetele celeilalte se împleteau cu ale ei şi se strângeau aproape de inimile lor. Şi, dintr-odată, cu tot ce luptase ea – amintiri, dor şi dorinţă –, a fluturat steagul alb al capitulării. *Ea* se predase.

Benedict s-a aplecat peste ea, până când spatele ei s-a lipit de uşa dormitorului. Gura lui o explora pe a ei cu o pasiune şi tandreţe care i-au făcut inima să urce la înălţimi periculoase.

Fruntea lui s-a oprit pe a ei.

— Şi acum seara este perfectă.

S-a dat uşor înapoi şi i-a făcut cu ochiul.

— Ne întâlnim în locul nostru secret?

Era o rutină prostească pentru un cuplu căsătorit. Dar întâlnirea lor secretă devenise rapid partea ei preferată a zilei. Ea a încuviinţat cu o mişcare din cap.

— Voi fi acolo!

Când a intrat în bibliotecă, o oră mai târziu, el era deja acolo. Aruncase mai multe perne de pe canapele pe

podea şi întinsese o pătură mare în faţa şemineului. Irena şi-a pus lumânarea pe o masă din apropiere şi i-a îngăduit să o ţină de mână în timp ce ea s-a aşezat pe pătură. L-a privit cum se apleacă în faţa vetrei şi aprinde focul. O strălucire portocalie a alungat întunericul.

Benedict s-a aşezat în spatele ei şi s-a lăsat pe spate. Cu un braţ sprijinit sub cap, avea genul de masculinitate naturală despre care fetişcanele timide chicoteau la baluri. El şi-a ridicat privirea spre ea şi şi-a întins celălalt braţ de-a lungul păturii, până când degetele lui au atins ţesătura rochiei ei.

— Mi-a fost dor de tine! i-a mărturisit el, încet.

— A trecut o oră.

— E o perioadă lungă.

— Ce citim în seara asta?

Benedict i-a întins o carte pe care ea nu o mai văzuse niciodată. Degetele ei au urmărit titlul în relief şi i s-a pus un nod în gât.

— Cum ai ştiut? a şoptit ea.

— Ai menţionat mai demult că tu şi Sophia visaţi că vizitaţi America pentru a vedea caii sălbatici. Am comandat această carte imediat. A sosit abia astăzi.

Gestul a făcut ca inima ei să bată mai tare.

— De ce ţi-ai dorit să vezi caii sălbatici, iubirea mea?

Ea aproape a răguşit de emoţie. Oare trecuse vreodată cu adevărat peste moartea surorii ei iubite?

— Pentru că erau liberi, a şoptit Irena. Puneam la cale planuri secrete noaptea târziu, despre modalităţi de a evada. Ne puteam deghiza în băieţi şi apoi îmbarca pe o navă. Sau puteam plagia un pasaj dintr-o carte şi ne puteam preface că suntem nişte orfani care îşi caută familia dincolo de mare. Aş fi plecat. Aş fi făcut-o pentru ea.

— Povesteşte-mi despre ea! a rugat-o Benedict, încet.

— Iubea caii la fel de mult ca mine.

— Era o călăreaţă la fel de talentată ca tine?

— Nu. Ar fi putut fi, dar nu a avut niciodată libertatea să-şi urmeze pasiunea aşa cum am făcut-o eu.

— De ce nu?

— Era cea mai mare dintre surori. Aşteptarea de a se căsători cu un bărbat bogat a căzut direct pe umerii ei. La urma urmei, era considerată cea mai frumoasă din familie.

Benedict a dezlănţuit un şir inventiv de blesteme care, în secret, au încântat-o.

— Eşti cea mai frumoasă femeie pe care am văzut-o vreodată, Irena! În momentul în care am pus ochii pe tine, mi-am pierdut graiul!

— Nu am nevoie de complimente, milord. Sunt conştientă de puterea mea de atracţie, lucru pe care, desigur, nicio doamnă nu ar trebui să îl recunoască, dar aşa este lumea. Societatea engleză pare să se bazeze pe cerinţa ca femeile să fie puse una împotriva celeilalte până când vom ajunge să ne invidiem una pe alta.

El a tăcut, dar numai preţ de o clipă.

— Ai fost invidioasă pe sora ta mai mare?

Irena a clătinat din cap.

— Niciodată. Dar ea a fost pe mine.

— De ce?

— Nu am purtat aceeaşi povară ca ea. Toată viaţa ei s-a învârtit în jurul obţinerii unui soţ pe care nu-l dorea, doar ca să-i mulţumească pe părinţii mei.

— Şi când a murit, această povară ţi-a revenit ţie.

Irena s-a ferit de privirea lui, dar a dat din cap. Mâna lui a găsit-o pe a ei.

— Vorbeşte cu mine, iubirea mea! Ai încredere în mine!

Ea la privit în ochi.

— S-a simţit vinovată pentru că s-a îmbolnăvit. înainte de a muri, m-a făcut să promit că nu mă voi căsători niciodată pentru ceva mai puţin decât dragostea adevărată.

Benedict s-a ridicat încet, până când chipurile lor au ajuns la câţiva centimetri unul de celălalt.

— Şi aşa ai făcut?

Secundele se scurgeau de parcă ar fi fost ore, în timp ce lordul îi privea buzele, în aşteptarea răspunsului.

Sunetul făcut de cineva care îşi drege glasul i-a făcut să tresară, de parcă fuseseră încă o dată prinşi într-o poziţie compromiţătoare. Desigur, erau căsătoriţi, deci nu era nevoie să se simtă stânjeniţi, dar obrajii Irenei s-au aprins oricum.

Benedict s-a întors spre cel care îi deranjase. Majordomul lui Benedict zăbovea de ceva vreme la câţiva metri distanţă.

— Ce este, Isaiah?

— Milord, vă cer scuze! A sosit un călăreţ din Ebberfield cu veşti urgente.

Ebberfield era numele domeniului Labord din Dorset.

— Ce fel de veşti? a întrebat Benedict, încordat.

— Este vorba despre Rosendale. A fost implicat într-un accident teribil.

Lordul a încremenit.

— Mă voi duce de îndată.

Irena i-a pus o mână pe braţ.

— Voi merge cu tine.

— Nu! Mă vei încetini.

— Sunt o călăreaţă mai bună decât tine, milord.

— Irena, te rog, a spus el, luându-şi deodată aura impunătoare de lord moştenitor. îţi poruncesc, în calitate de soţ, să rămâi aici!

Cuvintele lui erau o palmă rece. Ea s-a dat înapoi, cu mâinile tremurând.

Benedict a înjurat şi a micşorat distanţa dintre ei.

— Îmi pare rău! a spus el, răguşit.

Mâna i s-a cufundat în buclele libere de la ceafa ei, şi a tras-o spre el. Gura lui era deja peste a ei înainte ca Irena să aibă timp să reacţioneze. Era un sărut apăsat şi disperat, iar când s-a tras înapoi, a sărutat-o pe frunte.

— Iartă-mă, dar sunt lucruri despre care nu pot vorbi cu tine acum!

Apoi s-a întors şi s-a îndepărtat.

Capitolul paisprezece

— NU-MI VINE SĂ CRED CĂ VEI FACE ASTA!

Marţi-seara, sunetul vocii lui Liv în uşa băii ei a făcut-

o pe Thea să tresară în timp ce îşi dădea cu rimei. O semilună de puncte maro i-a apărut sub ochiul drept. Grozav! Nu că i-ar fi păsat cum arată. Doar nu era prima lor întâlnire adevărată. Era o formalitate. O parte din înţelegerea lor.

Thea a curăţat rimelul împrăştiat cu un tampon de bumbac şi a decis că mai bine de atât nu avea cum să arate. S-a dat un pas înapoi şi a analizat rezultatul final în oglindă. OK, era puţin mai mult decât suficient.

— Când nimic nu funcţionează, arată-ţi un picior, nu-i aşa? a râs Liv.

— Ştiu că nu ai citat-o pe mama.

Liv s-a trântit pe pat.

— Spun doar că depui un efort prea mare pentru un bărbat pe care nu încerci să-l impresionezi.

Thea a făcut câţiva păşi cu pantofii ei cu toc negri.

— Este doar o rochie oarecare.

— Care strigă „Lipeşte-mă de un perete şi trage-mi-o, voinicule!”

— Ba spune „Nu tu eşti cea care m-a convins să o cumpăr săptămâna trecută?”

— Da, dar asta a fost înainte să ştiu că te-a şantajat să mergi la o întâlnire.

Cineva şi-a dres vocea în cadrul uşii şi le-a făcut să întoarcă iute capul, cu o atitudine vinovată care spunea „în niciun caz nu vorbeam despre tine”.

— Gata? a întrebat Gavin, cu un zâmbet care răspundea „ba ştiu că vorbeaţi despre mine”.

Thea a încercat să răspundă, dar tot ce i-a ieşit a fost un mic scârţâit, pentru că, *la naiba*!, soţul ei arăta bine. Purta o pereche de pantaloni gri-închis pe care nu-i mai văzuse până atunci, dar păreau să fi fost literalmente făcuţi de croitor pe măsura lui. De asemenea, nu mai văzuse niciodată cămaşa aceea – simplă, de un albastru-cenuşiu-închis, cu nasturi, care îi stătea suficient de strânsă pentru a i se mula peste umeri şi bicepşi. Avea mânecile suflecate pentru a-i scoate în evidenţă antebraţele musculoase. Thea a suspinat în gând. Bărbaţii

ar trebui să petreacă mai mult timp dezvoltându-şi antebraţele. Habar n-au ei despre impactul pe care îl are încordarea acelui muşchi asupra unei femei.

— Arăţi bine! a spus el.

— Şi tu!

— Rochia e nouă?

— Da! Cămaşă nouă?

— Da!

— Îmi place!

— Asta e un semn că trebuie să dispari, Liv, a spus el, fără să-şi ia ochii de la Thea.

— Şi pentru tine e un semn că…

— Liv! a admonestat-o Thea.

Sora ei şi-a strâns buzele şi s-a ridicat de pe pat.

Gavin a intrat în cameră cu un zâmbet care părea aproape timid.

— U-unde ţi-e poşeta?

— Pe şifonier. De ce?

El a scos din buzunar o bandană împăturită.

— Pentru că ai nevoie să pui asta în ea.

— Hm, ar trebui să mă tem?

El a răspuns cu un zâmbet ceva mai puţin timid.

— Vei vedea!

La parter, au sărutat fetele, au evitat balele câinelui şi au instruit-o pe Liv să nu le arate gemenelor videoclipuri stupide de pe YouTube. Ea a spus că nu va putea face nicio promisiune şi apoi i-a alungat pe uşă afară.

Gavin a ajutat-o să intre în maşină şi apoi s-a dus pe partea lui.

— Aşa deci…

El şi-a dres vocea după ce au intrat pe autostradă.

— A-ai aflat ceva de la Vanderbilt azi?

— Încă nu. Dar ar trebui să aflu săptămâna aceasta.

— Ce-ce se întâmplă dacă…

Nu a terminat întrebarea, dar nici nu era nevoie. Thea ştia deja ce avea să întrebe.

— Dacă nu intru? Nu ştiu! Nu am vrut să mă gândesc la asta.

— O să intri, a spus Gavin, cu toată încrederea. Şi vom sărbători când o vei face.

Thea a făcut un zgomot neutru.

Câteva minute mai târziu, Gavin a dat semnal pentru ieşirea de pe autostradă.

— Leagă-te la ochi! a spus el, jucăuş.

— Aici?

S-a uitat ea în jur. Se aflau într-o parcare nedefinită, a unui mare magazin.

— Da! Aici!

Cu inima bătându-i cu putere, Thea şi-a legat bandana în jurul ochilor. Acest lucru era deopotrivă ridicol şi plăcut. Ceea ce îl făcea şi periculos. Ar fi trebuit să se prefacă la întâlnire, nu să se bucure cu adevărat.

— Poţi vedea?

— Nimic!

— Bun! Nu trage cu ochiul!

Maşina a cotit de două ori până când Thea l-a simţit pe Gavin oprind din nou. Luminile strălucitoare i-au transformat vederea din întuneric în roşiatic prin ţesătura bandanei.

Apoi şi-a dat seama că el se apleca spre ea.

— OK! Eşti gata?

Ea a râs.

— Gata!

Degetele lui Gavin bâjbâiau cu bandana. Cu grijă să nu o tragă de păr, i-a dezlegat-o, lăsând-o să cadă. Thea s-a ferit pentru o clipă de lumina strălucitoare. Apoi…

— M-ai adus la Art Supplies Plus?

— M-am gândit că p-putem să cumpărăm nişte lucruri pentru cursurile tale.

Thea l-a aţintit cu privirea, inima avertizând-o că îi bătea mai să-i sară din piept. Era o lovitură sub centură. Acesta era genul de întâlnire menit să o facă să cedeze. Soţul ei o seducea cu markere şi pânze goale.

Un fulger de incertitudine a licărit în ochii lui Gavin.

— Este-este bine?

— Da! a spus ea. Ăăă… îţi mulţumesc!

Înăuntru, Thea a apucat un coş de cumpărături şi i-a aruncat o privire care spunea „Eşti sigur?”

— Chiar vrei să faci asta? a întrebat ea, încercând să păstreze un ton delicat.

— Tu nu vrei?

— Ba da, dar te avertizez, Gavin! Sunt ca un copil într-un magazin de bomboane în astfel de locuri.

El a zâmbit.

— Ştiu. Am văzut sertarul cu pixuri acasă, Thea! Sunt pregătit!

Nu fusese pregătit pentru asta.

Thea, într-un magazin de ustensile artistice, era ca şi cum ai privi un animal nebun, eliberat la corida din Pamplona. Gavin s-a oferit să împingă căruciorul în timp ce ea cumpăra. Era un avantaj pentru el, pentru că îi oferea o imagine mai bună asupra ei în rochia aceea.

Iisuse, nenorocita aceea de rochie! în clipa în care intrase în dormitor, se transformase într-un personaj de desen animat de felul celor cărora le ies ochii din orbite, iar limbile le atârnă din gură.

A urmat-o pe câteva culoare înainte ca ea să respire adânc şi cu un aer triumfător.

— Benzi Washi! a şoptit ea, cu mâna pe inimă.

Un întreg culoar. Rânduri după rânduri, după rânduri, în toate culorile şi modelele imaginabile. Thea a studiat rolele cu un ochi critic, pe unele aruncându-le în cărucior, iar pe altele punându-le înapoi, pe raft. De parcă nu şi-ar fi permis să cumpere tot ce era pe inventar de două ori. Dar nu era stilul Theei. Sincer, Gavin fusese uimit de faptul că soţia lui reuşise să cheltuiască atât de mulţi bani vineri seara.

— Uită-te la astea!

Thea i-a arătat o colecţie de benzi cu tematică şcolară.

— Fetelor le-ar plăcea.

Gavin le-a pus înapoi, pe raft. Ea l-a privit cu o expresie confuză.

— De ce ai făcut asta?

— Suntem aici să cumpărăm lucruri pentru tine, nu pentru fete, a spus Gavin şi a întins mâna peste ea, apucând câteva benzi cu replici ale tablourilor lui Van Gogh.

— Ce zici de astea?

Ea i le-a smuls şi le-a aruncat în căruţ.

— Ai auzit vreodată de Pinterest? a întrebat el, câteva minute mai târziu.

Thea l-a privit de parcă ar fi întrebat-o dacă auzise vreodată de Elvis Presley.

— Serios? Locuiesc pe Pinterest!

— Ai cont acolo?

— Ăăă, da! De ce?

— Pentru ce îl foloseşti?

Thea a pufnit.

— Doamne, pentru ce nu-l folosesc? Reţete. Proiecte artistice pe care vreau să le încerc. Sfaturi pentru creşterea copilului. Poze drăguţe cu căţei. De ce întrebi?

Obrajii lui s-au îmbujorat.

— Acolo sunt… şi poze cu mine.

Thea a pufnit în râs.

— Ştiu.

— Le-ai văzut?

— Tu acum ai descoperit Pinterest sau cum?

— Cam aşa ceva. Deci ai văzut poze cu mine acolo? a întrebat el, înclinându-şi capul.

Ea a ridicat din umeri.

— Da! Am un album dedicat Legendelor, aşa că algoritmul site-ului îmi trimite automat poze asociate pe care să le iau în considerare, iar asta include şi poze cu tine. Mai ales de când…

Ea a lăsat propoziţia neterminată. De la Grand Slam, voise să spună. Dar nu îşi dorea să ajungă acolo.

— Aşadar, stai aşa, la computerul tău, cauţi reţete de friptură la cuptor sau orice altceva şi, dintr-odată, vezi o imagine a soţului tău pe care a postat-o o femeie?

— Gavin, femeile postează poze cu tine pe toate reţelele de socializare din ziua în care ne-am întâlnit.

Uneori chiar postează poze cu noi şi folosesc Photoshop pentru a mă elimina din ele. M-am obişnuit cu asta.

— Dacă ar exista o platformă pe care bărbaţi ciudaţi ar posta mii de poze cu tine, eu nu m-aş putea obişnui cu asta.

— Asta e diferit. Eu nu sunt vedetă ca tine.

— Eşti cea mai importantă persoană din l-l-lume pentru mine, aşa că te contrazic.

Buzele ei s-au căscat uşor, şi s-a simţit asaltată de un caleidoscop de emoţii contradictorii. De parcă nu l-ar fi crezut, dar ar fi vrut cu disperare să îl creadă. Apoi, înainte ca el să ştie ce se întâmplă, ea s-a ridicat pe vârful picioarelor şi i-a dat cea mai dulce sărutare pe buze.

S-a sfârşit atât de repede, încât aproape că nu a crezut că se întâmplase. Ea s-a întors cu o mică mişcare a capului.

— Îmi pare rău, nu ştiu de ce am făcut asta!

Gavin a încercat să uşureze tensiunea cu o glumă.

— Ar trebui să te aduc să cumperi bandă w-w-washi mai des, a spus Gavin, uluit.

Gluma a funcţionat. Thea s-a relaxat.

— Aşteaptă până ajung pe culoarul cu pensule.

— Cât de repede putem ajunge acolo?

Thea l-a împins jucăuş în piept.

Din păcate, nimic nu s-a întâmplat pe culoarul cu pensule. Nimic bun, oricum. Dar după ce a studiat aproximativ douăzeci de pensule diferite, de diferite mărimi, de pe două rânduri diferite, Thea l-a apucat brusc de braţ şi la tras în jos ca să-i poată şopti.

— OK, o să crezi că sunt paranoică după conversaţia despre Pinterest, dar cred că s-ar putea să ai o pereche de fani nebuni care te urmăresc chiar acum.

Părul de pe ceafa lui Gavin s-a ridicat.

— Despre ce vorbeşti?

— Sunt doi ţipi ciudaţi care continuă să apară oriunde ne-am afla în magazin. E prea evident. Nu ştiu. Ca şi cum te urmăresc, dar încearcă din greu să pară că nu sunt cu ochii pe tine.

Gavin a încercat să-şi păstreze faţa neutră.

— Cum arată?

— Ţi-i voi arăta dacă îi voi vedea din nou. Probabil că sunt paranoică.

— Rămâi aproape de mine! a spus el, încordat.

Acesta era singurul aspect pe care îl ura din cariera lui de jucător de baseball. Familia lui era expusă. Lăsând toate glumele despre Pinterest deoparte, era îngrozitor să ştii că nici măcar nu poţi ieşi cu soţia în oraş fără să-ţi faci griji că cineva s-ar putea să se holbeze suficient cât s-o facă să se simtă incomod.

Au plătit cumpărăturile, iar el a aruncat o ultimă privire înapoi să vadă dacă tipii ciudaţi pe care îi menţionase erau încă acolo. Nevăzând niciunul, s-a relaxat, dar şi-a ţinut mâna pe spatele ei în timp ce mergeau. Gavin a vârât pungile în portbagaj şi apoi a ajutat-o pe Thea să intre în maşină.

— Aşadar, încotro acum? a întrebat ea, în timp ce el a ieşit din parcare.

Aproape că i-a sugerat un drum întunecat şi bancheta din spate, dar asta însemna probabil să îşi forţeze norocul.

— La cină, a spus el, virând la stânga.

— Perfect! Sunt leşinată de foame!

— Şi eu, a spus el, arătând spre ea.

Zâmbetul ei timid a devenit rapid mult mai larg.

O călătorie rapidă pe autostradă i-a dus în oraş. Chiar şi pentru o zi de marţi, traficul era infernal, iar mulţimea clocotea. Gavin a reuşit să treacă de semafor şi a urcat rampa de parcare de lângă restaurant. A oprit în dreptul valetului, în timp ce Thea îşi aplica din nou rujul şi îşi aranja părul în oglindă. Pieptul i s-a umflat din nou. Era atât de frumoasă, încât uneori îl durea literalmente să o privească! Exact ca în clipa aceea.

După ce i-a dat cheile valetului în schimbul unui tichet, Gavin i-a pus din nou mâna pe spate în timp ce mergeau pe trotuar. Se aflau la câteva străzi distanţă de Broadway, principala arteră turistică prin centrul oraşului Nashville, aglomerată atât cu localnici, cât şi cu oameni

din afara oraşului care doreau să se plimbe pe străzi.

Au mers mai mult în tăcere, oprindu-se şi pornind odată cu mulţimea de turişti în căutare de vin şi muzică. El o ţinea lipită de el, când s-a produs inevitabilul.

— Frate, cred că l-am văzut pe Gavin Scott, a spus un tip în cizme de cowboy, în timp ce treceau.

Thea a ridicat privirea cu un zâmbet.

— Frate! a pufnit ea.

— Continuă să mergi şi să sperăm că ne vor lăsa în pace!

După câţiva metri, un alt bărbat l-a recunoscut.

— Hei, nu eşti tu...

Gavin a ridicat mâna liberă într-un gest politicos care spunea „nu acum, vă rog”.

De la Grand Slam, era recunoscut mai mult decât fusese vreodată în public. Ceea ce aproape că îl determinase să aleagă un alt loc unde să o ducă în această seară, dar restaurantul era unul renumit pentru friptură, şi ştia că Theei i-ar fi plăcut. De asemenea, avea muzică live şi un ring de dans, singurul tip de restaurant din Nashville. Când Gavin făcuse rezervarea, solicitase o masă cât mai intimă posibil. Nu îşi folosea prea mult celebritatea, dar se bazase pe aceasta pentru a se asigura că va obţine ceea ce îşi dorea. Meritase, deoarece recepţionera i-a tratat de parcă ar fi fost de os domnesc şi i-a condus la un separeu cu vedere la ringul de dans.

Masa era pregătită pentru doi, cu o lumânare în centru, lângă o vază plină de margarete. Tânăra a spus că o chelneriţă avea să vină curând să le ia comenzile de băutură şi apoi i-a lăsat singuri.

— Le-ai cerut să facă asta? a întrebat Thea, arătând spre margarete.

— Da, le-am cerut.

Gestul o făcea să se simtă incomod.

— Îmi pare rău că nu-mi amintesc ziua aceea cu margareta.

— Te-am remarcat cu mult timp înainte să mă remarci tu, aşa că n-nu mă aştept să îţi aminteşti asta.

— Nu *cu mult timp înainte*, a argumentat ea.
— Ba cu destul de mult timp.
— Cât timp?
— Două luni.
Ea şi-a dat ochii peste cap.
— Asta-i o minciună.
El a râs şi a ridicat mâinile.
— Îţi jur!
— Veneai la cafeneaua aceea cu două luni înainte să te remarc eu?
— Da. Mi-ai frânt inima în fiecare zi până când, în sfârşit, ai ridicat privirea şi mi-ai zâmbit.
— Dar *te-am remarcat* înainte să ne zâmbim unul celuilalt.
— Bine. Cu cât timp?
Ea a ridicat din umeri.
— Nu ştiu. De câteva ori.
— Mda, ei bine, eu uram cafeaua şi am început să merg acolo, sperând că o să ne revedem, aşa că…
Thea a rămas cu gura căscată.
— Ai făcut aşa ceva?
— Da!
— Cum de nu mi-ai spus asta niciodată?
— După ce mi-am făcut curaj să îţi vorbesc, presupun că am avut prea multe lucruri să-ţi spun.
Şi pentru că erau lucruri despre care nu vorbiseră niciodată, ca, de exemplu, despre părinţi. Gavin încercase de mai multe ori, dar Thea schimba mereu subiectul. Din câte se părea, fusese destul de idiot, încât să creadă că nu era nimic care să merite discutat. Dar când o întrebase dacă voia să se ocupe de tatăl ei, zidul se ridicase ca întotdeauna. Cel puţin acum desluşise ce ascundea acel zid şi ştia că zidul trebuia doborât.
Chelneriţa i-a întrerupt cu discreţie şi a întrebat dacă voiau o sticlă de vin. Gavin i-a făcut semn Theei să facă onorurile, pentru că ea se pricepea la asta mult mai bine decât el. Ea a cercetat rapid lista de vinuri şi a comandat un chardonnay cu nume franţuzesc.

Chelneriţa a adus vinul, a turnat în două pahare şi apoi le-a luat comenzile. Gavin şi-a mişcat scaunul pentru a fi mai aproape de ea şi şi-a ciocnit paharul cu al ei.

Thea a ridicat o sprânceană.

— Toastăm?

— Da!

— Pentru ce?

El s-a gândit să spună ceva inteligent, cum ar fi benzile washi, dar, în final, a optat pentru ceva mai matur şi mai semnificativ.

— Pentru prima noastră întâlnire!

Thea a zâmbit în paharul cu vin, apoi a aruncat o privire peste umărul lui la barul de jos şi a mijit ochii.

— Ce s-a întâmplat?

— Îţi aminteşti de cei doi tipi despre care ţi-am spus la magazin?

Gavin s-a încordat.

— Ce □ cu ei?

— Sunt aici!

— Unde?

El s-a uitat în direcţia indicată de Thea, spre bar. Doi bărbaţi s-au întors repede. Unul purta o pălărie de cowboy şi ochelari de soare, celălalt, un tricou cu Detroit Red Wings. Nu le putea vedea chipurile de acolo de sus, dar ar fi recunoscut acea infatuare oriunde.

Nemernicul de Braden Mack, într-o deghizare de rahat!

Capitolul cincisprezece

AVEA SĂ-L OMOARE. ÎNCERCÂND SĂ-ŞI PĂSTREZE VOCEA neutră, Gavin a întrebat:

— Eşti sigură că sunt aceiaşi ţipi?

— Da, dar probabil este doar o coincidenţă, nu-ɨ aşa?

Gavin şi-a aruncat şerveţelul pe masă.

— Stai aici!

— Poftim?

El s-a ridicat în picioare, iar Thea la apucat de braţ.

— Ce vrei să faci? Doar nu te duci să te cerţi cu ei!

— Ai încredere în mine!

Cei doi „ţipi” ştiau că ar fi fost deconspiraţi imediat ce picioarele i-ar fi atins scările. Gavin i-a urmărit cu privirea în timp ce îşi făceau loc prin aglomeraţie, spre un hol întunecat din spate, luminat cu un neon pe care scria TOALETA şi care dădea podelei o strălucire rozalie.

Gavin a evitat cuplurile de pe ringul de dans şi oamenii beţi, şi, în cele din urmă, a deschis uşa băii cu ambele mâini.

— Ştiu că eşti aici, Mack! a urlat el.

— Nimeni cu acest nume nu se află aici, s-a auzit o voce din al doilea separeu.

Gavin a izbit cu pumnul în uşa din oţel inoxidabil.

— Afară! Acum!

Uşa s-a deschis. Gavin s-a retras, încordându-şi pumnii pe lângă coapse. Mack a ieşit cu pălăria în mână.

— De ce nu răspunzi la mesaje?

Gavin simţea cum ceva ca un mârâit îi sfâşia pieptul.

— Tu mă iei la mişto? Asta e tot ce poţi să-mi spui? Ce dracului cauţi aici?

— Încerc să te ajut!

Gavin a păşit pe culoar, lovind cu pumnul în alte uşi.

— Cine altcineva mai □ cu tine?

A doua uşă s-a deschis şi dinăuntru a ieşit jucătorul de hochei rus, cel cu sistemul digestiv prost.

— Întreabă soţie dacă vrea dans!

— Serios? a spus pe un ton ascuţit în direcţia lui Mack. L-ai târât după tine?

— Are dreptate, a spus Mack. Se tot uită la ringul de dans. Invit-o la dans!

— Mă descurc foarte bine de data asta şi fără ajutorul tău, mulţumesc foarte mult! Şi, apropo, pălăria şi ochelarii ᢀia sunt cea mai proastă deghizare pe care am văzut-o vreodată! Tu chiar ai impresia că nimeni nu te recunoaşte?

— Nimeni nu m-a recunoscut până acum.

— Probabil că lumea e prea jenată să-ţi spună. Crede că eşti nebun. Şi ştii ceva? Chiar eşti nebun! Sunt sigur de asta. Tu chiar n-ai ce face?

— Dar deghizarea meu? a întrebat rusul, privindu-şi cămaşa, cu însemnele rivalilor de la Red Wings.

— E de rahat!

— Pe tine oricum nu te recunoaşte nimeni, i-a spus Mack. Apropo, ai avut dreptate în legătură cu benzile alea washi. Te-a sărutat!

Gavin şi-a înfipt mâna în gulerul lui Mack.

— Îţi jur pe Dumnezeu…

Într-una dintre cabinele de toaletă s-a tras apa. Gavin a simţit că un vas de sânge îi explodează în creier. Un bărbat scund şi rotofei a ieşit din cabina din capăt şi s-a oprit să se uite la ei. Mack a început să fluiere şi să privească în jur. Gavin şi-a încleştat maxilarul în aşa hal, încât a auzit o trosnitură a oaselor.

Omul s-a uitat la Gavin.

— Pe tine te ştiu!

Gavin a dat drumul cămăşii lui Mack.

— Nu, nu mă ştii!

— Eşti Gavin Scott.

— Nu, nu este, a spus rusul. Gavin Scott om mai mare. Şi nu atât de urât ca ăsta.

Bărbatul a pufnit şi a mers să se spele pe mâini. În oglindă s-a uitat la Gavin.

— Ar trebui să o inviţi la dans. Dacă s-a uitat la ringul de dans, cu siguranţă îşi doreşte să danseze.

Grozav! Acum primea sfaturi de la străini într-o toaletă nenorocită?

Omul şi-a uscat mâinile.

— Nu am auzit nimic, a spus el, apoi a plecat.

Gavin a arătat spre Mack.

— Tu, dispari! Acum!

— Dar ascultă-ne! a spus Mack. Te descurci foarte bine, dar dansează cu ea şi foloseşte şansa asta să o faci să vorbească. Aşa se întâmplă tot timpul în manuale. Îţi aminteşti când Irena şi Benedict au dansat valsul? La apropiat. Oamenii dezvăluie secrete atunci când dansează. Este mai uşor să vorbeşti cu un umăr decât cu o faţă.

Asta era o absurditate, care la enervat pe Gavin.

Uşa s-a deschis din nou, iar un paznic în uniformă gri a păşit înăuntru. Omul a cercetat toaleta.

— E totul în regulă aici?

— Da, a spus Mack. Nu-i nimic de văzut aici.

— O femeie a spus că este îngrijorată că soţul ar putea da de necaz.

Gavin a întins mâna.

— Mă numesc Gavin Scott şi sunt jucător la Nashville Legends. Aceşti doi bărbaţi ne hărţuiesc pe mine şi pe soţia mea şi aş vrea să-i daţi afară, vă rog.

— Să mergem! a zis paznicul, luându-l de braţ pe Mack, dar a ezitat când şi-a dat seama că acesta avea un braţ musculos.

— Ăăă…

Mack l-a ignorat pe paznic.

— Când ajungi acasă, întreab-o dacă o poţi săruta pe alee. în maşina ta. îi va plăcea. Am citit într-o carte şi am încercat pe o fată. Jur că s-a topit ca untul în poala mea.

— Omul ăsta este evident dezechilibrat, a spus Gavin agentului de pază.

— Aţi băut, domnule? a întrebat paznicul.

Mack a dat din cap.

— Da! Bine! Mă prefac că sunt beat. Asigură-te că Thea vede asta când suntem daţi afară. Poţi să ne urmăreşti până afară şi să strigi *câraţi-vă dracului de aici*, ca să faci pe masculul alfa şi tot rahatul ăsta.

— Eşti nebun!

Mack şi-a pus pălăria la loc.

— Îţi spun, ţi se va deschide cu toate după asta. Ne vei mulţumi mai târziu.

Paznicul a tras de braţul lui Mack.

— Uite, nu ştiu ce naiba se întâmplă aici şi nu sunt sigur că vreau să aflu, dar voi doi mergeţi afară, a zis omul şi l-a împins pe Mack spre uşă, apoi pe rus.

— Deghizarea meu nu e proastă.

O mică mulţime curioasă se formase în faţa toaletei, pentru că oricine este curios când un agent de pază intră în toaleta unui bar. Mack s-a întors să se uite peste umăr şi

a făcut scandal cât a putut de mare.

— Te iubesc, omule! a strigat el, poticnindu-se aşa, de efect. Sunt un mare fan. Imens!

Gavin şi-a ciupit baza nasului.

— Da! Fan uriaş, a spus rusul, aruncându-şi inexplicabil braţele în aer.

— Leşiţi! a spus paznicul, împingându-i spre uşă.

Gavin a ignorat privirile şi întrebările oamenilor, în timp ce ocolea din nou ringul de dans. A ridicat ochii şi a văzut-o pe Thea aplecându-se peste balustradă şi muşcându-şi buza. A urcat scările câte două odată.

Ea s-a repezit la el.

— Ce s-a întâmplat?

— Nimic. Totul e în regulă.

— Ce le-ai spus?

— Le-am spus că mă bucur de o seară frumoasă cu soţia mea şi că aş aprecia dacă ne-ar lăsa în pace.

— Să nu mai faci aşa ceva! Mă auzi? Ar fi putut fi nebuni! Nu vreau să mai faci una ca asta!

— N-o să mai fac.

— Vorbesc serios!

Gavin şi-a pus mâinile pe şoldurile ei şi a tras-o spre el.

— Vrei să dansăm?

— *Să dansăm*?

Thea i-a cercetat faţa în căutarea unor semne de răni la cap. Oare vreunul dintre ei îl lovise în baie?

Incertitudinea i se citea pe chip.

— M-am gândit că poate ai v-v-vrea şi tu.

— Păi eu…

— Nu trebuie neapărat să facem asta.

El a dat să facă un pas înapoi, dar Thea i-a acoperit mâinile cu ale ei.

— Nu am spus că nu vreau. Doar că noi nu am mai dansat niciodată.

— Ştiu! Trebuia s-o facem mai de mult, nu crezi?

Da, dar multe aspecte ale căsniciei lor nu erau normale. Făceau pentru prima dată o groază de lucruri pe

care majoritatea cuplurilor căsătorite le făcuseră cu mult înainte să se căsătorească şi să aibă copii.

— Îmi place să dansez! a spus ea, în cele din urmă.

Vai, nu! Nu! Ce o fi fost în mintea ei? Asta nu ar fi trebuit să fie o întâlnire reală! Ar fi trebuit să se prefacă cu totul. Benzile washi şi vinul se luau la întrecere care să-i câştige mintea. Ea s-a răzgândit.

— Şi mie, i-a răspuns Gavin, care a prins-o de mână şi a tras-o înapoi spre el, apoi şi-a împletit degetele cu ale ei.

— Aşadar, dansăm?

Thea s-a uitat de jur-împrejurul separeului întunecat. Erau feriţi de priviri curioase, iar trupa cânta o melodie lentă.

Fluturi de emoţie au început să i se agite în stomac, în timp ce Gavin şi-a trecut un braţ în jurul taliei sale şi a apropiat-o de el. Cealaltă mână a lui s-a înfăşurat în jurul ei şi a cuibărit-o lângă inima lui. Era un gest masculin, galant şi al naibii de sexy, iar asta *înainte* să înceapă să se mişte.

Apoi, uau! Se legăna cu un ritm natural care îi tăia respiraţia. Desigur, majoritatea sportivilor au un bun control al corpului, dar asta nu înseamnă că pot dansa. Văzuse destule dansuri pentru a şti că mai toţi jucătorii de baseball îşi lăsaseră abilităţile pe teren. Dar Gavin? Uau! Unde ascunsese talentul ăsta până acum?

— Regreţi că nu ai avut o n-nuntă adevărată? a întrebat el, după un moment de unduire plăcută.

— Am avut o nuntă adevărată.

— Ştii ce vreau să spun! O nuntă mare.

Stomacul ei s-a strâns. Asta era un teritoriu periculos de conversaţie.

— Nu chiar. Tu?

— Nu am regretat, dar acum cred că mi-aş dori să-mi pot aminti cum păşeai spre altar în rochie de mireasă.

— Nu-i decât o rochie.

— Dar *asta* nu e doar o rochie.

Mâna lui se plimba de-a lungul spatelui ei. Inima i-a luat-o la goană. Flirtul care o deranjase atât de mult

săptămâna trecută îi oferea acum senzaţii calde de nelinişte, iar asta nu era bine. Ea s-a uitat fix la umărul lui pentru a-i evita privirea.

— Dar o lună de miere? a murmurat el.

— Cum adică?

Acum chiar se avântau pe un teren minat. Thea se concentra asupra paşilor şi a respiraţiei.

— Eu regret că n-am avut lună de miere, a spus Gavin, jucăuş, frecându-şi degetul mare sugestiv pe spatele ei.

Thea a tuşit.

— Unde ai fi vrut să mergi?

— Într-un loc cald, unde te poţi plimba în bikini toată ziua.

Thea a râs spontan.

— Nu am mai purtat bikini de când s-au născut fetele.

— Ştiu. Şi asta e o mare d-dezamăgire pentru mine.

Au dansat în tăcere pentru o vreme, dar apoi el a vorbit din nou.

— Dacă am fi avut o n-nuntă, a-şi fi vrut ca tatăl tău să te conducă la altar?

Thea a înghiţit în sec şi a închis ochii. Nu voia să se gândească la acel nemernic chiar acum. Nu când era încurcată în alte tipuri de emoţii confuze. Şi genul acesta de întrebare era exact motivul pentru care nu ar fi trebuit să permită deloc începerea unei conversaţii.

— Thea, vorbeşte cu mine! a spus el, cu buzele în părul ei.

— De ce contează asta?

— Pentru că tu contezi.

Thea a clătinat din cap.

— Nu ştiu, a recunoscut ea. Mi se pare a fi genul de lucru pe care un bărbat ar trebui să-l câştige, nu doar să aştepte să îi fie oferit.

Gavin a tras-o mai aproape.

— Iar el nu l-a câştigat.

— Nu! Cu siguranţă nu!

Au dansat în tăcere câteva minute după aceea. Corpul ei a înregistrat fiecare mod în care corpul lui îl atingea şi se mula pe al ei. El a aplecat capul şi a sărutat-o pe creştetul capului.

— De ce nu vrei să mergi la nuntă? a întrebat el, încet.

Dintr-un motiv oarecare, ea i-a răspuns:

— Pentru că nu suport să văd cum o altă femeie tânără şi naivă se amăgeşte cu ideea că ea e cea care îl va schimba, că ea este cea care îl va face să rămână. Nu va rămâne! O va părăsi, pentru că asta face el. Pleacă!

S-au întors acasă, cufundaţi în tăcere.

Nu era însă o tăcere încordată. Mai degrabă… o linişte ciudată. Pe parcursul întregii seri trăiseră într-un gol paşnic şi evitaseră lucrurile neplăcute care se mişcau cu greutate printre ei. Toate neplăcerile nerezolvate fuseseră uitate pentru o noapte plină de extaz.

Gavin a intrat pe alee şi a oprit motorul. Totuşi, niciunul dintre ei nu s-a grăbit să iasă.

— M-am simţit bine în seara asta, a spus el.

Thea nu a vrut să recunoască faptul că şi ea se simţise bine, aşa că nu a spus nimic.

La ce bun să-l încurajeze cu o speranţă falsă? Odată ieşiţi din raiul întunecat al maşinii, jungla realităţii avea să dezlănţuie toţi demonii, şi niciun dor, şi nicio dorinţă ca lucrurile să se schimbe nu putea să îi alunge.

Gavin şi-a dres glasul.

— Aşadar…

Thea s-a uitat la el.

— Aşadar?

— Pentru că asta a fost o întâlnire, a început el, pot să te sărut în maşină înainte să te conduc înăuntru?

Aerul i s-a scurs din plămâni.

— Asta fac oamenii la întâlniri? Am uitat.

— Îmi amintesc că am făcut mult mai mult decât atât într-o maşină cu tine, a spus el, cu o voce răguşită.

Obrajii Theei s-au încălzit.

— Ştii că probabil e noaptea în care am rămas

însărcinată, nu?

— Mereu mi-am pus i-întrebarea asta.

Felul în care se uita la ea, cu pleoapele grele de oboseală, sugera că se întrebase, dar nu-i păsase în mod deosebit; doar îi plăcea acea amintire şi nu l-ar fi deranjat o repetiţie.

Motiv pentru care lucrul cel mai isteţ ar fi fost să iasă atunci din maşină.

Dar ea nu se simţea prea isteaţă. S-a lăsat pradă sentimentelor.

— Da! a murmurat ea.

— Da? a repetat el.

Ea s-a uitat la buzele lui.

Un sunet fericit s-a ridicat din pieptul lui Gavin în timp ce o săruta. De data asta era diferit. Nu era ca sărutul din bucătărie sau ca acela din noaptea când se mutase acasă. Nu era o explozie de pasiune, dar era la fel de nimicitor. Cine ar fi ştiut că putea exista un aşa mare pericol într-o atingere atât de tandră? Acesta era un sărut care necesita o respiraţie lentă pe nas şi o strângere puternică a scaunului. Un fel de sărut care ei îi spunea că va avea probleme dacă vor continua această şaradă a întâlnirilor.

Gavin şi-a potrivit unghiul gurii şi i-a mângâiat buzele o dată, de două ori, apoi a treia oară. După care s-a retras şi a privit în jos la ea, cu un zâmbet în colţul gurii.

Apoi şi-a trecut degetul mare peste buza ei inferioară.

— Te simţi în stare să citeşti în seara asta?

Capul ei s-a mişcat aprobator de unul singur.

O oră mai târziu, Thea a adormit în cadenţa blândă a vocii lui şi bătăile confuze ale inimii ei.

Capitolul şaisprezece

— COPII, V-AŢI DISTRAT NOAPTEA TRECUTĂ?

A doua zi dimineaţă, Gavin a închis frigiderul, descoperind că Liv apăruse pe neaşteptate în bucătărie de parcă s-ar fi teleportat. Uimit, a tresărit şi a tras o înjurătură.

— Da!

— Păcat! a spus Liv. Speram să ies din subsol.

Gavin a pus pe masă laptele pentru cerealele fetelor. Thea le îmbrăca la etaj. De fapt, încă nu o văzuse în această dimineaţă, îi auzise doar mişcările.

— Ştii, Liv, acest lucru mărunt pe care-l f-f-facem este amuzant până la urmă, a mormăit Gavin, dar nu am răbdare cu tine în această dimineaţă.

— Nu fac decât să am grijă de sora mea. Nu te-am avertizat să n-o răneşti?

Gavin a deschis un dulap şi a scos o cutie de Cheerios.

— Nu ţi-a trecut niciodată prin cap că nu este treaba ta?

— E sora mea!

— Şi soţia mea!

— Locuiesc aici.

— Poţi să te muţi.

— Tu primul! i-a replicat ea, apoi a pocnit din degete. Stai puţin! Deja ai făcut asta o dată.

— Şi nu intenţionez să o fac din nou.

Thea a apărut în bucătărie, iar Gavin a început să îşi facă de lucru cu cerealele.

— Bună! a şoptit el.

— ȥNeaţa! a ciripit Liv.

Thea s-a oprit brusc, cercetându-i pe amândoi cu privirea.

— Ce se întâmplă aici?

— Nimic! a răspuns Gavin.

— Doar îi spuneam cumnatului meu cât de mult îl respect.

Thea a oftat şi şi-a răsucit părul în vârful capului. Fetele au intrat şi ele în bucătărie în tricouri roz asortate şi colanţi violet. Gavin le-a ridicat pe amândouă şi le-a turnat cerealele.

Cu umerii rigizi, Thea şi-a turnat o cană de cafea. Oare dormise mai bine decât el? Pentru că el dormise foarte prost. Avusese nevoie de o putere herculeană

pentru a pleca din patul ei înapoi în camera de oaspeţi. Acum, dimineaţă, nu o mai avea. Trebuia să o atingă.

A mers până în spatele ei, i-a înconjurat talia cu braţele şi i-a atins gâtul cu nasul.

Ea şi-a întors faţa spre a lui cu ochii mari şi o privire surprinsă. El a sărutat-o pe buze.

— Bună dimineaţa! a murmurat Gavin.

— ȥNeaţa! a şoptit ea.

— M-am distrat aseară.

Liv a mimat greaţa.

Gavin s-a uitat peste umăr şi a zâmbit. Liv a mijit ochii. El a zâmbit din nou, arătându-şi toţi dinţii. Ea şi-a fluturat degetele în timp ce fredona melodia lui P! nk, „U + UR Hand”.

Thea s-a întors cu un alt oftat.

— Vă rog să încetaţi!

— Ea a început!

Thea şi-a înclinat capul.

— Nici măcar pe fete nu le las să scape cu scuza asta.

Gemenele, care îşi introduseseră în tăcere linguriţele cu Cheerios în gură, trebuie să fi prins tensiunea ciudată din cameră, pentru că au început să se certe pe tema cine a primit mai multe cereale. Gavin şi-a smuls privirea de la Thea şi a intervenit.

— Fetelor, amândouă aţi primit la fel!

— Am terminat, a spus Ava, împingându-şi la o parte bolul şi bosumflându-se fără un motiv evident.

— Aşteapt-o pe sora ta şi apoi vă voi îmbrăca! i-a zis Thea, mergând până unde stăteau fetele.

A început să le şteargă la gură, dar a făcut o pauză când telefonul i-a vibrat în buzunar. A mormăit iritată, dar la scos.

În secunda următoare a încremenit.

— Ce s-a întâmplat? a întrebat-o Gavin.

— Este un e-mail de la Vanderbilt.

Liv şi-apus cafeaua jos.

— Rahat!

— Deschide-l! a îndemnat-o el.

Înghiţind în sec, Thea a glisat ecranul de două ori. Gavin şi-a ţinut respiraţia în timp ce ochii ei cercetau ecranul.

Un zâmbet i s-a desenat pe buze, apoi a întors telefonul cu ecranul spre ei.

— Fir-ar să fie! a răsuflat el, uşurat. Ai intrat?

— Am intrat!

Ea a ridicat braţele şi a scos un strigăt de victorie. Liv a făcut un dans în jurul mesei, în timp ce fetele se amuzau zgomotos. Gavin a vrut să se alăture atmosferei de sărbătoare. A vrut să o îmbrăţişeze pe Thea şi să o felicite cu un sărut, dar a ales să rămână rezervat.

— Thea, e nemaipomenit! a spus el, de la o distanţă sigură. Felicitări!

— Când începi cursurile? a întrebat Liv.

Thea a citit din nou mesajul.

— Pe 18 ianuarie.

— Mergem să sărbătorim în seara asta! a decretat Liv, îmbrăţişând-o pe Thea din spate.

Gavin s-a zburlit, dar şi-a stăpânit furia. Thea şi Liv deja îşi făcuseră planuri împreună pentru acea seară, urmând să o ajute pe prietena lui Liv la cafenea. Gavin avea să-şi păstreze ideea de a sărbători pentru altă seară, când puteau să rămână singuri.

Thea şi-a ridicat privirea, iar obrajii i s-au îmbujorat sub ochii lui. Gavin nu se pricepea să îşi ascundă gândurile.

— Trebuie să mă îmbrac! s-a scuzat ea.

Gavin a curăţat cerealele fetelor şi le-a ajutat să coboare de pe scaune. Apoi s-a îndreptat spre tabla albă, a căutat un marker şi a încercuit data de 18 ianuarie în calendar.

— Gavin, nu-ţi face planuri pe termen lung, a spus Liv, venind în spatele lui. Calendarul tău se termină de Crăciun.

Nu şi dacă el putea face ceva în privinţa asta.

Noaptea trecută fusese un moment decisiv pentru ei. Simţise asta. Ea îi dezvăluise nişte lucruri pe care nu i le

spusese niciodată. Dansase cu el. îl sărutase.

Băieţii aveau dreptate. Trebuia să aibă răbdare. Dar şi Liv avea dreptate. Calendarul nu era prietenul lui cel mai bun, iar vestea despre intrarea ei la Vanderbilt era o nouă răsturnare de situaţie de care trebuia să ţină cont.

Era timpul să devină serios.

Aşadar, le-a trimis un mesaj băieţilor: *întâlnire de urgenţă în seara asta*. *La mine acasă*.

După ce a lăsat fetele la şcoală, Thea a fugit acasă, a făcut un duş rapid şi s-a îmbrăcat. Din fericire, Gavin plecase la antrenamentul de dimineaţă. Nu putea tolera niciun fel de discuţie privată cu el. Nu, după felul în care o privise în acea dimineaţă. Nu după acel sărut mic şi dulce, şi toate implicaţiile aduse de acesta.

Liv avea dreptate. începea să cedeze. De la câteva sărutări tandre şi o întâlnire plănuită cu atenţie şi… Thea a clătinat din cap. E-mailul de la Vanderbilt sosise la momentul perfect. Gavin ţesuse pânze de păianjen în creierul ei, dar vestea de la Vandy fusese ca o curăţenie de primăvară.

Avea prea multe de făcut, cum ar fi să ducă documentele solicitate în e-mailul de acceptare, să se înscrie la cursuri şi să se oprească la librărie. Multe dintre ele ar fi putut aştepta până mai târziu, dar aştepta de aproape patru ani să se întoarcă la cursuri. Se săturase să aştepte.

Campusul Vanderbilt se afla la o jumătate de oră de mers cu maşina de oraşul Franklin. Thea a găsit un loc de parcare cu plată vizavi de clădirea administrativă, a îndesat o mână de monezi în aparat şi a intrat. Biroul de admitere se afla la etajul al treilea. O secretară cu ochelari în formă de ochi de pisică i-a aruncat o privire ciudată când Thea i-a întins documentele.

— Să ştii că poţi face toate astea on-line, a spus femeia.

Thea a ridicat din umeri.

— Ştiu, dar am vrut să vin.

Îi lipsise asta. îi lipsise atmosfera unui campus de

facultate. îi lipsise rebeliunea creativă a studenţilor care se specializau în arte şi teatru, privirile împăienjenite ale tinerilor care învăţau toată noaptea şi spiritul sardonic al profesorilor plini de ei. Thea nu se simţise niciodată mai împlinită ca atunci când fusese la şcoală.

După ce a vizitat clădirea administraţiei, Thea a intrat în librăria din campus. Din pur capriciu, a cumpărat câteva tricouri cu sigla Vanderbilt pentru fete.

Fir-ar să fie! Fetele! Thea şi-a scos telefonul ca să vadă cât e ceasul. Nu reuşea să ajungă la timp să le ia de la şcoală. Dacă mergea Gavin…

Thea a ezitat, dar l-a întrebat într-un mesaj dacă putea lua el fetele de la şcoală, pentru că ea urma să meargă direct la cafeneaua lui Alexis. Gavin a răspuns repede că putea şi apoi a întrebat-o cum merseseră lucrurile în campus. Ea a ignorat întrebarea şi i-a răspuns doar că avea să ajungă acasă pe la zece.

Thea şi-a luat un sandviş de la o patiserie din campus şi apoi s-a întors la maşină. Drumul către cafeneaua lui Alexis a durat patruzeci de minute din pricina traficului de după-amiază. A parcat în şirul de locuri libere din spatele clădirii lui Alexis, unde o uşă era deschisă.

Thea a vârât capul înăuntru.

— Bună!

Nu a auzit nimic, aşa că s-a strecurat înăuntru şi strigat din nou. Tot nimic. Bucătăria era plină de cutii şi mormane de folie cu bule, oale strălucitoare şi tigăi agăţate de un rând de cârlige deasupra unei plite noi.

— Liv? Sunteţi aici?

Thea a ocolit cutiile şi a trecut prin bucătărie. O uşă batantă ducea spre zona unde Thea presupunea că era cafeneaua. A împins uşa şi…

— Surpriză!

Thea a tresărit şi şi-a dus mâna la inimă. Liv şi Alexis stăteau în centrul cafenelei, lângă singura masă care nu era acoperită cu teancuri de vase şi cutii care aşteptau să fie aşezate la locul lor. în schimb era ocupată de o sticlă şampanie, trei pahare şi o pancartă uriaşă pe care scria

„Felicitări!”

— Ce înseamnă asta? a râs Thea.

— Ţi-am spus că vom sărbători! a răspuns Liv. Surpriză!

— Liv mi-a dat vestea cea bună, a zâmbit Alexis. Este nemaipomenit! Şi, de fapt, se potriveşte la fix.

Ea şi Liv au făcut un schimb de priviri.

Thea a păşit mai aproape.

— Cu ce anume se potriveşte?

— Ei bine, a spus Alexis, lăsând deoparte pancarta. Am nişte pereţi foarte simpli care au disperată nevoie de o mână cu talent artistic. Mă gândeam că ar fi minunat să pot expune câteva piese originale ale unui artist local.

Thea s-a oprit, holbându-se nelămurită. Liv şi-a dat ochii peste cap.

— Se referă la tine.

— Vrei să expun câteva lucrări aici?

— Dar tu îţi doreşti? Vreau să prezint în mod regulat artişti locali şi să le ofer un spaţiu în care să îşi poată vinde lucrările.

Thea aproape că s-a ciupit, de teamă să nu viseze. în decursul unei singure zile fusese acceptată la şcoala de artă şi primise şansa de a-şi prezenta lucrările. Nu credea prea mult în semne, dar simţea că acesta era unul bun.

Thea a cercetat cafeneaua.

— Aşadar, ce facem mai întâi?

Liv s-a apropiat şi i-a pus în mână un pahar de şampanie.

— În primul rând toastăm.

Thea a acceptat şampania.

Liv a ridicat paharul.

— Pentru noi începuturi!

Theei i se potrivea formularea lui Liv.

— Pentru noi începuturi!

Dar când şampania i-a atins limba, acidul *şi* sentimentul i-au lăsat un gust amar.

Capitolul şaptesprezece

— PUTEM TRECE LA TREABĂ, VĂ ROG?

Gavin a deschis o bere şi s-a aruncat pe canapea cu câtă demnitate putea să adune orice bărbat matur cu un boa din pene roşii în jurul gâtului şi coarne de ren pe cap. Ava, Amelia şi Jo-Jo le ceruseră bărbaţilor să se joace de-a costumatul cu ele, înainte de a se retrage în dormitorul fetelor să urmărească un film şi a le permite să „lucreze la perete”. Dar alegerea filmului *Mica sirenă* declanşase o întreagă dezbatere la parter, iar situaţia cam scăpase de sub control.

— Ea trebuie să treacă, la propriu, de la o specie la alta ca să poată fi cu un bărbat, a bodogănit Mack, fluturându-şi mâinile pentru a-şi usca mai repede lacul de pe unghii.

Ava îl obligase să şi le picteze alternativ cu verde şi roşu, ca pentru Crăciun.

— Ce fel de mesaj este ăsta pentru fetiţe?

— Este un *film*, a mârâit Del, defensiv, pentru că el fusese cel care îl sugerase.

— Del subliniază un aspect excelent, pe care nu ar trebui să-l trecem cu vederea, a spus Malcolm, calm.

Minusculele ornamente cu clopoţei care-i atârnau din barbă scoteau un sunet festiv atunci când vorbea.

— Nu ar trebui să ne gândim că femeile şi fetiţele nu cunosc diferenţa dintre realitate şi ficţiune, aşa cum nu ne temem că bărbaţii care citesc cărţi despre criminali în serie şi thrillere vor deveni, la rândul lor, ucigaşi. De ce ar trebui să presupunem că o fată nu ştie că nu trebuie să se prefacă din sirenă în om pentru a găsi iubirea într-un film?

— Pentru că acesta este singurul mesaj pe care fetele îl primesc uneori, a argumentat Mack. Nu este vorba doar despre acest film. Mai toate filmele sunt aşa.

Toată lumea a încuviinţat tacit din cap. Rusul a ridicat un şold şi a tras un vânt.

— Adevărat, a spus Malcolm. Dar noi trebuie să găsim o modalitate de a produce şi de a ne bucura de conţinutul care laudă curajul femeilor, fără să le subestimeze capacitatea de a distinge realitatea de ficţiune.

— Cum ar fi romanele de dragoste, a mormăit Gavin.
Mack şi-a dus o mână la inimă.
— Băiatul nostru se maturizează!
— Băiatul nostru se maturizează, dar e şi tot mai furios, a completat Gavin. Se face târziu! Suntem în întârziere!
Rusul s-a ridicat cu o privire care dădea de înţeles că şi el este în întârziere.
— Unde-i baia?
Toată încăperea a strigat un *nuuu* în cor. Mack a sărit în sus şi s-a îndreptat spre bucătărie.
— Gav, frate, nu-l lăsa să se apropie de baia ta! a strigat Mack, deschizând frigiderul de parcă ar fi fost la el acasă. Nu vei mai reuşi în veci să scapi de miros. Omul cultivă deşeuri toxice în colon.
— Am problemă cu digestia, a spus rusul.
— Foloseşte baia de la subsol! a mormăit Gavin. Şi tu, ieşi naibii din frigiderul meu!
Mack a apărut cu o cutie de mâncare. A desfăcut-o cu vârfurile degetelor pentru a nu-şi strica oja.
— Ce este asta?
— Nu ştiu!
— Pot s-o mănânc?
Gavin a ridicat din umeri.
— Da, cum vrei! Putem începe, vă rog?
Toţi bărbaţii veniseră cu câte o sacoşă plină cu cărţi, pe care le-au aruncat pe podea. Gavin a ridicat-o pe prima pe care a văzut-o; avea o copertă întunecată, cu un bărbat fără cămaşă ţinând un pistol.
— Ce dracuţ mai e şi asta?
— O carte romantică de suspans, a spus Del.
— Carte romantică de suspans? a repetat Gavin, sceptic.
— Da, ştii şi tu…
Mack a ridicat un pumn în aer şi s-a adresat dramatic tavanului:
— Oare tipul ăsta o să şi-o mai pună *vreodată*? E povestea vieţii tale, omule. Am dreptate?

Gavin a aruncat cartea înapoi în grămadă.

— Vorbesc serios! a mârâit el. Am făcut multe progrese aseară, dar ea a devenit ciudată de dimineaţă, când a aflat că a fost acceptată la Vanderbilt.

— Spune-ne ce s-a întâmplat! l-a îndemnat Malcolm.

Gavin a rezumat momentele cheie ale întâlnirii lor, dar şi pe cele ale dimineţii.

— Eşti la jumătatea drumului, omule! a exclamat Del. O să simţi că faci un pas înainte şi doi înapoi, exact ca în carte, îţi aminteşti când Irena îi destăinuie, în cele din urmă, lui Benedict faptul ea şi sora ei au vrut să fugă în America?

Gavin a încuviinţat cu o mişcare din cap.

— Ei bine, asta a făcut-o să se simtă vulnerabilă şi chiar puţin supărată când el a plecat.

Gavin şi-a acoperit urechile.

— Spoilere! Nu am citit mai departe.

— Faptul că Thea ţi-a destăinuit puţin despre tatăl ei este un semn bun, dar acest tip de progres este înfricoşător pentru ea, a spus Malcolm. Ai făcut-o să vorbească despre lucruri care o dor. Punctul G este cel mai sensibil înainte să înceapă să vibreze.

— O să vă dau fiecăruia dintre voi câte un milion de dolari dacă nu mai pronunţaţi noţiunea de punctul G! s-a răstit Gavin.

— Ideea este că ieri-seară i-ai străpuns zidurile. Asta o va face să se simtă vulnerabilă.

— Da, ei bine, şi eu mă simt vulnerabil, a recunoscut Gavin.

Băieţii s-au liniştit.

— Continuă, omule! a spus Mack. Asta este partea bună. Malcolm s-a lăsat pe spate.

— Gavin, petrecem mult timp vorbind despre temerile ei, despre împotrivirile ei. Dar ţie de ce ţi-e teamă?

— Să n-o pierd!

— Aiurea! a replicat Del.

Gavin la săgetat cu privirea pe Del.

— Poftim?

— Asta este o aiureală de suprafaţă, i-a explicat Del. Bineînţeles că ţi-e frică să nu o pierzi. Se înţelege de la sine. Dar, dacă crezi că tot ce ai de făcut pentru a fi fericit este să o recâştigi, te înşeli. Ai putea la fel de bine să renunţi acum.

— Nu vreau…

Gura i-a încremenit o clipă.

— Poţi să nu mai vorbeşti în dodii şi să-mi spui dracului ceva concret?

— Ceea ce încearcă Del să spună, a zis Malcolm, este că ea nu trebuie să fie singura persoană care îşi dezvăluie temerile. Tu ţi-ai deschis sufletul ei? Ai făcut-o cu adevărat?

— Păi nu… N-nu ştiu!

Gavin a început să transpire.

— Atunci începe să ţi-l deschizi către noi, a spus Del. Care este lucrul pe care crezi că nu l-ai putea face niciodată? Ce te sperie mai mult decât orice? Despre ce nu vrei să vorbeşti?

Băieţii L-au privit tăios.

Nu! Nu le putea mărturisi! Nu aşa!

El a clătinat din cap.

Malcolm a oftat cu o frustrare atipică pentru stăpânul Zen al Clubului de Carte.

— Gavin, nu te putem ajuta dacă tu însuţi nu eşti dispus să te ajuţi.

— Nu înţelegeţi! Este ceva personal!

Del a mormăit şi s-a ridicat.

— Nu pot pierde timp cu tine dacă tu nu…

— S-a prefăcut.

Fir-ar să fie! Fir-ar a dracului să fie! O spusese cu voce tare. S-a pregătit ca ei să râdă, să glumească, să cadă cerul pe el.

Dar nu s-a întâmplat nimic din toate astea. A ridicat privirea şi nu a găsit nimic altceva decât chipuri care arătau înţelegere.

— A mimat… orgasmele? a întrebat Mack.

— Nu, geniule! Aterizarea pe Lună.

— Uau, omule! Asta e de rahat, a spus Del. îmi pare rău!

— S-a prefăcut tot timpul? a întrebat Malcolm. Sau doar uneori?

— Tot timpul, a confirmat el, iar amărăciunea i-a înţepat limba. Din câte ştiu, i-am oferit soţiei mele un singur orgasm real în întreaga noastră căsnicie.

Mack a înjurat printre dinţi.

— Rahat, omule! îmi pare rău! Toate glumele alea mizerabile despre sex… Nu ştiam. Sunt un nenorocit!

Scuzele erau surprinzător de sincere.

— Nu aveai de unde să ştii.

Del a tuşit discret.

— Aşadar, să înţeleg că ţi-ai dat seama că se prefăcea pentru că…

Gâtul i s-a uscat.

— Pentru că într-o noapte nu s-a mai prefăcut şi a fost evident.

— Nu înţeleg! a spus Mack. Te-a dat afară din casă pentru că în sfârşit i-ai oferit un orgasm adevărat?

Gavin s-a zbârlit la auzul cuvântului în *sfârşit*.

— Nu! M-a dat afară pentru că nu am reacţionat bine la aflarea adevărului.

— Şi asta ce înseamnă? l-a întrebat Del.

— Înseamnă că m-am mutat în camera de oaspeţi şi am încetat să mai vorbesc cu ea.

În sfârşit, camera a izbucnit aşa cum ştiuse că avea să se întâmple în cele din urmă. Toţi bărbaţii au sărit în picioare. Del a început să se plimbe de colo-colo, lovindu-şi pumnul în cealaltă mână. Malcolm îşi mângâia barba plină de clopoţei şi începuse să cânte ca un călugăr. Mack îşi îndesa în gură furculiţa plină cu tăiţei maronii, alternând între a mânca şi a arăta tăcut cu degetul în direcţia lui Gavin.

— Dobitocule! a exclamat Del, în cele din urmă.

— Ştiu că nu m-am descurcat prea bine, a spus Gavin, apărându-se instinctiv. Am încercat să-mi cer scuze

când m-am dus acasă, după ce ea a cerut divorţul.

— Gavin, ai mult mai multe motive să-ţi ceri scuze, a spus Malcolm. Femeile nu-şi mimează orgasmele decât dacă se prefac şi la alte lucruri.

Doamne! Iar începuse cu ghicitorile.

— Doar… doar spuneţi-mi ce-ce e de făcut.

— Ar trebui să nu-ţi mai concentrezi toată atenţia asupra faptului că s-a prefăcut şi să începi să te întrebi de ce dracului nu ai observat.

Cuvintele lui Malcolm au fost ca o lovitură în stomac.

— Da! a spus Mack, ştergându-şi cu antebraţul buzele acoperite de grăsime. Şi de ce nu ai avut curaj să vorbeşti cu ea când ai aflat adevărul.

— Şi apoi trebuie să îţi pui sufletul pe tavă, a spus Del. Poate că ea nu a fost sinceră cu tine în privinţa orgasmelor, dar tu cât de sincer ai fost cu ea? Poţi să repari toate astea numai dacă îţi asumi acelaşi tip de risc emoţional pe care i-l ceri ei.

— Îşi continuă viaţa fără tine, a spus Malcolm. Are planuri. Obiective. îşi reia studiile şi nu mai are nevoie de tine. Doar dacă nu-ɨ dai un motiv să aibă încredere că tu…

O strălucire galbenă apărută brusc prin perdelele din faţă i-a uimit pe toţi şi i-a redus la tăcere. Apoi, o înjurătură colectivă i-a făcut să se agite.

— Parcă ai spus că nu se întoarce până la zece! s-a răstit Del.

— Aşa a spus ea! i-a răspuns Gavin, uitându-se în podea. Cărţile! Ascundeţi cărţile!

Gavin şi Mack s-au lăsat pe podea şi au început să le strângă.

Farurile s-au stins.

— Sub canapea, a şoptit Gavin.

— Oja mea încă nu e uscată, s-a plâns Mack.

Gavin l-a săgetat cu privirea şi a început să înghesuie cărţi sub canapea. Paşii Theei se auzeau pe verandă.

— Ascundeţi câteva în spatele pernelor! le-a şoptit Del.

Rusul a tras un vânt şi şi-a dus mâna la burtă.

— Am nevoie din nou la baie, a zis el, apoi a fugit la subsol.

Uşa s-a deschis. Gavin a aruncat ultimele câteva cărţi sub o pătură şi l-a trântit pe Mack peste ele.

Thea a intrat, urmată repede de Liv, iar bărbaţii au rămas neclintiţi.

Gavin şi-a dres glasul.

— Bună! Salut!

Thea a aruncat o privire prin cameră

— Ăăă…

Gavin şi-a amintit de costumele lor.

— Păi, ăăă, fetele au v-vrut să ne jucăm de-a costumatul.

— Înţeleg!

Thea s-a uitat din nou prin cameră.

— Şi unde sunt fetele acum?

— Dorm la etaj.

— Înţeleg!

Mack s-a uitat peste spătarul canapelei, suflându-şi peste unghii.

— Bună, Thea! Felicitări pentru cursuri!

Liv a intrat şi ea în cameră şi a remarcat imediat cutia de mâncare.

— Cine mi-a mâncat mâncarea chinezească?

Gavin a arătat spre Mack.

Care, în mod ciudat, încremenise cu ochii holbaţi la Liv. Cu ochii foarte holbaţi.

— Bună! a spus el, prosteşte. Sunt, sunt Braden.

Liv i-a aruncat o privire care ar fi putut stârni un incendiu de vegetaţie şi apoi a plecat furioasă spre bucătărie. în urma ei s-a lăsat o tăcere nefirească şi uimitoare, ca aceea de după ce un exhibiţionist aleargă gol pe terenul de joc.

O femeie tocmai îi întorsese spatele nemernicului de Braden Mack.

— Nu m-am gândit niciodată că voi vedea asta, a spus Malcolm, cu tonul lui calm şi baritonal.

— Simt că tocmai am fost martorii apariţiei lui Iisus

pe o bucată de pâine prăjită, a spus Del.

Liv a deschis frigiderul.

— O Doamne! Mi-aţi mâncat şi restul de pizza? a întrebat şi a pornit-o spre subsol.

— Liv, poate ai vrea să aştepţi…

Zgomotul uşii trântite a întrerupt avertismentul lui Gavin, dar, peste doar câteva secunde, Liv a scos un ţipăt. Paşii ei s-au auzit tropăind din nou la etaj.

Uşa s-a deschis brusc. Liv s-a năpustit afară, tuşind şi urlând:

— Urăsc. Bărbaţii!

Gavin a făcut un semn spre uşa din faţă.

— Băieţi, e timpul să plecaţi!

Capitolul optsprezece

GAVIN APROAPE CĂ NU A MAI EXPIRAT VREME DE DOUĂZECI de minute, timp în care băieţii s-au împrăştiat şi femeile s-au retras în camerele lor, iar, în cele din urmă, a avut răgazul să recupereze cărţile ascunse. Le-a pus în două pungi de cumpărături şi le-a îndesat în dulapul din camera de oaspeţi. Apoi s-a aşezat pe saltea, acoperindu-şi ochii cu podul palmelor.

Fusese cât pe ce!

Sunetele rutinei nocturne a Theei l-au atras către uşa ei. Sunetul apei din chiuvetă în timp ce îşi spăla faţa. Sunetul periuţei de dinţi în timp ce o folosea. Zgomotul unui sertar în timp ce îşi scotea pijamalele din el.

„Deschide o venă”, spusese Del, când ieşise pe uşă, cu Jo-Jo adormită pe umărul lui.

Gavin a bătut la uşă.

— Intră! a răspuns Thea, o clipă mai târziu.

Stătea în faţa şifonierului şi îşi pregătea pijamalele. Inima lui a tresărit de dorinţă şi de nelinişte.

— Cum, ăăă, cum a fost azi? a întrebat el, zăbovind în prag.

— Vrei să spui la Vanderbilt sau la cafenea?

— Ambele!

Ea a ridicat din umeri.

— Bine!

Ea s-a îndepărtat din nou. „Asumă-ţi un risc emoţional!”

— Mă gândeam să aprind şemineul afară. V-vrei să ieşi cu mine?

Thea a aruncat o privire spre pat şi apoi s-a întors spre el.

— Păi…

— Am putea citi acolo.

— Bine, a spus ea, în cele din urmă.

Gavin a ieşit primul să aprindă focul. Apoi a pus o pătură pe canapeaua de pe terasă, a deschis două beri şi şi-a aşteptat soţia. Ea a ieşit câteva minute mai târziu, îmbrăcată cu hanoracul lui, cu o pereche de colanţi şi şosete groase. îşi strânsese părul în vârful capului. în mâini ţinea cartea lor.

— Bună! a spus el, rămas mut de apariţia ei.

Thea s-a oprit la câţiva paşi distanţă de el.

— Bună!

— Focul încă nu s-a încins, dar am scos o pătură.

— OK!

Privirea ei s-a îndreptat spre canapea, a rămas acolo o clipă, apoi s-a întors la ochii lui. Expresia ei a trimis o undă de şoc direct către părţile lui nerăbdătoare.

Thea l-a privit cu dorinţă. Arogant şi inconfundabil. Pieptul îi palpita. Ochii i s-au oprit asupra buzelor lui. Corpul lui a devenit fierbinte şi tare. Dureros de tare.

El şi-a dres glasul şi abia a reuşit să scoată o vorbă.

— Thea, mă omori!

Ea a clipit, nelămurită.

— Poftim?

— Ori încetezi să mă priveşti aşa, ori mă săruţi, dar trebuie să fii tu cea care o f-face, pentru că nu mai v-vreau să o dau în bară.

Ochii i s-au mărit, apoi a mimat un hohot de râs şi a clătinat din cap.

— Nu fi ridicol!

Gavin şi-a ascuns dezamăgirea şi a aşteptat ca Thea să se aşeze prima, apoi s-a strecurat lângă ea. în mod

automat, de parcă ar fi făcut-o de o sută de ori înainte, s-a întors, astfel încât spatele să i se sprijine de braţul canapelei, iar ea să se poată lăsa pe spate şi să se sprijine de pieptul lui. Thea şi-a tras pătura peste picioare. Gavin a cuprins-o cu braţul şi a tras-o la pieptul lui.

— Stai bine?

Ea a încuviinţat şi şi-a sprijinit capul pe umărul lui. Au privit în tăcere focul preţ de o clipă, adaptându-se la orice ar fi fost ce începuse între ei noaptea trecută.

— Îţi aud gândurile, a spus el.

Ea a răspuns cu tăcere. Gavin şi-a reţinut oftatul. Nu ar fi dus la nimic bun să se contrazică ſu ea. A încercat o altă tactică.

— Ar fi trebuit să facem asta mai des, a spus el, încet.

— Parcă niciodată nu am avut timp.

Deschide o venă!

— Totuşi, am avut. Mi-aş fi putut face timp.

Respiraţia ei parcă s-a oprit.

— Am pus baseballul pe primul loc. Acum ştiu asta. Am pierdut totul. Primii paşi ai fetelor. Primele lor cuvinte. Drumurile la camera de gardă când erau bolnave. Am motivat totul prin faptul că era mai importantă cariera mea, dar acum aş renunţa la tot, dacă asta ne-ar putea salva.

Thea s-a ridicat încet şi s-a întors să-l privească, probabil pentru a se convinge dacă era sincer sau nu.

Nu i-a dat niciun indiciu, dar nu era pregătit pentru ce i-a spus Thea:

— Ţii minte când m-ai întrebat ce crede mama mea despre faptul că tata se recăsătoreşte?

— Da!

— Adevărul este că nu ştiu. Nu am mai vorbit cu ea de dinainte de Paşti.

Nu ştia unde voia ea să ajungă cu toate astea, dar simţea că e ceva important.

— De ce?

— S-ar bucura dacă ar şti că avem probleme.

El a rămas încremenit.

— S-ar bucura?

— Când am rămas însărcinată, m-a acuzat că am făcut-o intenţionat. Ca să… ştii tu.

Fir-ar să fie!

— Să mă obligi să mă însor cu tine?

— Da!

Era un cuvânt scurt, dar avea greutatea unui întreg dicţionar.

— Doamne, Thea!

Ficţiunea şi realitatea s-au ciocnit brusc.

— Mi-a spus că, fără îndoială, sunt fiica ei, a râs ea, trist. Pentru că şi ea a rămas însărcinată cu mine intenţionat.

— Ţi-a spus ea asta?

— Am bănuit întotdeauna cel puţin că nu am fost un copil planificat. Porecla tatălui meu pentru mine a fost…

Ea s-a oprit. Gavin a strâns-o blând cu braţul până când început din nou să vorbească.

— Tata îmi spunea *Puşcă*.

Mâna lui Gavin s-a încleştat pe braţul canapelei.

— În copilărie mereu m-am gândit că era din cauză că eram ca un pistolet. Apoi am aflat că avea o semnificaţie specifică.

— Câţi ani aveai când ţi-ai dat seama de asta?

— Nouă.

Gavin a scrâşnit din dinţi.

— Thea, trebuie să mă laşi să-l sun pe nemernic.

Sau, chiar mai bine, să-l lase să se ducă până la tâmpit acasă şi să-i tragă un pumn în faţă.

— Nu merită!

— Dar tu meriţi.

Ea l-a privit din nou cu luare-aminte, căutând semne de minciună.

— M-ai evitat după ce ai aflat că eşti însărcinată din cauza vorbelor pe care ţi le-a spus mama ta? Ţi-a fost teamă ca eu să nu cred că încerci să mă prinzi în laţ?

— Pe de-o parte, a spus ea şi a ridicat din umeri. Şi pe de altă parte pentru că eram, pur şi simplu, speriată.

Eram tânără. Amândoi eram tineri.

Gavin şi-a strecurat mâna în părul ei şi i-a cuprins ceafa. Pentru prima dată nu a trebuit să se întrebe „Ce ar face lordul Benedict?” ca să ştie ce să-i spună.

— Faptul că ai rămas însărcinată a fost cel mai bun lucru care mi s-a întâmplat vreodată. Şi nu doar pentru că nu-mi pot imagina viaţa fără fete, ci pentru că nu-mi pot imagina viaţa fără tine.

Pe chipul ei se dădea o bătălie, iar el ştia exact războiul pe care-l purta în interior. Dorinţa jalnică de a-l crede se înfrunta cu realităţile cinice pe care le învăţase din viaţă. Cuvintele erau frumoase, dar ele nu îi ofereau nicio garanţie că putea avea încredere. Era speriată să traverseze acest pod rupt, pentru că ştia ce se afla la celălalt capăt. Incertitudine, pasiune şi bucurie – toate trecătoare. Toate dureroase.

„Iubirea nu este suficientă”.

— Thea, dacă unul dintre noi a prins în laţ pe cineva, acela am fost eu. Eu te-am prins în capcană.

Buzele Theei s-au despărţit din nou, într-o încercare de a respira.

— Poftim?

— Te-am cerut de soţie când erai speriată. Când erai vulnerabilă. Ar fi trebuit doar să te asigur că nu fug de responsabilităţi şi să te las să te adaptezi la noutăţi înainte de a începe căsătoria.

O sprânceană s-a ridicat deasupra ochiului ei drept.

— Aş fi putut să refuz. Nu eram neajutorată.

— Dar nu ai ştiut în ce te bagi. Eu ştiam ce înseamnă căsnicia cu un jucător de baseball din Liga Mare, dar tu, nu. Nu ai avut niciodată timp să te obişnuiești, să te adaptezi la asta.

Timpul părea să se fi oprit în loc, iar el observa fiecare mişcare a muşchilor ei. Felul în care maxilarul i se încleşta în timp ce înghiţea. Felul în care ochii ei urmăreau o cale spre buzele lui. Felul în care îşi prinsese colţul buzei de jos între dinţi.

Şi, în sfârşit, Dumnezeule, *în sfârşit,* felul în care a

întins o mână şi a lipit-o de pieptul lui.

Thea şi-a ridicat faţa spre a lui, cu o expresie oarecum asemănătoare celei din seara trecută. Seara trecută fusese copleşită. În această seară îl privea cu ardoare. Cu dorinţă.

El s-a aplecat şi şi-a lipit buzele de ale ei.

Thea s-a lipit de el, cu gura deschisă şi pregătită. El şi-a înfăşurat ambele braţe în jurul ei şi a tras-o în poala lui. Valul de sânge care-i izbea în vene îneca orice sunet, în afară de cel al respiraţiilor ei sacadate.

Din acest motiv ezitase să iasă acolo cu el. De aceea avusese nevoie de spaţiu mai devreme. Asta îl făcea periculos. În braţele lui îşi pierdea voinţa, mai ales după lucrurile frumoase pe care tocmai i le spusese.

Oh, oare de ce încetaseră să se sărute aşa? *Când* încetaseră? Şi de ce nu se putea opri acum? Cu fiecare secundă care trecea, devenea din ce în ce mai greu să menţină barierele pe care le construise între ei, dar pe cine minţea? Barierele se spulberaseră în clipa în care el o dezlegase la ochi, iar ea îşi dăduse seama că Gavin alesese ca loc de întâlnire magazinul de arte şi meşteșuguri. Abia îşi mai amintea de ce avea nevoie de bariere, când mici săgeţi de plăcere i se răsfrângeau prin tot corpul.

— Doamne, Thea! a gemut el, sărutându-i linia maxilarului în jos până pe gât.

Ea şi-a înclinat capul pentru a-i oferi acces. Mâna lui s-a ridicat în sus pe talia ei, pe sub hanorac, până când degetul mare i-a ajuns sub sân.

— Pot să te ating?

Thea s-a cutremurat, dar a încuviinţat. Degetele lui au îndepărtat dantela şutienului şi i-au mângâiat vârful întărit al mamelonului. Ea nu şi-a putut înăbuşi reacţia. Şi-a smuls buzele de pe ale lui şi şi-a lăsat capul să cadă pe spate cu un geamăt. Buzele lui au găsit un nou loc de explorat, pe pulsul sensibil al gâtului ei, în timp ce degetele îi frământau magic sânul umflat şi dureros. El a ciupit, a răsucit, a tras vârful dur al mamelonului ei. în tot acest timp, limba lui se cufunda şi ieşea din gura ei cu un

ritm erotic.

Thea s-a ridicat şi şi-a scos hanoracul. Cu blândeţe, dar şi cu nerăbdare, Gavin a strecurat un deget pe sub fiecare bretea a şutienului şi i l-a tras de pe umeri. Sânii s-au eliberat din strânsoare, iar el a desfăcut încheietoarea de la spate. Thea a simţit puţin frig, apoi s-a încins imediat ce mâinile lui i-au acoperit pielea.

A gemut şi i-a acoperit mâinile cu ale ei. Gura lui a revendicat-o pe a ei, iar limba lui o poseda cu forţa, în timp ce mâinile lui frământau, iar degetele lui se răsuceau şi îi scuturau sfârcurile întărite.

Butter a lătrat brusc şi a început să urmărească ceva în curte.

Thea a tresărit, iar întreruperea a fost ca o palmă de revenire în simţiri. S-a ridicat de pe el şi şi-a ascuns sânii cu braţul.

— O, Doamne! Ce facem?

Gavin şi-a schimbat locul, simţindu-se inconfortabil.

— Ne sărutăm.

— Nu ne-am mai sărutat aşa de mult timp.

Thea încerca să-şi recapete respiraţia în timp ce şi-a tras hanoracul la loc.

— Poate că ar trebui să o mai facem, a spus Gavin, gâfâind.

El şi-a plecat capul ca să se uite spre ea, iar privirea îi era pe cât de înspăimântătoare, pe atât de încântătoare.

— Ar trebui să mă culc! a spus ea.

— Vin cu tine!

— Nu! a clătinat ea din cap şi s-a ridicat. Am nevoie de timp.

Gavin s-a ridicat în picioare şi i-a blocat drumul.

— Uită-te la mine!

Ea a făcut-o, dar cu reticenţă. Ochii lui îi cercetau pe ai ei, punând întrebări care nu puteau fi exprimate în cuvinte.

— Dacă avansăm prea repede pentru tine, putem lua lucrurile mai încet. Tu stabileşti ritmul, Thea! îţi promit! Nu te voi grăbi.

În timp ce ea tăcea, el şi-a coborât fruntea spre a ei.

— Vorbeşte cu mine, Thea. Te rog!

— Mi-e frică, Gavin!

Cuvintele i-au ieşit din gură înainte să se poată gândi la consecinţele unui astfel de adevăr, dar el a răspuns cu un adevăr propriu:

— Şi mie mi-e frică!

Oh, ar fi putut rătăci zile întregi aici, şi-a spus Irena, în timp ce admira impunătoarele rafturi ale bibliotecii. Dacă ar fi putut. Benedict plecase de zece zile. Zece zile fără un cuvânt de la el sau de la oricine altcineva despre ce se întâmplase la Ebberfield.

Şi singurul lucru mai enervant decât explicaţiile lui inadecvate era propria ei consternare faţă de lunga lui absenţă.

Irena hotărâse să exploreze biblioteca noaptea pentru a nu-şi pierde minţile.

— Cauţi ceva?

Tresărind de uimire, Irena s-a răsucit pe călcâie în întuneric. în partea cealaltă a camerei, Benedict stătea tolănit ca o pisică leneşă pe o canapea mică. El a ridicat mâna într-un salut neprotocolar, care trăda familiaritatea dintre ei. Picioarele lui încălţate numai cu ciorapi atârnau peste braţul canapelei, iar umerii îi acopereau perna de sub el. îşi scosese jacheta şi cravata, lăsându-şi pielea gâtului expusă privirii ei.

— Te-ai întors! a spus ea, pe cât de calmă putea fi cu o inimă aşa de agitată.

— Da! a spus el, cu vocea scăzută şi obosită.

— Nu te-am auzit sosind.

Şi de ce mama naibii nu mi-ai spus şi mie?

— Nu am vrut să te trezesc.

Irena şi-a înfipt degetele de la picioare goale în covor.

— Ce faci aici?

— Pesemne că acelaşi lucru ca tine.

— Cauţi cărţi despre ingineria vechilor care romane?

— Din fericire, nu.

— Atunci ce faci?
— Evit tentaţia uşii descuiate care ne separă dormitoarele.
— Nu, atunci nu este deloc acelaşi lucru.
El şi-a lăsat mâna să-i cadă fără eleganţă pe piept.
— Mă răneşti, draga mea!
Un zâmbet i s-a desenat pe buze, în ciuda efortului de a menţine o binemeritată stare de indignare autoimpusă.
— Nici nu ştiam că eşti acasă, Benedict.
— Şi acum, că ştii, ce vom face cu timpul pe care l-am furat în întuneric?
O urmă de tachinare s-a strecurat în vorbele lui, dar cuvintele aveau şi o parte întunecată, de parcă ar fi fost supărat pe ea. Dar ce drept avea să fie furios? El era cel care dispăruse zile întregi.
— Sugerez să căutăm cartea mea.
Cu o mişcare graţioasă şi fluidă, Benedict s-a îndreptat şi s-a ridicat de pe canapea.
— Desigur! Ce altceva ar putea să facă doi soţi în întuneric?
Irena a ignorat împunsătura.
Benedict a tras scara bibliotecii de-a lungul balustradei care înconjura încăperea, până când s-a oprit la o secţiune care arăta ca aceea în care cineva ar putea ascunde cărţi pe care nimeni nu le dorea. Ceea ce, de obicei, însemna că sunt genul pe care Irena şi-ar fi dorit cel mai mult să le citească. A urcat pe scară mai multe trepte şi s-a întors cu o mână întinsă.
— Lumânarea?
Irena i-a întins-o şi a aşteptat cu răbdare, în timp ce el şi-a înclinat capul să citească titlurile inscripţionate pe cotor. După un moment, a luat o carte de pe raft. I-a dat lumânarea înapoi şi apoi a coborât pe scară. Întorcându-se, i-a pus o carte subţire în mână.
— Aceasta e bună?
Ea a clipit, surprinsă de titlu.
— *Ingineria în Roma Antică*. Presupun că exact asta căutam.

— Excelent! Atunci voi aprinde focul, iar tu îmi poţi citi până când cad într-un somn adânc şi uit ultimele zece zile.

Spinarea ei a înţepenit.

— Să uiţi ultimele zece zile? s-a răstit ea. Ai dispărut fără un cuvânt după ce mi-ai poruncit să rămân aici şi crezi că acum îţi voi citi până vei adormi?

Benedict şi-a trecut mâinile peste chipul obosit.

— Irena, te rog!

— E târziu, milord. Eşti epuizat. Poate că ar trebui să ne întoarcem în odăile noastre.

Benedict a întins mâna şi a apucat-o de cot.

— Nu am nicio dorinţă de a mai petrece o noapte singur în odăile mele goale, Irena. Nu în seara asta. Te rog! Trebuie doar să-ţi aud vocea o vreme.

Ruga lui liniştită i-a înlăturat hotărârea.

— Ce s-a întâmplat la Ebberfield, Benedict? Ce mai face Rosendale?

Benedict a înghiţit adânc, dar nu a spus nimic.

Irena s-a eliberat din strânsoarea lui.

— Milord, m-ai rugat în repetate rânduri să am încredere în tine. Totuşi, de nenumărate ori refuzi să ai încredere în mine. Până nu o vei face, nu poate fi un nou început pentru noi.

Strângând cartea la piept, Irena s-a întors spre uşă. Făcuse mai puţin de zece paşi înainte ca el să vorbească din nou:

— S-a stins. A rezistat zile întregi, dar rănile au fost prea grave. Nu era nimic de făcut.

Irena s-a întors. în lumina slabă a lumânării, trăsăturile lui Benedict urmăreau o umbră care nu avea nimic de-a face cu flacăra pâlpâitoare.

— Oh, Benedict! îmi pare rău!

Irena s-a dus din nou lângă el.

— Eraţi apropiaţi?

— Îl cunoşteam dintotdeauna.

Ea l-a rugat în tăcere să-i spună mai multe şi, pentru o clipă, a crezut că nu avea să o facă. Dar clipa aceea a

trecut.

— El m-a crescut, a spus Benedict.

— Ce vrei să spui?

Benedict s-a îndreptat spre şemineu, aţintindu-şi privirea asupra flăcărilor.

— Mi-a fost tată mai mult decât tatăl meu adevărat.

— De ce?

A ridicat din umeri.

— Am fost moştenitorul tatălui meu. Asta a fost tot ce a contat. Odată au trecut doi ani întregi fără să-l văd. El nici măcar nu m-a recunoscut după tot acest timp.

Irena a tras adânc aer în piept.

— Oh, Benedict!

El s-a întors cu faţa.

— Rosendale nu a avut copii. El şi soţia lui nu au putut. Casa lor a devenit a mea.

O umbră de zâmbet i-a apărut pe faţă, de parcă şi-i imagina.

— M-a purtat cu el pretutindeni. Tot ce ştiu despre administrarea moşiei am învăţat de la el. Şi Elizabeth, soţia sa, ne întâmpina întotdeauna la sfârşitul zilei cu prăjituri sau un castron de tocană.

— Mama ta nu se întreba unde eşti în acest timp?

— Mama nu locuia acolo de cele mai multe ori. îşi petrecea sezonul de iarnă la Londra, iar pe cel de vară, la moşia noastră scoţiană. O vedeam doar în vacanţă.

— Benedict, e groaznic!

Irena s-a apropiat de el.

— Părinţii tăi te-au abandonat, a spus ea, oprindu-se la câţiva centimetri de el. Este de neiertat!

— Mi-a fost mai bine fără ei. Viaţa era destul de neplăcută când erau în aceeaşi casă.

— De ce? îmi dau seama că membrii nobilimii rar se căsătoresc din dragoste, dar majoritatea cel puţin se instalează într-o companie tolerabilă. Chiar şi părinţii mei s-au bucurat măcar de atât.

— Poate că părinţii mei erau mai puţin sociabili decât majoritatea.

O spusese cu un zâmbet, dar maxilarul său încordat trăda faptul că era atât de cavaler în privinţa asta pe cât voia să pară.

Irena a ridicat mâna, a ezitat o secundă şi apoi şi-a lipit-o de obrazul lui. Barba nerasă de câteva zile îi zgâria degetele, dar pielea lui era caldă şi moale. Cu un geamăt liniştit, Benedict a închis ochii şi şi-a apăsat faţa în palma ei, ca o floare care se întoarce spre soare.

— Mi-a fost atât de dor de tine, Irena! a spus el.

— Şi mie mi-a fost dor de tine! a recunoscut ea.

Cu un geamăt, şi-a plecat fruntea spre a ei.

— Sunt la mila ta, Irena. Din momentul în care te-am văzut prima dată, am fost jumătate bărbat, pentru că cealaltă jumătate îţi aparţine. Sfârşește-mi agonia, iubirea mea! Te implor! Sărută-mă! Lasă-mă să te strâng în braţe! *Te rog*!

Nu putea să-i refuze alinarea de care avea nevoie, la fel cum nu putea să-i refuze hrana unui om înfometat. Şi-a apăsat buzele pe ale lui. La început uşor, dar apoi cu mai multă presiune. El a gemut din nou şi a preluat controlul. A tras cartea dintre degetele ei şi i-a dat drumul. Apoi a coborât-o pe podea. Buzele lui se mişcau pe pielea ei încălzită, tachinând şi urmând un traseu fierbinte de la obraz, pe gât, apoi ridicându-se şi lăsându-se pe rotunjimea sânilor. Mâna lui a alunecat pe o parte, strângând şi trăgând ţesătura pentru a-i dezvălui picioarele, apoi mai departe, până când degetele i-au atins sânul.

Nevoia de a fi atinsă a făcut-o să se lipească de el cu o rugă arzătoare pe buze, însă nu ştia ce anume implora.

— Dragostea mea! a murmurat el. Pot să te ating?

— Da! a gemut ea. Da!

Capitolul nouăsprezece

— CUM ARATĂ, THEA?

Thea şi-a lăsat pensula şi s-a întors, roşie la faţă.

— Poftim?

Trecuseră nouă zile şi erau la cafeneaua lui Alexis. Thea pictase sigla restaurantului pe peretele de cărămidă

din spatele hiatului de panificaţie. Şi nu gratis. Fusese plătită pentru proiect. Primul ei loc de muncă plătit cu adevărat ca artistă.

Liv a lăsat vaza imensă pe care o căra pe cea mai apropiată masă şi şi-a încrucişat braţele la piept.

— Bine, gata! Ce naiba □ cu tine?

— Ce vrei să spui?

— Eşti zăpăcită, iritată. Mă eviţi de o săptămână şi abia ai scos un cuvânt de când am ajuns aici. Parcă ai o mâncărime sau ceva de genul acesta.

— Sunt bine! a minţit ea.

Thea *chiar* o evitase pe Liv. Nu nega asta. Dar o făcuse exact din acest motiv. Sora ei o putea citi foarte bine, iar acum avea destule pe cap şi fără sarcasmul ei. Ceva semnificativ se întâmplase între ea şi Gavin în acea noapte lângă foc, iar lucrurile fuseseră altfel între ei de atunci. Se apropiaseră din ce în ce mai mult de trecerea ultimului obstacol, dar se opriseră mereu.

Însă mâine-seară era petrecerea de Crăciun a echipei. Momentul când avea să petreacă o noapte la hotel singură cu el. Şi amândoi ştiau ce înseamnă asta.

Ce ironie! Liv fusese întotdeauna singura persoană căreia putuse să îi spună adevărul. Acum se prefăcea din nou. Pentru Liv.

Liv a râs brusc în spatele ei. Nu era un râs amuzat, ha-ha, ci un chicotit de uimire, de parcă şi-ar fi dat seama dintr-odată de o glumă pe care o auzise cu câteva ore în urmă.

— La naiba! a spus ea, pufnind.

Thea s-a uitat peste umăr.

— Ce e?

— Nu-mi vine să cred! N-am remarcat semnele, dar, fir-ar să fie!

Liv a râs din nou.

— O să-mi împărtăşești şi mie această mică revelaţie?

— Da! a spus Liv, apoi a rânjit, încrucişându-şi braţele la piept. Eşti *excitatăl*

O emoţie fierbinte i s-a ridicat Theei până în gât.

— Mai taci!

Uşa bucătăriei s-a deschis şi a apărut Alexis. O pisică pe nume Beef Cake[7] o urma.

— Cine este excitată?

— O, Doamne, nimeni!

Thea s-a întors la pictura murală.

— Recunoaşte! Eşti! Ştiu că te vizitează noaptea în dormitor…

Spusese ultimele cuvinte cu un accent britanic îngrozitor.

— Începe să te înmoaie. Şi dacă tu *eşti* atât de excitată, gândeşte-te în ce stare trebuie să fie el! O merită! Probabil că e aproape animalic în acest moment. Pun pariu că cearşafurile din camera de oaspeţi sunt la fel de ţepene ca el.

— Vai, Liv! a exclamat Thea, înecându-se.

Liv a început să danseze în loc.

— Eşti excitată! Eşti excitată! Recunoaşte, eşti excitată! Thea şi-a vârât pensula în borcan pentru a amesteca.

— Bine. Da, sunt excitată! Dar de ce n-aş fi? Mi-ai văzut bărbatul? Este ca şi cum ai locui lângă un calendar de perete cu pompieri. Dezbrăcaţi. Fiecare zi este o lună diferită: dezbrăcat cu un câine, dezbrăcat cu copiii, dezbrăcat lucrând la perete, dezbrăcat citind.

Alexis clătina din cap.

— Uau! Habar n-am ce se întâmplă.

Liv şi-a încrucişat braţele la piept şi a ridicat o sprânceană.

— Da, soţul tău are corp drăguţ.

— Drăguţ? *Drăguţ*? Antrenorul lui îl pune să facă exerciţii noi şi ştii acele V-uri pe care bărbaţii le au deasupra şoldurilor?

Thea i-a arătat cu un deget în sus şi în jos de fiecare parte a oaselor pelviene.

— Ăăă…

— Adică, Gavin le-a avut întotdeauna, dar acum le

7 „Plăcintă cu carne de vită” (n. red.).

are cu adevărat. Şi apoi mai este şi barba! Şi, Dumnezeule, Liv, ştii ce a făcut în seara asta când voiam să plec? S-a aplecat deasupra mea. Ştii despre ce vorbesc, nu? Poziţia aceea ca în filme? Şi-a pus mâinile de ambele părţi ale mele şi s-a *aplecat* să mă sărute. încearcă să mă omoare!

Gâfâitul lui Liv suna ca un cocoş pe moarte.

— Atunci culcă-te cu el! Foloseşte-l pentru corpul lui şi apoi dă-l afară!

Alexis şi-a dres glasul.

— Hm, despre cine vorbim, mai exact?

Liv şi Thea vorbeau una peste cealaltă.

— Despre soţul meu.

— Despre soţul ei.

Alexis şi-a înclinat capul.

— Ai nevoie de permisiunea surorii tale să faci sex cu soţul tău?

Fetele au vorbit din nou una peste cealaltă.

— Nu! a mârâit Thea.

— Da! a râs Liv.

Beef Cake a mieunat.

— Eu şi Gavin avem… probleme, a explicat Thea, cu obrajii fierbinţi.

— Aveţi probleme? a râs Liv. Aşa descrii situaţia acum?

Liv s-a uitat la Alexis.

— Acum câteva săptămâni era cât pe ce să divorţeze de el după trei ani de căsnicie, dar el a rugat-o să-l lase să se mute acasă şi să-i mai dea o şansă. încearcă să salveze căsnicia.

Asta mai lipsea! îi lua apărarea. Lumea se întorsese cu susul în jos.

Râsul lui Liv a dispărut.

— Stai puţin! Tu chiar… tu chiar te gândeşti să-l primeşti înapoi?

Thea s-a întors spre pictura ei.

— Thea, doar nu vorbeşti serios!

Thea i-a răspuns puţin cam sarcastică, dar hotărâtă:

— De ce nu?

— Pentru că faci exact ceea ce vrea el să faci. Mereu a ştiut cum să te înmoaie. Asta face el. Este un atlet profesionist.

Thea s-a răsucit din nou.

— Ce naiba are asta de-a face cu toată situaţia noastră?

— Înseamnă că este un competitor înnăscut, iar tu nu eşti altceva decât un joc pentru el.

— Doamne, mulţumesc!

Liv a ridicat un deget pentru a-şi accentua ideea.

— *Nu* îl lăsa să câştige!

Alexis a păşit între ele ca un arbitru.

— OK, ce ziceţi dacă desfac o sticlă de vin şi putem vorbi despre asta ca între surori şi prieteni…

— Nu am de gând să stau deoparte şi să-l las să te rănească din nou, a întrerupt-o Liv.

Thea s-a simţit rece, fierbinte şi furioasă în acelaşi timp.

— Liv, te iubesc, dar pare că ai o părere foarte proastă despre capacitatea mea de a decide ceea ce este mai bine pentru mine.

— Istoricul tău nu este prea grozav.

Alexis a vorbit încet:

— Liv, spun asta în calitatea mea de cel mai bun prieten al tău. Acum nu eşti corectă cu sora ta. Lucrurile devin complicate în relaţii. Şi se pot schimba când te aştepţi cel mai puţin la asta. Nu poţi doar să o susţii?

Faţa lui Liv s-a schimonosit de durere, iar trădarea a lovit-o pe Thea direct în inimă.

— Nu! Nu pot!

Liv şi-a luat haina de pe scaunul pe care o aruncase mai devreme.

— Poate mama te va susţine! Oficial, eşti fiica ei.

Irena şi Benedict făceau sex.

Gavin hotărâse să mai citească puţin după ce dusese fetele la culcare, dar, la naiba! Nu-şi imaginase că urma o scenă importantă de sex. Şi nu orice scenă de sex. Era groaznic de murdară. Oare oamenii chiar făceau rahaturi

din astea pe vremea aia?

Bineînţeles că făceam, a răspuns Domnul Deget-Jucăuş. *Chiar crezi că civilizaţia occidentală a inventat cunilingusul în secolul al XX-lea*?

În fine! Tot ce ştia Gavin era că, în cele din urmă, se întâmplase.

Avea o Erecţie din Cărţi.

S-a foit stânjenit pe canapea şi a recitit scena. Benedict avea faţa sub fustele ei. Irena gâfâia. Gemea. Benedict lucra cu două degete în interiorul ei. înăuntru şi afară. în ritm cu limba lui.

Doamne, Dumnezeule! La naiba, cu siguranţă avea de gând să facă asta cu Thea, dacă se ivea vreodată ocazia! în clipa în care a înlocuit imaginea Irenei cu imaginea Theei, totul a devenit prea intens.

— *Ascultă-mă, iubirea mea*! *i-a şoptit Benedict, la ureche*. *Când suntem împreună aşa, tu conduci*. *Când suntem împreună aşa, mă supun numai plăcerii tale*.

Gavin a cedat şi a început să îşi frece mâna de partea din faţă ce îi zvâcnea…

Uşa din faţă s-a deschis brusc. Gavin a tresărit ca un adolescent surprins uitându-se la filme porno pe laptop. Cartea s-a răsucit în aer, dar a reuşit să o prindă şi să o ascundă în spatele pernei canapelei chiar înainte ca Thea să se năpustească în încăpere.

— Bună! a spus el, pe un ton ascuţit. Uau! Ce n-ai…

Thea şi-a scos tricoul, i s-a aşezat în poală şi l-a sărutat de parcă o comoară ar fi fost îngropată în gâtul lui. El a îmbrăţişat-o şi s-a bucurat de atac până când a fost la un pas să se sufoce.

— Iubito! a gâfâit el, îndepărtându-se de ea. Nu că a-a-aş avea ceva de obiectat, dar ce-ce-ai păţit?

Thea s-a ridicat.

— Întinde-te pe spate!

Gavin a căzut lat pe canapea, cu picioarele desfăcute atârnându-i pe podeaua. Thea s-a aşezat în faţa lui şi şi-a desfăcut şutienul. Privirea lui a urmărit-o în timp ce îl arunca prin cameră, apoi a poposit pe sânii ei. A fost însă

rapid distras la vederea degetelor ei stropite cu vopsea pe nasturele pantalonilor, apoi deschizând fermoarul. A uitat să respire când ea a lăsat să-i cadă pantalonii şi lenjeria intimă pe şolduri. La vederea goliciunii, a gemut, rugându-se oricărui zeu îl asculta să nu fie un vis sau vreun fel de psihoză rezultată după ce citise prin cărţi. Nu era imposibil. Trebuia să-i întrebe pe băieţi.

Dar nu era un vis. Thea, goală în acea clipă, aplecată în faţă, i-a tras de nasturele pantalonilor. El a oprit-o.

— Thea, ce-ce facem?

— Credeam că este evident.

— Am nevoie să-mi spui în c-c-cuvinte.

— Ce cuvinte?

Ea i-a încercuit cu limba zona ombilicului. Şoldurile lui ai zvâcnit instinctiv.

— Spune-mi că îţi doreşti asta! a reuşit el cumva să articuleze. Spune-mi eşti pregătită pentru asta!

Thea şi-a vârât mâna în blugii lui Gavin şi şi-a înfăşurat degetele în jurul lui.

— Sunt pregătită, Gavin!

Vocea lui aproape că s-a frânt.

— Slavă Domnului!

Nu se dezbrăcase atât de repede niciodată în viaţa lui. Thea l-a împins din nou în piept şi i-a poruncit să rămână întins. El a ascultat-o, încercând să o atingă în acelaşi timp.

Thea l-a încălecat şi a început să se mişte înainte şi înapoi până când el a crezut că avea să-şi piardă minţile de dorinţă. în cele din urmă, Thea s-a ridicat, a întins mâna între ei şi l-a ghidat spre intrarea ei umedă. Apoi, dureros de lent, centimetru cu centimetru, s-a lăsat în jos pe el.

Ah, la naiba! La naiba! Capul lui Gavin s-a rostogolit înapoi pe pernă. Gemetele li s-au unit şi s-au contopit, în timp ce el o lărgea, o umplea. Şi-a ridicat privirea către ea şi a văzut-o cu capul pe spate şi ochii închişi.

— Uită-te la mine! i-a spus.

Ea a deschis ochii şi l-a privit.

— Tu conduci! a îndemnat-o.

Dumnezeule, nici nu-i trecuse prin minte că avea să folosească acele cuvinte atât de curând după ce le citise!

— Când suntem împreună aşa, e-eu mă supun plăcerii tale.

Thea a clipit rapid.

— Poftim?

— Nu trebuie decât să îmi spui unde şi cum să te ating.

Thea i-a călăuzit mâna spre trupurile lor unite.

— Am nevoie…

— Ce? Spune-mi de ce ai nevoie!

— Am nevoie să mă atingi aici când eşti înăuntru.

Gavin şi-a apăsat degetul mare pe clitorisul ei umflat. Putea face asta. Mai devreme învăţase câteva lucruri de la Lordul Linge-Mult.

— Aşa?

Thea a dat din cap, gâfâind prea tare ca să mai vorbească. L-a apucat de după umeri, cu degetele înfipte în carnea lui până la durere. îşi legăna şoldurile în jurul lui. El a masat-o cu degetul mare în timp ce cu cealaltă mână o apucase bine de şold.

Ea a început să se mişte mai repede. El a împins în ea. Ea a scâncit şi a gemut.

La naiba! Chiar avea să se întâmple asta?

— Gavin! a gâfâit ea. Doamne, da!

— Asta e, iubito! Haide!

— O, Doamne!

— Aşa, Thea! Hai, că poţi!

Ea şi-a dat capul pe spate şi şi-a apucat sânii în mâini. Fir-ar să fie! Gavin avea să strice totul dacă nu-şi înfrâna propria dorinţă.

— Hai că poţi, iubito…

Ea i-a acoperit gura cu o mână.

— Vrei să nu-mi mai faci galerie ca şi cum am fi la antrenamentul de lovit cu bâta?

— Iartă-mă! a mormăit el.

Mâna ei a alunecat din nou pe umărul lui.

— Îmi pare rău, iubito! Vreau doar să te încurajez.

Doamne, eşti incredibil de sexy!

— Nu mai vorbi!

Thea şi-a lăsat din nou capul pe spate. S-a reîntors la ritmul ei rapid şi intens. Dar ceva era diferit. Şi-a aşezat ambele mâini pe umerii lui Gavin.

— Iubitule…

— Poate… poate că ar trebui să schimbăm poziţia!

Aproape instantaneu, Gavin şi-a dat seama că cel mai mare avantaj al faptului că era sportiv profesionist era forţa brută, care îi permitea să îşi rostogolească fără probleme soţia pe spate, fără să perturbe ritmul. Ea şi-a agăţat picioarele în jurul taliei lui. El a împins până când sudoarea i-a udat fruntea şi spatele.

— Gavin! a suspinat ea şi a întins mâinile în lateral.

Vocea ei părea înfrântă şi resemnată cu această situaţie.

Nu! Nu, nu, nu! Gavin s-a aplecat deasupra ei ca să-i prindă unul dintre sfârcuri cu gura.

— Gavin, opreşte-te! Nu pot… N-o să funcţioneze!

Gavin s-a oprit, încă în interiorul ei.

— Iubito, ai fost atât de aproape! Spune-mi ce să fac!

— Îmi pare rău!

Tremurul din vocea ei la făcut să se ridice pe braţe. în ochi îi străluceau lacrimi. Gavin a încremenit de-a dreptul.

— Îmi pare rău, Gavin. Nu ştiu ce s-a întâmplat. Nu ştiu ce nu e bine.

— Nu, iubita mea! Nu-ɨ nimic!

Gavin s-a retras. Dumnezeule, cât era de dureros!

— Am m-m-mers prea repede. Asta e tot! Ar trebui să o luăm mai uşor!

— Am luat-o uşor toată săptămâna!

Thea s-a îndepărtat de el şi s-a ridicat.

Gavin şi-a şters faţa cu mâinile şi a rostit în gând toate înjurăturile posibile la care s-ar fi putut gândi Lordul Gură-Spurcată: *Tunete şi fulgere*; *fir-ar mama ei de viaţă*!

S-a silit să îşi păstreze vocea calmă.

— Hai să vorbim, Thea! Spune-mi ce fac greşit!

— Nu ştiu!

Thea şi-a tras cămaşa peste cap şi şi-a căutat blugii.

— *Hai să vorbim*, totuşi!

Thea şi-a îmbrăcat blugii.

— Nu ştiu ce să spun! Nu ştiu ce s-a întâmplat! Nu poţi să pocneşti din degete, să spui *Hai, că poţi* şi să se şi întâmple. Doamne, ce-or fi crezând bărbaţii? Aveţi impresia că dacă voi aveţi erecţie, noi, femeile, ar trebui să cădem pe spate şi să începem să gemem ca nişte starlete de filme porno pentru voi.

Uşurel, prietene! *Nu spune ceva ce mai târziu ai putea regreta*!

Bestia umilită din interiorul lui Gavin l-a pocnit pe Lordul Sculă-Magică direct în faţă. Gavin s-a ridicat în picioare.

— Dar ai făcut-o, Thea! De fiecare dată. Am crezut că sunt regele aşternuturilor graţie abilităţilor tale actoriceşti, a continuat el, trecându-şi mâna prin păr. Doamne, Thea! Ţi s-a întâmplat doar cu mine? Eu sunt singurul bărbat cu care nu ai reuşit niciodată să ai orgasm?

— Cum îndrăzneşti să aduci în discuţie alţi bărbaţi?! Am avut exact doi iubiţi înaintea ta şi, dacă vrei să ştii, nu că ar fi treaba ta, da, am avut uneori orgasm cu ei.

Mărturisirea ei părea să-i fi tăiat respiraţia.

— De ce nu *mi-ai spus*?

— De ce nu ţi-ai dat seama?

— Pentru că nu citesc gândurile. A-Ar trebui să vorbim deschis şi sincer despre aceste lucruri.

— Gavin, noi nu am mai vorbit deschis şi sincer despre nimic, de mult timp.

Gavin şi-a căutat hainele şi s-a îmbrăcat cu repeziciune.

— Thea, te exprimi de parcă relaţia noastră ar fi fost îngrozitoare. Nu a fost aşa!

— Asta este cel mai înalt standard pe care vrei să îl atingi? Nu e *îngrozitoare*? Chiar ai prefera să te întorci la felul în care eram înainte de acea noapte?

— Aş prefera situaţia de atunci decât pe cea de acum.

Ea a rămas cu gura căscată.

— Asta mă sperie, Gavin! Există o mulţime de modalităţi de a te preface, dar eu sunt singura în stare să recunoască asta.

— Ce naiba vrei să spui?

— Vreau să spun că uneori cred că ţi-ai dori să nu fi aflat niciodată că mă prefăceam.

— Nu-i adevărat!

— La naiba, Gavin! Fii sincer cu mine!

Gavin şi-a încleştat pumnii.

— Vrei sinceritate? Bine! Da, fir-ar să fie! Mi-aş dori să nu fi aflat niciodată că soţia mea a tratat întreaga noastră căsnicie ca pe un lung futai din milă!

Oh, nemernic ce eşti! *Prietene, asta a fost prea de tot*! *Nu te mai pot salva*!

— Futai din milă?

Thea s-a întors ca şi cum ar fi pălmuit-o.

— Nu ştiu pentru cine înseamnă o jignire mai mare, Gavin, pentru tine sau pentru mine, dar corpul meu nu este pomană. Nu mi-o trag cu nimeni decât dacă vreau. Nici măcar cu soţul meu.

Regretul avea un gust amar în gura lui.

— Thea, nu asta… nu asta am vrut să spun!

Thea a clătinat din cap şi a vorbit cu o tristeţe care aproape că l-a spulberat.

— Gavin, mi-ai frânt inima!

Pieptul lui Gavin aproape că s-a prăbuşit. A traversat camera şi a apucat-o de umeri.

— Lasă-mă să îndrept lucrurile!

— Nu mă pot întoarce la ceea ce eram, Gavin. Nu mai vreau să fiu cum eram. Nu pot!

— Nici eu n-n-nu vreau asta. Vreau să trecem peste!

Ea şi-a strâns braţele în jurul ei.

— Nu ştiu dacă pot să te cred.

Gavin s-a răsucit şi s-a năpustit spre măsuţa de lângă uşă. Şi-a luat cheile şi portofelul, iar apoi s-a încălţat.

— Unde te duci? l-a întrebat Thea, cu răsuflarea

tăiată.

— Trebuie să-mi limpezesc gândurile!

— Pleci?

El a deschis uşa şi a ieşit.

Capitolul douăzeci

GAVIN A MERS DIRECT PE TERENUL DE RECREERE COMUNITAR. Voia să intre în parc şi să lovească nişte mingi până aveau să-i sângereze mâinile, iar durerea tăieturilor să îi amorţească rana sângerândă din piept.

A parcat maşina cu faţa spre zona de bătaie din partea din faţă a diamantului şi a lăsat farurile aprinse. Din portbagaj şi-a scos rucsacul cu bâta şi cu o mulţime de mingi de baseball care întotdeauna zăngăneau înăuntru.

Cu o aruncare puternică, a zvârlit rucsacul pe deasupra gardului. Apoi, luându-şi avânt, a escaladat gardul pentru a ajunge pe cealaltă parte. Nu îl interesa dacă avea să fie prins. Ce aveau să-i facă? Să-i dea o amendă? Să-l aresteze? închisoarea ar fi fost o binecuvântare.

Gavin a scos prima minge şi bâta. A aruncat mingea în aer şi s-a rotit. Bâta a lovit cu zgomot şi a trimis mingea direct în plasa de la celălalt capăt.

Imediat a urmat o alta. Şi apoi a treia. Gavin şi-a suflecat mânecile. „Mi-ai frânt inima, Gavin!” A patra minge s-a alăturat celorlalte.

„Nu ştiu dacă pot să te cred”. A lovit a cincea minge atât de tare, încât a ricoşat imediat şi aproape i-a zdrobit rotula. Doar ca să se răzbune pe ea, a lovit-o din nou şi i-a spus să dispară din faţa lui.

Asta l-a făcut să se simtă atât de bine, încât a repetat mişcarea cu a şasea minge. La a şaptea a încetat să înjure şi a început să vorbească direct cu Thea.

— Şi tu mi-ai frânt inima, a mormăit el în timp ce lovea mingea.

Mingea a zburat în plasă.

— Nu eşti singura.

A opta minge şi-a luat şi ea zborul.

— M-ai dat afară din casă!
Mingea a noua a lovit plasa.
— Ştii ce am simţit când ai făcut-o?
Mingea a zecea aproape că s-a rupt la cusături.
— Ce dracuȥ ar fi trebuit să fac?
Un accent britanic plin de sine i-a răspuns în întuneric: *Trebuia să lupţi pentru ea*.
Mingea a unsprezecea aproape a perforat plasa.
— Mi-a cerut să plec!
Era un test.
— Asta e o prostie!
Mingea a douăsprezecea aproape i-a rupt bâta.
De ce te-ai mutat în camera de oaspeţi?
Gavin a mers furios spre plasă şi a început să arunce mingile înapoi.
Văd că eviţi întrebarea.
— Nu-ţi răspund, Lord Piept-Păros!
Şi-a ridicat din nou bâta.
Ai vrut să o pedepseşti.
— Ea m-a minţit trei ani, a mârâit Gavin, lovind o altă minge.
Dar nu pentru asta ai pedepsit-o.
Zbang! O altă minge.
Ai *învinuit-o pentru că a îndepărtat vălul roz de pe căsnicia ta*.
— Aiureli!
Pentru că te-a silit să te confrunţi cu o situaţie cu care nu voiai să te confrunţi.
— Taci dracului din gură!
Pentru că îţi era frică de adevăr.
— DU-TE DRACULUI!
Gavin a abandonat bâta şi a început să lovească mingi de la celălalt capăt al zonei până când nu a mai rămas niciuna de aruncat, nimic de lovit. Gâfâind şi plin de sudoare s-a aplecat şi şi-a sprijinit mâinile pe genunchi.
Thea avea dreptate. Lordul Pantaloni-Mulaţi avea dreptate. Tot nenorocitul ɚɫa de club de carte avea dreptate!

Se prefăcuse şi el. Luni întregi înainte de acea noapte. Pretinsese că totul era în regulă între ei, când în mod clar nu era aşa, deoarece îi fusese mai uşor decât să înfrunte adevărul – că se distanţaseră, că era pe cale să o piardă. Şi *încă* se prefăcea, crezând că o putea recâştiga cu o carte, cu un sărut romantic şi cu întâlniri, că putea repara lucrurile fără a scoate la iveală ceea ce era, de fapt, stricat, pentru că aşa era mai uşor.

Pentru că asta nu presupunea niciun efort din partea lui.

Nicio cercetare sufletească. Nicio analiză a propriului comportament. Nicio revelaţie incomodă, ca aceea care-i făcea stomacul să se strângă chiar în acel moment.

Începe din nou cursurile şi nu mai are nevoie de tine. Nu dacă nu îi dai un motiv să aibă încredere…

Gavin a apucat mingile şi le-a îndesat înapoi în geantă. Era acoperit de murdărie şi transpiraţie, iar un cot al cămăşii îi era rupt. Anvelopele i-au patinat în parcarea cu pietriş când a demarat. Casa era întunecată când a ajuns pe alee. Nicio lumină pe verandă. Nicio strălucire albastră de la televizor. Nicio rază galbenă caldă care să lumineze perdeaua de la dormitor. Gavin a sărit peste scările de pe verandă cu un zgomot puternic şi a deschis uşa.

A urcat treptele câte două odată. Uşa ei era închisă. Dacă era şi încuiată, avea să ştie că totul se terminase cu adevărat. A apucat clanţa. Şi-a rezemat fruntea de lemnul uşii.

Te rog să nu fii încuiată!

Clanţa i s-a răsucit sub degete.

Slavă Domnului!

În cameră era întuneric beznă, însă Gavin a izbutit să distingă două forme pe pat. Una avea o coadă uriaşă şi pufoasă şi stătea mult prea comod pe partea lui de pat. Cealaltă, ascunsă sub pătura groasă, s-a răsucit rapid către intrus.

— Ăăă… m-am întors, a şoptit el.

— Bine, a răspuns ea, calm.

Gavin a pocnit din degete spre Butter, care s-a mutat la piciorul patului cu un oftat. *Da, da*! *Tu cel puţin poţi să dormi în acelaşi pat cu ea*. Thea s-a ridicat în şezut, cu un protest pregătit pe buze.

— Vreau să-ţi spun ceva, a spus el, întrerupând-o.

— Gavin, m-am săturat de asta! Nu pot să continui aşa!

El a înconjurat patul până pe partea ei şi s-a lăsat în genunchi.

— Când eram la liceu, m-am îndrăgostit de o fată. Ea e-era drăguţă şi populară. Când în sfârşit am avut curajul să o invit în oraş, a râs de mine. Şi-a bătut joc de bâlbâială mea pe faţă.

— Gavin, îmi pare rău, dar…

— Apoi lucrurile s-au înrăutăţit şi mai mult. După aproximativ o s-s-săptămână, o listă a început să circule prin şcoală. Top zece băieţi disperaţi după un…

Gavin s-a oprit să înghită în sec, pentru a-şi stăpâni mânia provocată de amintirea umilinţei.

— … futai din milă. Eu eram pe primul loc. Ea era fata care făcuse lista.

Thea îşi freca tâmplele.

— Thea, eu nu am avut niciodată încredere în sex. Nu am fost… nu am fost un adolescent precoce. Nu mi-am pierdut virginitatea până la facultate. Şi au existat întotdeauna…

Tremurând, Gavin a tras aer în piept.

— M-am temut întotdeauna că eu am fost cel mai îndrăgostit în această căsnicie.

— Gavin, a şoptit ea, cu o privire blândă.

— M-am temut întotdeauna că nu te-ai fi căsătorit cu mine, că nu aş fi fost în stare să te păstrez dacă nu ai fi rămas însărcinată.

Thea şi-a încleştat pumnii pe cămaşa lui.

— Cum poţi să crezi asta?

— Aşadar, da, există o parte din mine care îşi doreşte să nu fi aflat că te-ai prefăcut cu mine, pentru că atunci aş fi putut continua să mă prefac că între noi totul e bine. Că

nu te pierd.

O lacrimă s-a prelins pe obrazul Theei.

— Aş fi putut continua să mă prefac că mergem mai departe ca şi când nimic nu s-ar fi întâmplat, dar asta nu este corect faţă de tine. Şi nici faţă de mine. Cred că nu-i corect pentru niciunul dintre noi.

Thea şi-a dat picioarele jos de pe pat şi l-a tras mai aproape. Era o încurajare la fel de bună ca oricare alta. Oficial se îndreptau spre despărţire. Gavin şi-a lăsat fruntea pe genunchii ei.

— Sunt la mila ta, Thea. Din momentul în care te-am văzut prima dată, am fost doar jumătate de bărbat, pentru că tu ai avut mereu cealaltă jumătate.

— Gavin…

Numele lui a răsunat cumva zgâriat, de parcă brusc ar fi început să respire la fel de greu ca el.

Gavin şi-a ridicat privirea spre a ei.

— Curmă-mi suferinţa, Thea! Te implor!

Inima lui bătea de parcă încerca să prindă mingea la a doua bază în timp ce aştepta ca ea să se mişte. Nehotărârea şi dorul îi împresurau. Centimetru cu centimetru, dureros de lent, ea şi-a coborât gura spre a lui. Respiraţia ei a devenit neregulată în timp ce degetele înconjurau bicepşii încordaţi ai lui Gavin.

Acesta s-a ridicat şi a împins-o uşor pe pat. Thea s-a scufundat în perna ei, a deschis gura larg şi a eliberat ceva în pieptul lui. Un val de oxigen şi exaltare i-a inundat venele, un cocktail ameţitor de uşurare şi dorinţă.

Gavin nu îşi mai sărutase soţia astfel de mult timp şi nu se referea la sărutările pasionale pe care i le oferise în ultimele două săptămâni. Nu o mai sărutase aşa de mai mult timp decât putea ţine minte. Era leneş și înflăcărat, inundat de confortul intimităţii, dar cuprins de fiorul noutăţii. Mâinile ei erau în părul lui. Piciorul ei pe şoldul lui. Sânii ei lipiţi de pieptul lui. Chiar şi sărutările lor sălbatice de mai devreme din acea seară nu se apropiaseră de această intimitate simplă. El a turnat scuze şi promisiuni în fiecare mişcare şi cufundare a gurii şi a

primit în schimb un strop de acceptare.

Corpul lui ardea de nerăbdare să lepede hainele şi să se îngroape adânc în interiorul ei. Dar ştia că niciunul dintre ei nu era pregătit. Căsnicia lor nu era pregătită. Erau pe cale să descopere ceva nou între ei. Ceva mai bun decât înainte. Nu avea de gând să rişte toate astea numai pentru a cădea pradă poftelor trupeşti.

Mai ales că încă nu era sigur că îi putea satisface nevoile. Şi orice eşec de acum avea să îi readucă într-un loc în care el nu mai voia să se întoarcă niciodată. Nu când ştia că îi aşteptau momente de genul acesta în viitor.

Şi în timp ce oxigenul îi ieşea din plămâni, s-a simţit cuprins de un soi de recunoştinţă. Da, *recunoştinţă*! Pentru acest moment. Pentru această a doua şansă. Pentru această femeie.

Soţia lui deţinea jumătate din inima lui de atât de mult timp, încât bătăile depline şi frenetice ale acesteia erau o senzaţie la fel de străină precum deplinătatea vieţii pe care o simţise doar cu ea şi niciodată cu altcineva. Thea a scos un sunet, un fel de murmur liniştitor, de parcă l-ar fi înţeles, de parcă şi ea ar fi simţit la fel.

Şi-a trecut mâna de-a lungul maxilarului lui Gavin şi şi-a lipit buzele de gâtul său. S-au mişcat. S-au atins. Şi-au vorbit doar prin buzele lipite de pielea fierbinte.

Cu respiraţia întretăiată, Gavin şi-a dat seama că acesta era cel mai important moment al vieţii sale.

Gavin şi-a ridicat faţa pentru a se uita în ochii ei. Pieptul ei a tresărit.

— Hai să vorbim! i-a şoptit el.

Ea i-a zâmbit printre lacrimi.

— Vrei să rămâi şi să citim?

Capitolul douăzeci şi unu

THEA S-A TREZIT DEZBRĂCATĂ.

Nu făcuseră dragoste – nici nu mai încercaseră – din nou, dar Gavin îşi petrecuse noaptea în patul ei şi hotărâseră tacit că îmbrăcămintea era opţională.

Gavin a scos un sunet somnoros în spatele ei.

— Îţi pot auzi gândurile, a spus el, cuprinzând-o cu

braţul şi trăgându-l mai aproape.

— Ai dormit bine?

— Mmm…

— Spune-mi la c-c-ce te gândeşti! a îndemnat-o Gavin, îngropându-şi faţa mai adânc în gâtul ei şi murmurându-i la ureche.

Oh, ştii şi tu. La nimic important! *Doar la sex*.

Sex fierbinte.

Sex siropos.

Sex în timpul căruia să-mi înfig unghiile în spatele tău. Nu-mi vine să cred că nu mă gândesc la sex cu orgasm. Of!

El i-a tachinat lobul urechii cu buzele.

— Ştii la c-ce mă gândesc eu?

— La sex? s-a repezit ea.

Râsul lui i-a zguduit sânii.

— Asta se subînţelege.

Gavin şi-a strecurat mâna în sus pe corpul ei şi i-a prins palma într-a lui.

— De fapt, voiam să spun bacon.

Thea şi-a întors capul pentru a privi peste umăr.

— Asta-i un eufemism pentru sex?

— Habar n-ai!

Gavin s-a ridicat într-un cot şi a privit-o în stilul lui cel sexy şi cumva ostenit.

— ₰Neaţa!

Thea s-a răsucit pe spate, astfel încât să-l poată vedea mai bine.

— Bună dimineaţa!

— Vrei să fac clătite?

O, da! Era sâmbătă.

— Sigur, dar nu chiar acum! E prea devreme! Fetele nici măcar nu s-au trezit.

El a ridicat o sprânceană.

— Şi ce să facem cu aceste clipe furate de intimitate?

Ea a râs, iar sunetul s-a transformat în chiţăit când Gavin a tras pătura peste capetele lor, ascunzându-i într-un culcuş întunecat. Au rămas nemişcaţi în acelaşi timp,

savurând momentul. Catalogând toate locurile în care părţile lui tari se lipeau de părţile ei moi.

Thea i-a prins buza de jos între ale ei şi a tras uşor.

De atât a avut nevoie! Gavin a scos un sunet înfundat din gât şi şi-a apăsat gura peste a ei. A lipit-o pe Thea de saltea, în timp ce buzele lui muşcau şi masau, preţuiau şi explorau. A sărutat-o ca şi când ar fi avut tot timpul din lume, dar când ea şi-a ridicat un picior în sus pe al lui, mângâindu-i gamba cu degetele, ceva s-a schimbat. *El* s-a schimbat. Şi-a dus mâna liberă la maxilarul ei şi şi-a schimbat unghiul sărutului, adâncindu-l, asprindu-l, acaparându-i toată gura cu a lui.

Thea l-a cuprins cu braţele. Degetele ei îi cercetau muşchii trunchiului, fiecare ondulaţie, fiecare strat, fiecare umflătură de tendon. Explorarea ei părea să alimenteze focul lui Gavin, pentru că geamătul lui a venit din adâncul pieptului, apoi şi-a schimbat poziţia şoldurilor pentru a-i atinge mai bine părţile care acum pulsau de nevoie. Ar fi vrut să intre în pielea lui. Ar fi vrut să-i sărute fiecare centimetru.

Ar fi *vrut* totul.

Ar fi vrut să-i simtă greutatea transpirată deasupra ei. Ar fi vrut să-şi mişte şoldurile sub el. Ar fi vrut să geamă, să se zvârcolească şi să gâfâie.

Ar fi vrut mâinile lui pe pielea ei, buzele lui pe sânii ei. Ar fi vrut să-l simtă tare, lung şi gros înfipt adânc în ea. Ar fi vrut să găsească din nou acel loc în care trăiau căldura, scânteile şi tornadele. Şi apoi ar fi vrut să se încolăcească pe o parte a lui, să-şi plimbe degetele pe pieptul umed şi să-i dea săruturi fierbinţi şi moi pe abdomen.

Ar fi vrut.

L-ar fi vrut pe el.

— Gavin! a şoptit ea. Pot să te întreb ceva?

El i-a lins un loc de lângă ureche. Thea şi-a înăbuşit un gâfâit. Oh, îi plăcea asta! S-a străduit să respire.

— Cum ţi-ai dat seama în noaptea aceea?

— De ce anume să-mi dau seama? a întrebat-o el şi i-

a supt lobul urechii.
— Că am avut orgasm…
— La început, datorită zgomotelor pe care le-ai făcut, a zis el şi s-a concentrat asupra locului de pe gâtul Theei unde se simţea pulsul. Nu te-am auzit niciodată scoţând un astfel de sunet, ca un s-s-scâncet sau un vaier.
Thea s-a mişcat sub el. Presiunea crescândă dintre picioarele ei căuta lungimea dură dintre ale lui.
— Şi ai început să te freci de mine.
Gavin şi-a înclinat şoldurile deasupra ei. Thea la prins de umeri.
— Ai început să-mi spui numele, a continuat el, cu respiraţia fierbinte pe gâtul ei. De mai multe ori. Până când nu ai mai putut să-l spui.
Thea a gemut şi s-a împins din nou în el.
— Ai devenit frenetică, a gâfâit el, frecându-se de despicăturile ei.
Thea a gâfâit, legănându-se înainte şi înapoi pe lungimea lui.
— Şi apoi tot corpul ţi s-a încordat.
Degetele lui s-au afundat în şoldurile ei.
— Mi-ai strigat numele, iar în tine, Hristoase, Thea, înăuntrul tău…
Mâinile lui au alunecat şi au găsit sursa spasmelor ei. Degetele lui au început să exploreze. Ea a gemut şi şi-a dat capul pe spate.
— Puteam să simt, Thea. Orgasmul tău…
Gavin a strecurat două degete înăuntrul ei, iar ea a ţipat.
— Muşchii tăi s-au strâns în jurul meu şi, Doamne…
Gavin şi-a lăsat capul pe umărul ei şi şi-a împins degetele într-un ritm constant.
— A fost cel mai uimitor lucru pe care l-am simţit vreodată, iubito! Şi când am ejaculat, mi-am dat seama că nu o mai făcusem niciodată aşa până atunci.
Thea i-a acoperit gura cu a ei. S-au sărutat franţuzeşte, ca adolescenţii, în timp ce ea se mişca pe mâna lui. îşi legăna şoldurile, căutând acea senzaţie, acea

plăcere.

El a scos un geamăt.

— Am fost în agonie din acea noapte. îmi d-doresc să te fac să te simţi din nou aşa. Te doresc, Thea! Foarte mult!

Lovitura unui pumn mic în uşa dormitorului a făcut-o pe Thea să deschidă instantaneu ochii.

— Fir-ar să fie!

— Cred că glumeşti! a gemut Gavin.

— Mami!

Era Amelia.

— Stai un minut, scumpo!

Thea l-a împins pe Gavin de pe ea şi a apucat cel mai apropiat articol vestimentar, un tricou lung, atârnat de piciorului patului. Gavin s-a rostogolit. în timp ce Thea îşi trăgea tricoul peste cap, Gavin şi-a pus un braţ peste ochi.

— Doar o secundă, draga mea! Termin imediat!

— Nu, nu mai termini, a mormăit Gavin.

Thea a aruncat pătura peste poala lui şi a mers să deschidă uşa.

Amelia a intrat, târşâindu-şi picioarele, cu pătura într-o mână. Era urmată de Ava, care îşi strângea raţa la piept.

— Tafi e aici? a întrebat-o Amelia, grăbind pasul.

— Da! Veniţi să vă cuibăriţi cu noi!

Fetele au mers pe partea de pat a lui Gavin şi au aşteptat ca el să le ridice. Amândouă s-au întins peste aşternuturi în spaţiul dintre părinţi.

— Nu-l mai doare spatele pe tafi? a întrebat Ava.

Acela fusese motivul pe care îl inventaseră ca el să doarmă în camera de oaspeţi.

Thea a evitat răspunsul.

— V-aţi trezit devreme, a şoptit ea, sărutând-o pe Amelia pe obraz. De ce nu mai dormiţi puţin?

Fetele au închis ochii. Thea s-a răsucit pe o parte pentru a o îmbrăţişa pe Amelia, iar Gavin a făcut acelaşi lucru cu Ava. S-au privit în ochi pe deasupra copilelor, iar ceea ce a văzut în privirea lui Gavin i-a strâns stomacul şi

i-a făcut inima să bată mai tare.

Lumea se întorsese din nou pe axa sa.

La ora zece, Thea curăţa bucătăria când a primit un mesaj de la Liv, care nu venise acasă cu o seară în urmă.

Stătea de câteva zile acasă la Alexis şi nu mai putea să supravegheze fetele în seara asta.

Cu doar câteva zile în urmă, Thea ar fi sunat-o imediat şi ar fi încercat să-şi împace sora. Astăzi însă, nu. Nu de data asta. Liv se comporta ca un copil răsfăţat.

Gavin a îmbrăţişat-o din spate, cu o ceaşcă de cafea într-o mână.

— Liv? a întrebat-o el.

— Nu poate să supravegheze fetele diseară.

— O să-i treacă! Vom găsi o soluţie pentru diseară!

Thea s-a răsucit în braţele lui, s-a ridicat pe vârfuri şi l-a sărutat. Gavin a scos un zgomot din gât, a lăsat cafeaua din mână şi a strâns-a în braţe.

— Vom găsi o soluţie pentru diseară, a mârâit el. Vom merge la acel hotel, chiar dacă va trebui să cheltui douăzeci de mii de dolari ca să-mi aduc părinţii aici cu avionul.

Ea a vrut să îl sărute din nou, dar el s-a împotrivit cu un zâmbet obraznic.

— Ştii chestia aia pe care am făcut-o cu mâna azi-dimineaţă?

— Da! a gâfâit ea.

— Data viitoare voi folosi gura!

Capitolul douăzeci şi doi

NU A FOST NEVOIE SĂ CHELTUIASCĂ DOUĂZECI DE MII DE dolari pentru a-i aduce pe părinţii lui cu avionul.

Del şi Nessa s-au oferit să ţină gemenele peste noapte la ei acasă, împreună cu Jo-Jo şi cu o dădacă. Din câte se părea, se hotărâseră să nu mai meargă la hotel, deoarece Nessa încă se lupta cu greţurile matinale.

— Cât timp trebuie să stăm aici? a întrebat Thea, în timp ce urcau rampa de parcare a stadionului unde avea să fie petrecerea.

Şi-a tras şalul în jurul umerilor.

— Dacă vrei să mergem direct la hotel, sunt sigur că mă pot lăsa convins, a spus Gavin.

Asta făcuseră toată ziua. Printr-un acord tacit, *hotelul* fusese termenul pentru ceea ce urma să se întâmple, de fapt, acolo. Ca şi cum, dacă ar fi rostit cuvintele cu voce tare, ar fi adus ghinion, exact cum era cu superstiţia că nu ai voie să pronunţi cuvintele *no-hitter* atunci când un jucător nu a înscris nicio lovitură pe tot parcursul jocului şi e evident că nu prea mai are când să o facă.

În acea seară, Thea şi Gavin aveau să facă sex din nou.

Întrebarea era: putea Thea să ajungă la orgasm? Şi ce avea să se întâmple dacă nu?

— Presupun că ar trebui să facem act de prezenţă, a glumit Thea.

Traducere: *Sunt atât de emoţionată, încât nici măcar nu voi profita de ocazie ca să evit o întâlnire cu cea mai bună prietenă a mea, Rachel*.

— Probabil că ar trebui să rămânem la decernarea premiilor, a spus Gavin.

Traducere: *Şi eu sunt emoţionat*.

— Aşadar, plecăm după aceea?

Traducere: *Aşadar, am două ore la dispoziţie ca să-mi stăpânesc emoţiile*?

Gavin a oprit motorul şi a privit-o în întuneric.

— De acord, a zis el.

Traducere: *Am două ore să-mi stăpânesc emoţiile*.

Gavin a apucat-o de mână când au ieşit din liftul de la ultimul etaj al aripii administrative de pe stadion, unde, în fiecare an, personalul clădirii transforma holul spaţios într-o sală de bal pentru Crăciun. Gavin a condus-o printr-un labirint de mese înalte de cocktail, până unde îi aşteptau Del şi Nessa. Cei mai mulţi dintre jucători îl salutaseră pe Gavin când trecuseră pe lângă ei, dar soţiile şi iubitele lor o respinseseră vădit pe Thea. Ochii lor se îndepărtaseră de ai ei, în timp ce ofereau zâmbete false. Ceea ce nu era o

situaţie atât de neobişnuită, dar, în acea seară, părea mai accentuată.

Thea a aflat motivul, imediat ce ea şi Nessa s-au aşezat, iar bărbaţii s-au dus să ia băuturi.

— Rachel şi Jake s-au certat ca la uşa cortului, a lămurit-o Nessa, care arăta ca un model pe podium în rochia ei aurie cu mărgele şi lungă până în podea. Nu ştiu dacă este adevărat sau nu, dar se pare că el i-a spus în seara asta că vrea să se cazeze la hotel pentru o vreme.

Thea a simţit un surprinzător fulger de empatie pentru Rachel.

— Sunt şi ei aici în seara asta?

— Da, dar este destul de clar că ceva se întâmplă între ei.

— Rachel mă învinuieşte pe mine, nu-i aşa? a întrebat Thea. Din cauza comportamentului meu de la Ziua Recunoştinţei?

Nessa i-a făcut cu ochiul.

— Ceva de genul ăsta, din câte am auzit.

Grozav!

Când bărbaţii s-au întors cu băuturile, Nessa şi Thea au renunţat la discuţie. Del şi-a ridicat berea în direcţia lui Gavin.

— Pentru soţiile noastre frumoase!

— Fără îndoială, o să beau în cinstea lor!

Gavin s-a întins şi a dat noroc cu Del înainte de bea.

Apoi s-a aplecat uşor, pentru a ajunge la urechea Theei.

— Pentru *cea mai* frumoasă soţie din sală! a şoptit el, atingându-şi uşor sticla de paharul ei.

Apoi a sărutat-o înainte ca ea să bea.

— Mă simt puţin ignorat aici, a glumit Del. Ness, ce zici de asta?

Thea a ridicat privirea. Nessa avea un zâmbet sentimental pe chip, iar Del, unul obraznic. Gavin şi-a apăsat buzele pe fruntea ei. Avea să fie o noapte lungă.

În următoarea jumătate de oră, mesele din preajmă s-au umplut de cupluri, dar a lor a rămas în mod vizibil

goală. Chiar şi Yan cu soţia sa, Soledad, au mers să stea în cealaltă parte a sălii de bal, ceea ce era cam dureros. Cum puteau unii oameni să fie atât de tăntălăi? Oare chiar credeau că Thea avea ceva de-a face cu posibila despărţire dintre Jake şi Rachel? Thea şi-a băut repede şampania şi l-a lăsat pe Gavin să-i aducă alta.

Cu câteva minute înainte de cină, doi dintre antrenori şi soţiile lor şi-au făcut milă de ei, în cele din urmă, şi au întreba dacă locurile erau ocupate. Din câte se părea, superstiţia nu se extindea şi la antrenori.

Până la finalul cinei şi începutul ceremoniei de premiere, Thea consumase deja trei pahare de şampanie şi îşi dăduse seama cu un zâmbet interior că nu îi mai păsa dacă avea sau nu să aibă orgasm mai târziu.

Premiile se decernau pentru o combinaţie de realizări serioase şi tradiţii prosteşti. Cea mai memorabilă barbă din play-off. Cel mai prost dans al victoriei. Del a refuzat în glumă să accepte premiul pentru Cel mai prost acces de furie, pe care îl câştigase pentru o încercare eşuată de a ajunge la baza a doua în mai puţin de trei secunde la începutul sezonului. Fiecare premiu decernat îi apropia însă de momentul inevitabil în care Grand Slam-ul lui Gavin avea să fie recunoscut şi, cu fiecare minut, Thea se încorda mai tare.

Dacă nimeni nu avea să facă mare caz din asta, avea să fie bine. Totuşi, nu aveau cum să scurteze momentul. Fusese cea mai mare partidă a anului. Probabil că aveau să arate un videoclip cu întreg momentul, ceea ce însemna că Thea avea să îl revadă pentru prima oară după noaptea în care se întâmplase. Nu îşi îngăduise să urmărească nicio reluare, deoarece amintirile erau prea dureroase. Noaptea celei mai mari împliniri a carierei lui fusese noaptea celei mai mari umilinţe şi dureri a ei. Faptul că ambele puteau exista în acelaşi timp şi spaţiu era o batjocură cruntă a sorţii şi trebuia să o retrăiască în faţa tuturor acelor oameni.

Dacă Gavin îi împărtăşea neliniştea nu se observa. Acesta ţinea o mână pe ea sau un braţ în jurul ei,

aruncându-i câte o privire cu acel zâmbet ameţitor sau făcându-i cu ochiul.

— Următorul premiu este pentru o nebunie, a spus în cele din urmă managerul. Cea mai lungă lovitură de minge merge la…

Încăperea a izbucnit într-o scandare aproape regizată a cuvintelor „Grand Slam, Grand Slam, Grand Slam”. O fotografie, acum devenită emblematică, cu Gavin sărind în braţele coechipierilor săi a apărut pe un ecran uriaş. încăperea a izbucnit în aplauze. Videoclipul prezenta cu încetinitorul traseul lui, când înconjurase a treia bază. La jumătatea distanţei îşi aruncase casca de baseball în aer, o acţiune exuberantă care a doua zi dăduse naştere pe Twitter la o mie de întrebări de genul „Oare casca lui Gavin Scott a aterizat?” Coechipierii se strânseseră cu toţii în jurul său, săriseră în sus şi ţipaseră. îl înghesuiseră. îl îmbrăţişaseră. îl doborâseră la pământ şi apoi îl ridicaseră. îi smulseseră tricoul de pe el, dezvăluind o bluză de corp neagră care se mula pe fiecare striaţie a muşchilor de pe abdomen, piept şi umeri. *Respectiva* fotografie stârnise pe Twitter o mie de comentarii de genul „Vreau să am copii cu Gavin Scott”.

Gavin a urcat pe scenă pentru a accepta premiul neoficial, printre bătăi pe umăr şi hohote de râs. Când s-a întors la masă, s-a aplecat şi a sărutat-o zgomotos, dar nu s-a aşezat. Tipul de la Marketing se pregătea să anunţe ultimul premiu, unul nou, despre care băieţii înşişi considerau că se lăsase prea mult aşteptat.

— Legendelor, vă rog să vă ridicaţi!

Toţi jucătorii şi antrenorii s-au ridicat în picioare. Thea i-a aruncat o privire Nessei, care a dat din umeri, de parcă ar fi fost la fel de confuză ca ea.

— Ştim cu toţii că adevăratele eroine ale acestei echipe sunt, de fapt, partenerele de acasă, care cumva ne-au suportat, a spus tipul la microfon.

Inima Theei s-a oprit. Ce însemna asta?

— Rămâneţi alături de noi şi ne ajutaţi să înfruntăm victorii şi înfrângeri, stresul negocierilor contractuale şi al

termenelor comerciale. Faceţi ca acest vis nebun al nostru să devină posibil, iar noi nu vă răsplătim suficient pentru a vă demonstra cât de mult apreciem toate astea.

Thea a înghiţit cu greu. Inima îi zvâcnea cu putere în piept.

— Legendelor! a continuat bărbatul. Arătaţi-vă aprecierea!

A urmat un şir de urlete şi fluierături. în jurul lor, jucătorii şi antrenorii şi-au ridicat soţiile şi iubitele în picioare, le-au îmbrăţişat şi le-au surprins cu câte un sărut pasional. Un fulger de incertitudine i-a străbătut chipul lui Gavin în timp ce acesta a întins mâna. Thea şi-a împletit degetele cu ale lui şi s-a ridicat pe tocurile instabile.

— Acesta este motivul pentru care am vrut să vii în seara asta, a spus el încet, cu braţul alunecându-i în jurul taliei, pentru a o apropia de el.

Thea şi-a înclinat faţa spre a lui, iar ceea ce a urmat a fost un moment desprins parcă dintr-un film: timpul s-a oprit în loc, totul s-a estompat în jur şi nu mai existau decât ochii, zâmbetul şi mâinile lui Gavin. Doamne, mâinile lui! Mari şi aspre după ani de muncă grea. Degetele lui pe spatele ei urmau o cărare leneşă în sus şi în jos, pe pielea expusă. Thea s-a simţit străbătută de un fior, unul fierbinte.

Degetele lui s-au înfăşurat cu delicateţe în jurul gâtului ei, apoi Gavin i-a înclinat capul pe spate. Buzele lui pluteau deasupra ei ca şi când ar fi vrut să-i dea o şansă să se îndepărteze, pentru că limbajul corpului lui îi spunea că nu avea să fie la fel ca toate celelalte sărutări pe care i le oferise în acea seară. Acelea fuseseră încălzirea. Antrenamentul de lovituri pentru marele spectacol. Sărutul acela avea să fie cel adevărat.

A tachinat-o cu o atingere a buzei de jos, care i-a trimis fiori prin tot corpul.

— Gavin! a şoptit ea, lăsând şampania să ia toate deciziile.

Cu un zâmbet, soţul ei şi-a lipit gura de a ei. în sfârşit! Complet!

O senzaţie de plutire, de ameţeală şi moleşeală, dar nu de la şampanie, a pus stăpânire pe ea. Datorită lui. Datorită mirosului său, gustului său, tăriei buzelor sale. A modului în care se retrăgea doar ca să poată pătrunde mai adânc iar şi iar, şi iar. Datorită entuziasmului exagerat de a fi sărutată într-o cameră plină de oameni care încetaseră să mai existe pentru ei. A felului tandru, dar posesiv în care îi prinsese capul cu degetele. Thea i-a cuprins obrajii acoperiţi de o barbă fină şi i-a tras buzele spre ale ei. Respiraţiile lor rapide şi sacadate s-au contopit într-o singură suflare, apoi într-un singur hohot de râs. Sunetele au reintrat încet în peisaj. Clinchetul paharelor. Murmurul cuplurilor ale căror îmbrăţişări se încheiaseră deja. Zgomotele tocurilor înalte pe podeaua din marmură. Acordurile romantice ale unei melodii lente.

Gavin i-a ridicat chipul pentru a o privi în ochi.

— N-nu ştiu ce simţi tu, dar eu sunt gata să plec de aici.

Să înceapă jocul! Thea a încuviinţat din cap.

— Mai întâi, lasă-mă să fug până la baie!

Thea a apucat poşeta de pe podea şi i-a aruncat un zâmbet recunoscător când el i-a apucat cotul pentru a o ajuta să revină în picioare.

— Mă întorc imediat! a spus ea.

Baia era pe un hol lung după colţ. Când a ieşit din sala de bal, sunetul formaţiei s-a estompat până ce a început să îşi audă bătăile rapide ale inimii.

Dar asta nu astupa vocile de după colţ.

S-a oprit şi şi-a înăbuşit un geamăt. Rachel şi acolitele ei stăteau în zona de aşteptare dintre birouri şi băi. Ceea ce îi lăsa Theei două opţiuni: fie să coboare un etaj şi să folosească o altă baie, fie să treacă pe lângă ele şi să le salute rapid din mână. La naiba! Nu voia să piardă timpul căutând baia de la un alt etaj. De ce ar fi trebuit să facă aşa ceva? Chiar dacă Rachel reuşise să le întoarcă pe majoritatea femeilor împotriva ei, avea dreptul să se afle acolo la fel de mult ca ele. Ea şi Gavin încă erau căsătoriţi.

Cu o inspiraţie profundă pentru a-şi face curaj, Thea

a făcut un pas după colţ.

Următoarele cuvinte ale lui Rachel însă au oprit-o din nou.

— Nu-mi vine să cred că au avut tupeul să apară în seara asta! a spus Rachel, iar cuvintele i s-a împleticit suficient cât să reflecte cantitatea de alcool pe care o consumase.

— Este un gest atât de egoist! i-a ţinut isonul Mia Lewis, logodnica jucătorului Kevin Krieg. îmi pare rău, dar oficial ne poartă ghinion!

O crampă dureroasă a început să o chinuie pe Thea. Nu era niciun dubiu că vorbeau despre ea şi Gavin.

Rachel a pufnit.

— Ai văzut cum s-au sărutat?

— Mie mi s-a părut drăguţ, a spus o altă voce.

Poate Mary Phillips, soţia lui Brad Phillips, prinzătorul de rezervă, care fusese întotdeauna drăguţă cu ea? Oare ce căuta în preajma lor?

— A fost greţos! a râs Rachel. Adică, Doamne! Luaţi-vă o cameră!

— Toată lumea s-a sărutat, a contrat-o Mary.

— Da, dar e vorba despre *ei*, i-a întors-o Rachel. Pun pariu că amândoi au fost virgini când s-au cunoscut.

— Ce comentariu răutăcios! a râs Mia.

— Vă puteţi imagina, cum ar fi să fii căsătorită cu el? a comentat dispreţuitoare Rachel.

Thea şi-a încleştat pumnii în dreptul abdomenului.

— Aţi încercat vreodată să purtaţi o conversaţie cu el? Pun pariu că se bâlbâie chiar şi în pat.

Furie! Clocotea de furie! Thea a mijit ochii, iar pielea i s-a înroşit pe dată. Gândul de a se năpusti asupra lui Rachel, de a o trânti la pământ şi a o pocni drept în faţă i-a trecut prin minte. în schimb, a păşit de după colţ şi s-a arătat.

— Cum îndrăzniţi!?

Cele trei femei şi-au întors capetele şi au avut decenţa de a arăta vinovate că fuseseră prinse, cel puţin pentru un moment.

Thea s-a apropiat de ele.
— Cine naiba vă credeţi?
Mary s-a albit şi a făcut un pas înainte.
— Thea, noi nu… Nu vorbeam despre voi.
Rachel şi-a dat ochii peste cap.
— Nu cred că o să înghită explicaţia asta.
Furia s-a rostogolit prin ea ca o furtună.
— Puteţi să ziceţi orice naiba vreţi despre mine. Dar *niciodată* să nu-l jigniţi pe soţul meu! Gavin are mai multă demnitate, integritate şi curaj decât toţi cei din această echipă la un loc şi mai mult decât voi trei aţi putea visa vreodată.
Mary a înghiţit cu greu.
— Îmi pare rău! îmi… Trebuie să mă întorc la petrecere! Mary a trecut pe lângă Thea cu obrajii aprinşi.
Rachel şi-a dat ochii peste cap.
— Uite, dacă speri să-mi cer scuze, o să ai mult timp de aşteptat!
— Nu mă aştept la asta şi sincer nici nu-mi pasă. Dar, dacă te mai aud vreodată dispreţuindu-l din nou pe soţul meu…
— Ce-o să faci?
Rachel şi-a îndreptat spatele, profitând de fiecare centimetru cu care era mai înaltă şi mai suplă decât Thea.
— O să te superi? O să mă spui soţului tău? Scumpo, nu mai suntem la liceu!
Thea a scos un râs zgomotos. Râde ciob de oală spartă! Rachel s-a clătinat din nou pe tocuri, ameţită de alcool.
— Rachel, cât ai băut?
— Nu e treaba ta!
În timp ce rostea aceste cuvinte însă, Rachel s-a clătinat din nou şi aproape a căzut din picioare.
Thea a apucat-o de braţ, încercând să o sprijine. Rachel şi-a smuls braţul din mâna ei.
— Nu mă atinge!
Thea nu ar fi fost surprinsă dacă s-ar fi prefăcut ca să scape.

Mia a apucat-o pe Rachel de braţ.

— Hai să mergem!

Rachel se îndepărta.

— Nu! De ce să nu afle şi ea adevărul?

Privirea Miei s-a aţintit undeva, în spatele Theei.

— Haide, Rachel!

— Adevărul despre ce? s-a răstit Thea. Despre faptul că mă acuzi pe mine pentru problemele tale personale?

Rachel s-a năpustit asupra ei.

— Eu şi Jake am fi fost bine dacă am fi reuşit la Campionatele Mondiale! Şi singurul motiv pentru care nu am reuşit este că soţul tău s-a înecat în ultimul joc!

— Bine, ceea ce faci tu acum se numeşte proiecţie şi este trist.

— Îmi făcusem planuri! a ţipat Rachel. Crezi că îmi doresc să trăiesc toată viaţa într-un orăşel de provincie? Soţul tău a furat inelul chiar de pe degetul lui Jake şi toate ofertele care ar fi trebuit să vină cu el!

Thea bolborosea ca un motor de tractor ruginit după o lungă iarnă în garaj. Dar când a intrat în sfârşit în viteză, furia a propulsat-o înainte cu o lovitură.

— Soţul *meu*? Să vorbim despre soţul tău şi acea lovitură de două alergări pe care a permis-o în a treia repriză! Sau ce zici de acea dublă care i-a făcut pe Cubs să conducă?

Rachel s-a întors, surprinsă.

— Ei bine, dacă soţul tău ar fi făcut *orice* în afară de nimic în teren în repriza a şaptea…

— Nici măcar nu ar fi existat o repriză a şaptea dacă soţul meu nu ar fi făcut ceva în repriza a şasea!

Era exact deschiderea pe care Rachel o aşteptase, cu buzele strânse şi o sprânceană perfect arcuită în bătaie de joc.

— Şi dacă ai fi fost soţie de jucător de baseball, ai fi asistat la repriza a şasea.

— Ce naiba se întâmplă?

Vocea tunătoare a soţului ei a făcut-o pe Thea să se răsucească pe călcâie. Gavin stătea la câţiva metri

distanţă, cu chipul plin de furie.
Rachel a pufnit în râs.
— Ei, iată-l! Marele şi puternicul tău soţ a venit să te salveze!
Numai că marele şi puternicul soţ nu era singur. Soţul lui Rachel – sau, poate, în curând urma să fie fostul soţ – a apărut de după colţ, însoţit de ceea ce părea să fie jumătate din echipă în spatele lui. Aceeaşi străfulgerare de empatie a apărut din nou, iar Thea s-a gândit, preţ de o clipă, să se îndepărteze.
Dar asta făcuse până acum.
Nu voia să se mai îndepărteze de conflict.
Thea s-a apropiat de Rachel atât de mult, încât femeia a fost nevoită să facă un pas înapoi.
— Vrei să ştii ce fel de soţie de jucător de baseball sunt? Sunt genul de soţie de jucător de baseball care a trebuit să nască singură pentru că soţul ei era plecat. Sunt genul de soţie de jucător de baseball care a trebuit să petreacă douăzeci şi patru de ore la camera de gardă cu gemenele *de una singură*, pentru că au făcut indigestie în timpul sezonului. Sunt genul de soţie de jucător de baseball care încă nu ştie diferenţa dintre un *no-hitter* şi un joc perfect, şi ştii ceva? Nu contează! Pentru că nu m-am căsătorit cu jocul de baseball. M-am căsătorit cu Gavin, un bărbat cu mai multă integritate decât ai putea visa vreodată să ai tu.
Rachel părea cam înspăimântată şi a bătut alt pas în retragere, lovind cu spatele peretele coridorului. Thea a păşit din nou spre ea.
— Şi sunt genul de soţie de jucător de baseball care şi-a pus propriile visuri în aşteptare timp de trei ani, ca să poată susţine cariera soţului ei şi să încerce să se integreze printre cele ca tine, dar asta a fost o greşeală pe care, în sfârşit, o remediez. Şi singurul motiv pentru care mă urăşti, de fapt, este că nu ai curajul să faci la fel. Preferi să dai vina pe alţii. Dar nimeni nu a stricat relaţia dintre tine şi Jake decât voi doi. Thea s-a răsucit pe călcâie, apoi s-a oprit şi s-a întors pentru un ultim

comentariu: Şi, ca să ştii, da, Gavin se bâlbâie în pat. Şi e al dracului de frumos!

Apoi, fără să se uite nici măcar o clipă la Gavin sau la restul echipei, Thea şi-a ridicat capul şi s-a îndepărtat.

Capitolul douăzeci şi trei

GAVIN A PRINS-O PE THEA LA LIFT. EA ÎŞI RECUPERASE ŞALUL şi poşeta.

— Thea…

Ea a ridicat o mână.

— Nu! A meritat-o!

Liftul a sosit, iar el a urmat-o înăuntru. Thea încă respira greu din cauza discuţiilor, iar cuvintele ei vibrau în aerul încărcat. „Da, Gavin se bâlbâie în pat. Şi este al dracului de frumos!”

Ar fi trebuit să fie umilit. Furios. Dar nu era. Era tare ca piatra.

Thea i-a întâlnit privirea şi a simţit o undă de şoc până între picioare. Era la fel de aprinsă ca el. S-au îndepărtat de colţurile lor în acelaşi timp şi s-au ciocnit ca o pereche de animale pregătite de chemarea primordială a naturii. Gavin s-a împiedicat şi împreună s-au sprijinit de perete.

— Nu te mai prefaci în seara asta, a mârâit el, cu buzele pe buzele ei. Mă auzi? Nu te mai prefaci niciodată!

Nu condusese niciodată atât de repede prin oraş. Hotelul era la doar vreo doi kilometri depărtare, dar părea că se află în partea cealaltă a Pământului. Gavin a oprit cu scrâşnet de roţi la intrare şi i-a aruncat valetului cheile. Putea păstra maşina, că nu îi păsa.

Gavin a luat gentile de pe bancheta din spate. Thea îl aştepta pe trotuar, cu ochii întunecaţi şi plini de dorinţă.

Soţia lui avea să aibă orgasm în seara asta cu orice preţ, înregistrarea nu a durat mai mult de cinci minute, care însă au părut că scurg precum o oră. în lift s-au ciocnit unul de celălalt din nou, cu mâinile şi buzele, împiedicându-se când uşile s-au deschis la ultimul etaj. El rezervase un apartament pentru că putea, dar şi pentru că seara aceea era specială.

Mâna i-a tremurat când a introdus cartela-cheie în slot.

Acesta a piuit şi s-a aprins roşu.

Gavin a mârâit şi a încercat din nou. în cele din urmă, lumina a devenit verde. Gavin a deschis uşa, a aruncat bagajele înăuntru şi s-a întors spre soţia lui.

Au lovit din nou peretele, frecându-se unul de celălalt.

— Întoarce-te! i-a poruncit el.

Degetele lui tremurau din nou în timp ce cobora fermoarul rochiei negre. Dacă nu ar fi fost atât de disperat, nu s-ar fi grăbit. Ar fi dezbrăcat-o lent şi i-ar fi sărutat fiecare centimetru de piele, dar asta trebuia să aştepte.

Rochia a căzut la picioarele Theei, care a dat-o deoparte când s-a întors. Stătea în faţa lui, purtând nimic altceva decât pantofi cu toc cui şi tanga. Gavin a scos un sunet gâtuit când şi-a trecut un braţ în jurul taliei ei şi a tras-o mai aproape. Thea l-a sărutat cu pasiune nedisimulată, care lipsise mult timp dintre ei. *Ea* fusese absentă mult timp! Această femeie luptătoare de care el se îndrăgostise. Şi, Doamne, cât îi lipsise!

Gavin şi-a strecurat mâna pe abdomenul ei, iar ea s-a arcuit cu un geamăt. Când a ajuns la părţile ei umede şi le-a despărţit cu degetul, Thea a strigat şi şi-a ridicat şoldurile la atingerea lui. Doamne, măcar dacă ar putea să o facă să termine aşa, acolo, doar cu mâna!

— Gavin! a spus ea, apucându-l de cap. Fă dragoste cu mine!

Gavin a ridicat-o în braţe. Picioarele ei i s-au încolăcit în jurul taliei, iar tocurile i-au zgâriat fesele. Avea să rămână încălţată.

El s-a împleticit spre pat şi a coborât-o pe saltea. Şi-a scos cămaşa singur şi a bâjbâit cu fermoarul pantalonilor, care erau deja pe punctul de a exploda. Thea şi-a scos chiloţii şi a rămas goală, păstrându-şi totuşi pantofii.

Gavin a gemut şi a căzut în genunchi la marginea patului. Era momentul de a pune în practică lecţiile din carte.

— Gavin, ce faci? a şoptit Thea. Te vreau!

— Lasă-mă să te iubesc aşa mai întâi! a spus el, mulţumind Lordului Maşină-de-Sex că ştiuse să spună lucrurile potrivite.

Gavin şi-a strecurat mâinile sub fundul ei şi s-a aplecat înainte până ce buzele i-au atins despicătura dorinţei.

— O, Doamne! a gâfâit Thea, încleştându-şi degetele în cuvertură.

Gavin răsufla pe pielea ei încălzită şi a fost răsplătit cu un alt gâfâit şi o altă arcuire a spatelui. Când a despărţit-o cu limba, geamătul ei aproape că l-a făcut să explodeze pe loc.

A lins-o până când ea s-a răsucit, alternând între plesnituri bruşte şi blânde de limbă şi suptul miezului ei umflat. Gemetele ei îl făcuseră sălbatic, dar s-a îndepărtat pentru a o lăsa să respire. Era ceva ce învăţase de la Lordul Limbă-Veselă. Să o lase să se acomodeze cu senzaţiile, înainte de a merge mai adânc. Să folosească şi cuvintele, nu doar corpul.

El a suflat din nou cu blândeţe pe pielea ei încălzită.

— Îmi place gustul tău, a spus el, lingând încet în sus şi în jos.

Nu se gândise niciodată să-i spună asta înainte să citească cartea. Ea a reacţionat aşa cum sperase el. Şi-a aruncat un picior peste umărul lui.

— Îţi place? a scâncit ea.

— Aş putea să te sărut şi să mă hrănesc cu tine toată ziua, Thea, a şoptit el.

Şoldurile ei s-au ridicat, căutându-i din nou gura. De data asta, când el şi-a coborât buzele spre clitorisul ei, a introdus şi două degete în interior. A împins cu ele înainte şi înapoi în acelaşi timp cu limba.

Thea s-a încordat. Şoldurile i se împingeau spre faţa lui. Mâinile ei erau în părul lui.

El a mărit ritmul pentru a se potrivi cu al ei.

Coapsele ei au început să tremure.

Gemetele ei au devenit scâncete.

Senzaţia de plăcere a crescut până când Thea a început să se zvârcolească. Şi s-a *zvârcolit*. Şi era cel mai frumos lucru pe care îl văzuse vreodată. Un val de tandreţe a trecut peste el, la fel de puternic ca pofta care-i curgea prin vene. Ea era soţia lui. Iubirea vieţii lui. Şi timp de trei ani nu o făcuse să se simtă aşa. Suficient de sigură pentru a fi deschisă să se simtă aşa. O dezamăgise în atâtea feluri şi de atâtea ori! Nu avea să mai dea greş din nou!

— Gav…

Nu-i putea spune nici măcar numele întreg. Era atât de aproape de final!

— Da! Da! O, Doamne!

Degetele i s-au înfipt în scalpul lui, apoi şi-a dat capul pe spate cu un strigăt. Corpul i se cutremura. Muşchii intimi se încleştaseră şi pulsau în jurul degetelor lui. Şoldurile i s-au ridicat în faţa lui pentru ultima oară.

Şi apoi a rămas fără vlagă. Strigătul din gâtului ei s-a transformat într-un mormăit moale, un alt scâncet, un alt *O Doamne*!

La naiba! Reuşise!

Îşi făcuse soţia să ajungă la orgasm.

La naiba!

Ajunsese la orgasm!

Numai din mâinile şi gura lui Gavin. Picioarele Theei s-au relaxat pe umerii lui în timp ce îşi revenea în fire.

— Gavin, a şoptit ea.

El a făcut o cărare din sărutări pe abdomenul ei.

— Hai să vorbim! a spus el, cu voce tremurândă.

— Te vreau înăuntrul meu!

El nu s-a deranjat să-şi scoată restul hainelor. Şi-a împins pantalonii şi boxerii în jos şi s-a aplecat peste ea. Apăsarea erecţiei pe vaginul ei încă palpitând a făcut-o pe Thea să-şi ridice şoldurile de pe pat în căutarea plăcerii.

— Spune-mi ce vrei! i-a cerut el. Spune c-cuvintele! Spune exact ce-ce vrei să-ţi fac!

— Te vreau în mine! a spus ea din nou.

— Zi-mi mai multe, a gâfâit el, apăsând doar vârful

înăuntrul ei.

Ea şi-a ridicat gura spre urechea lui.

— Vreau să mă faci să am orgasm din nou!

Gavin a pătruns. în întregime. Profund. Şi-a îngropat membrul în interiorul corpului ei, făcând-o să ţipe de plăcere.

Thea şi-a înfăşurat picioarele în jurul taliei lui.

— Gavin, vreau să mă fuţi! a gemut ea, şi, fir-ar să fie, era cel mai sexy lucru pe care-l spusese vreodată soţia lui.

Ea s-a lipit de el.

— Te vreau tare şi repede.

El s-a supus. S-a ridicat pe coate şi a impus un ritm care a făcut-o să uite să vorbească după aceea. Bicepşii i s-au umflat şi s-au încordat de ambele părţi ale capului ei. Transpiraţia i s-a prelins de pe trupul lui pe al ei.

Orgasmul ei a venit atât de neaşteptat, încât el nu era pregătit pentru asta şi nu a putut face altceva decât să stea nemişcat, în timp ce ea şi-a înfipt unghiile în spatele lui, până când el nu mai reuşit să se abţină şi a urmat-o, împingând pentru ultima oară cu un fior, un mormăit şi o şoaptă răguşită a numelui ei.

Muşchii i s-au transformat în gelatină, iar ea a devenit moale sub el, mâinile alunecându-i de pe spatele lui transpirat pe cuvertura de sub ei. Gavin a căzut greoi deasupra ei, ultima picătură de forţă din corpul său fiind eliberată. De două ori. îşi făcuse soţia să ajungă la orgasm *de două ori*. Ar fi putut câştiga Campionatul Mondial de cinci ori la rând şi nu s-ar fi simţit la fel de bine ca acum.

— Gavin! a spus ea, întorcându-se pentru a-şi lipi buzele de capul lui. Ghici ce?

El a murmurat un răspuns, cu faţa lipită de pat.

— Nu m-am prefăcut.

Gavin şi-a ridicat faţa şi a sărutat-o.

— Ghici ce? a murmurat el când s-a tras.

— Mmm?

— Nici eu.

Thea a râs. Gavin s-a rostogolit pe pat şi a tras-o cu el

până când trupul ei gol a ajuns peste pieptul lui gol. Şi-a înfăşurat un braţ în jurul taliei ei pentru a o ţine în siguranţă şi apoi l-a înfăşurat pe celălalt în jurul capului, ţinând-o acolo, legănând-o.

Stomacul i-a ghiorţăit. Thea şi-a trecut degetele peste abdomenul lui.

— Ţi-e foame?

— Întotdeauna, a răspuns el.

— Vrei room service?

— Eşti şi tu în meniu?

Thea a râs din nou.

— O să cer meniul!

Braţele lui s-au strâns în jurul ei.

— Îl cer eu. Tu rămâi în pat, dar să nu te descalţi de pantofi!

— Oh! îţi plac pantofii?

S-a rostogolit din nou dintr-o singură mişcare, până când ea a ajuns din nou sub corpul lui. S-a dezlipit de ea cu o linie de săruturi pe gât, pe piept – oprindu-se să tragă de fiecare sfârc cu buzele – şi mai departe, oprindu-se la buric.

Apoi s-a ridicat cu un geamăt.

— Revin imediat!

După ce a plecat, Thea s-a ridicat şi a căutat în geantă bluza lui. A îmbrăcat-o pe pielea goală şi…

— Iisuse Hristoase! Vrei să mă omori?

Ea şi-a muşcat buza şi s-a întors.

— Îţi place?

— Mai mult decât orice lenjerie de pe planetă.

Thea a tras de tivul bluzei.

— Serios?

— Vrei să vezi ce se întâmplă acum în pantalonii mei?

— Da! a răspuns ea, pe nerăsuflate, în timp ce o străbătea o senzaţie erotică.

De unde apăruse acest bărbat vulgar şi sigur pe el?

Gavin a renunţat la meniu şi s-a îndreptat spre ea.

Apucându-i mâna, el a tras-o şi i-a aşezat-o peste umflătura în creştere.

— Nici măcar nu ş-știam că e omeneşte posibil să mă întăresc din nou atât de repede.

Ea s-a lins pe buze.

— Atunci cu siguranţă nu ar trebui să-l irosim!

— Cu siguranţă că nu!

La prins un braţ în jurul taliei, a tras-o înapoi spre pat şi şi-a eliberat membrul erect.

El s-a aşezat, trăgând-o deasupra, până când ea i-a ajuns în poală. Cu o singură împingere, era din nou în interiorul ei. Ceva îşi pusese amprenta pe amândoi, ceva primordial, feroce, de nestăvilit. în Thea ardea un foc pe care nu-l mai simţise niciodată.

Mâinile lui au alunecat în jos pentru a-i prinde fesele, strângându-le, frământându-le şi ţinându-le ferm în timp ce ea îşi folosea genunchii pe pat ca să se ridice şi să coboare într-un ritm erotic. L-a prins de umeri, şi-a înfipt degetele în pielea lui şi s-a balansat pe el. Degetele lui groase şi aspre i-au mângâiat sânii, până când sfârcurile i s-au întărit.

Când ea a privit în jos, cu mâinile pe umerii lui, el i-a întâlnit ochii cu un foc flămând şi posesiv.

— Eşti al naibii de frumoasă, a murmurat Gavin.

Apoi i-a rupt bluza, iar nasturii au zburat în toate părţile. La luat un sfârc tare în gură. Thea a scos un strigăt şi şi-a dat capul pe spate, înfigându-şi mâinile în părul lui pentru a-l ţine acolo. El s-a purtat cu atenţie cu fiecare sân, sugându-l şi lingându-l, până când presiunea dintre coapsele ei a devenit insuportabilă.

Thea a coborât pe membrul lui. El şi-a înfăşurat braţele în jurul ei şi s-au agăţat unul de celălalt, mişcându-se şi gemând. Thea şi-a depărtat picioarele şi mai tare, pentru a ajunge mai adânc şi a se împinge de pereţii duri ai abdomenului lui.

Sunetele profunde şi guturale pe care le făcea o umpleau cu o satisfacţie erotică pe care nu ştiuse niciodată că o posedă.

— Doamne, Thea! a gemut el, frecându-se de ea.

Şi-a înfipt mâinile în fesele ei, şi apoi a plesnit-o.

La naiba!

Thea a încremenit şi s-a uitat în jos la el.

— Tocmai m-ai pălmuit?

— Ăăă, ţi-a plăcut?

— Cred că da! Poate, poate ar trebui să o faci din nou ca să mă asigur!

Gavin a răspuns ceva nedesluşit, ceea ce era ciudat, dar trebuia să amâne chestia asta pe mai târziu, pentru că mâna lui a plesnit-o din nou.

— Oh, Doamne, da!

El a făcut-o din nou.

— Da, îmi place!

Corpul ei a explodat în culoare şi senzaţie şi, în timp ce ea simţea plăcerea, el i s-a alăturat, până a căzut din nou pe pat cu o privire surprinsă.

Ea a râs în timp ce se uita la el.

— Am ajuns la orgasm de trei ori şi nici nu ţi-ai scos pantalonii.

— Draga mea, a gâfâit el, abia începem! Am trei ani de recuperat.

Capitolul douăzeci şi patru

EL S-A REVANŞAT.

Încă o dată în pat.

O dată pe podea, după ce comandaseră, în cele din urmă, room service.

La ora trei, când a trezit-o din somn, atingându-i sânii.

La ora şase, când l-a trezit ea, cu mâna pe surpriza lui de dimineaţă.

După aceea au dormit neîntorşi.

Când Thea s-a trezit mai târziu, l-a găsit cercetând-o de pe perna lui, cu o privire tandră şi un zâmbet cald. El s-a întins şi i-a înlăturat şuviţele rebele de pe faţă.

— Bună dimineaţa! i-a şoptit el.

— Bună! i-a răspuns, căscând. Cât e ceasul?

— Puţin trecut de zece.

Ea a gemut dezamăgită.

— Trebuie să eliberăm camera în curând.

— Ştiu, i-a răspuns el, aranjându-i o şuviţă de păr în spatele urechii. Mă gândeam că poate după ce luăm fetele, ne putem opri să cumpărăm bradul de Crăciun.

— L-am putea decora şi am putea prepara ciocolată caldă.

— Am putea lăsa fetele să se uite la un film.

Ea l-a sărutat încet. Fruntea lui s-a sprijinit pe a ei.

— Mi-e frică să cobor din pat!

Thea simţea cum o căldură plăcută i se răspândea prin piept. Nici ei nu-i plăcea să plece din acest pat, dar aştepta cu nerăbdare ceea ce urma.

— Patul nostru de acasă este mai bun.

El a sărutat-o pătimaş. Puţin mai târziu, ea s-a cuibărit, caldă şi sătulă, în braţele lui.

— Gavin, hai să mergem acasă!

Irena avusese dreptate. Balurile erau nişte adunări groaznice şi sufocante. Şi nu doar din toate motivele pentru care nu-i plăceau ei, ci şi pentru că, în mod bizar, regulile înaltei societăţi interziceau soţului şi soţiei să danseze unul cu celălalt de mai multe ori.

Benedict o dorea în braţele lui. Acum! Mereu!

Totul se schimbase din noaptea în care se deschisese în cele din urmă în faţa ei. Atingerea ei inocentă şi sărutarea ezitantă aprinseseră un foc şi, cu toate că el ar fi fost dispus să aştepte mai mult, ea desăvârşise căsătoria lor. Să facă dragoste cu soţia sa fusese o experienţă atât de extraordinară, încât Benedict detesta până şi răsăritul soarelui în fiecare dimineaţă.

— Labord!

O mână grea şi viguroasă l-a pocnit pe spate.

Benedict şi-a luat ochii de la soţia sa şi l-a descoperit pe prietenul lui, vicontele Melvin.

— Nu mă aşteptam să te văd aici! i-a spus Melvin.

— De ce?

— Ultima ta apariţie în *mulţime* a făcut ceva impresie.

Benedict nu era dispus să se gândească la asta. îşi aruncase soţia între lupi şi, cu naivitate, crezuse că Irena

nu avea nevoie decât de voinţă pentru a-i combate.

— Presupun că ai de gând să faci o impresie cu totul nouă în seara asta, a cugetat Melvin cu glas tare.

— De ce crezi asta?

Privirea lui s-a abătut încă o dată asupra Irenei.

— Nu a trecut neobservat faptul că pari un bărbat nebun după soţia sa.

— Da, sunt!

Era o frivolitate ciudată şi aparent complet lipsită de bărbăţie, dar cumva eliberatoare.

— Sunt un bărbat căsătorit şi fericit, prietene!

— Şi mă bucur să aud asta. Fii atent, Labord! Nu toată lumea iartă! l-a avertizat Melvin, dând din cap spre grupul de femei unde stătuse soţia lui.

Chiar la timp pentru a o vedea pe Irena fugind.

Benedict s-a îndreptat în direcţia în care îşi văzuse soţia dispărând. Pentru toţi ceilalţi ar fi părut că este în regulă, dar el o cunoştea mai bine şi ştia că se întâmplase ceva. O vedea în linia subţirea a buzelor ei, în felul în care îşi strângea mâinile pe lângă ea, în paşii repezi făcuţi cu condurii pe care îi dispreţuia.

A găsit-o în bibliotecă.

Bineînţeles!

Benedict a închis uşa grea în spatele lui. Clicul zăvorului era singurul sunet din încăpere, cu excepţia unei respiraţii uşoare şi neuniforme.

— Irena?

A găsit-o aşezată pe un scaun cu spătar drept, cu faţa spre şemineul masiv din cealaltă parte a odăii. Părea mică pe lângă impresionanta piesă de mobilier îmbrăcată în catifea. Dar nu doar în privinţa staturii. Părea învinsă.

— Nu te simţi bine?

S-a ghemuit în faţa ei şi i-a acoperi mâinile cu ale lui. Erau reci ca gheaţa. Şi privirea îi părea îngheţată.

— Irena, ce s-a întâmplat?

— Ce ar putea face ca un soţ şi o soţie să se dispreţuiască atât de mult, încât să îşi abandoneze propriul copil doar pentru a evita să locuiască în aceeaşi casă?

Benedict s-a simţit cuprins de panică. S-a aşezat în faţa ei şi a întrebat-o:

— Ce vrei să spui?

— Ai spus că părinţii tăi sunt oameni deosebit de nefericiţi, dar asta nu mi s-a părut niciodată o explicaţie suficientă.

— De ce vorbim despre asta?

Benedict simţea cum îl trec fiori reci.

— Ce ţi-au spus acele femei?

— Nu da vina pe ele! Spune-mi adevărul!

Benedict s-a ridicat încet.

— Habar n-am despre ce vorbim!

Dar avea. Şi fusese un prost crezând că avea să poată ascunde ceva de ea, că nu va ajunge la urechile ei, în cele din urmă.

Ochii ei l-au urmărit când s-a ridicat în picioare.

— *Lumea* nu uită niciodată un scandal. Nu ai aflat asta până acum, milord?

Folosirea titlului său i-a provocat o senzaţie de agitaţie în stomac.

— Irena, ascultă-mă…

— Spune-mi adevărul!

— Ceea ce s-a întâmplat cu mama şi tatăl meu nu are nimic de-a face cu noi.

O strâmbătură urâtă s-a iţit pe buzele ei delicate.

— Are totul de-a face cu noi! Spune-o! Spune cuvintele! Spune-mi ce s-a întâmplat!

— Ea l-a prins în capcană.

Capitolul douăzeci şi cinci

— URA! A VENIT MĂTUŞA LIWIE!

Joi, după petrecerea echipei, Thea a văzut Jeepul surorii ei parcând pe alee chiar în clipa în care s-a înălţat şi strigătul Ameliei. Liv nu mai dăduse niciun semn de viaţă din seara în care se certaseră.

— Te-a anunţat că vine? a întrebat-o Gavin pe Thea.

Tocmai îşi aşezase valiza lângă uşa din faţă, căci trebuia să plece în curând la o şedinţă foto la New York. Avea să lipsească doar un weekend, dar Thea ura să îl ştie

plecat. Nu voia ca el să mai plece vreodată. Sezonul de baseball avea să fie un infern.

— Nu! i-a răspuns, privind-o pe sora ei prin fereastra de la bucătărie.

Gavin stătea alături, cu mâna pe spatele ei.

— Vrei să duc fetele undeva ca voi două să puteţi vorbi? Thea i-a zâmbit.

— Nu! Mulţumesc, dar nu e necesar. Probabil că nu vrea decât să-şi ia nişte lucruri.

În secret însă, Thea spera că Liv, pur şi simplu, trecuse peste dispoziţia furioasă, că obosise să doarmă pe canapeaua prietenei ei şi era gata să vină acasă. Chiar era şi casa ei. Până şi lui Gavin îi lipsise.

Thea a deschis uşa şi l-a lăsat pe Butter să iasă. Câinele s-a oprit să ridice o labă din spate în dreptul unui tufiş și apoi a fugit direct la Liv. Thea şi-a întâmpinat sora pe verandă.

— Bună!

— Bună! i-a răspuns Liv. Am venit să-mi iau lucrurile!

— Liv, nu trebuie să faci asta!

Sora ei a ignorat-o şi a dispărut în casă. Thea a urmat-o până la subsol. Liv a deschis şifonierul şi a început să-şi adune hainele.

— Mi-ar plăcea să rămâi, a spus Thea, venind în spatele ei.

Liv a vârât un teanc de tricouri într-o geantă.

— Unde este soţul tău?

— La etaj. Şi el vrea să rămâi.

Liv a mototolit un pulover şi l-a îndesat în bagaj.

— Să înţeleg că a ieşit din camera de oaspeţi?

— Liv, te poţi opri un minut?

— Trebuie să lucrez în după-amiaza asta, deci nu!

— Da, a ieşit din camera de oaspeţi. Ceea ce înseamnă că eşti mai mult decât binevenită să te muţi înapoi acolo şi să stai cât vrei.

Liv a tras fermoarul genţii şi s-a ridicat.

— Aveţi nevoie să petreceţi timp împreună fără ca eu să vă stau în cale.

— Nu ne stai în cale! Fetele te vor aici! Eu te vreau aici!

— Uite! a zis Liv şi, pentru prima dată, s-a răsucit cu faţa spre ea. Ştiu cum funcţionează asta, bine? Tu şi Gavin aveţi din nou acea lumină, acea strălucire. Eu n-o să fac altceva decât să vă stau în cale.

— Despre asta este vorba? Eşti îngrijorată că nu voi avea timp pentru tine, dacă eu şi Gavin suntem din nou împreună?

Liv a pufnit, însă sunetul era mai degrabă trist decât sarcastic.

— Nu-ţi face griji! N-o să te pun niciodată să alegi! Nu aş ieși învingătoare în veci.

Sora mai mare din ea a vrut să o tragă pe Liv într-o îmbrăţişare şi să o protejeze împotriva cruntei dureri care fusese dezvăluită în acea singură propoziţie, dar nu mai erau copile.

— Nu-ɨ acelaşi lucru! Eu nu sunt precum vreunul dintre părinţii noştri şi nu te voi respinge ca să-l pot lua înapoi pe Gavin.

Liv şi-a dat ochii peste cap, gestul pe care îl făcea încă din copilărie când voia să evite subiectul.

— O, Doamne! După câteva zile de sex de calitate a devenit terapeută.

Thea s-a văzut silită să respire adânc de câteva ori pentru a nu reacţiona. în schimb, a încercat o altă tactică.

— Aşadar, unde te duci? înapoi la fermă?

Înainte ca Liv să se mute în casa lor, locuise în apartamentul de deasupra garajului de la o fermă din afara oraşului.

Liv şi-a ridicat cureaua genţii pe umăr.

— Încă nu ştiu. Deocamdată stau la Alexis.

— Încă mai am de lucru la pictura murală, aşadar, sunt sigură că o să ne vedem la cafenea, a încercat Thea.

Liv şi-a împins lucrurile spre scări, dar s-a oprit la capătul lor.

— Thea, nu mă bucur de ceea ce urmează să spun. Sper că ştii asta.

O, Doamne! Thea şi-a încrucişat braţele la piept.

— Bărbaţii cărora le place să câştige vor face orice este necesar pentru a obţine ceea ce vor.

Thea a scos un zgomot frustrat şi a clătinat din cap.

— Gavin are multe defecte, dar această imagine machiavelică pe care i-ai construit-o nu este adevărată.

— Atunci, mergi şi vezi ce ascunde în dulapul din camera de oaspeţi!

Thea a simţit cum intră în panică. Ce îi spusese sora ei era un lucru ciudat de specific.

— Ce vrei să zici?

Liv s-a năpustit în sus, pe scări. Thea a urmat, furia şi panica alimentându-i fiecare pas.

— Liv, nu poţi să spui aşa ceva şi să pleci!

Geanta lui Liv s-a lovit de fiecare treaptă, când fata a urcat, târând bagajul în urma ei pe scări.

— Liv! a izbucnit Thea.

Sora ei a ignorat-o.

Gavin a apărut în capul scărilor.

— E totul bine?

Liv i-a făcut semn să se dea la o parte din drum, iar el a ascultat-o.

Roţile genţii lui Liv s-au auzit troncănind pe podeaua din lemn tare de la etaj, atrăgând atenţia fetelor. Amelia a alergat spre ea, dar s-a oprit brusc.

— Unde pleci?

Liv şi-a lăsat geanta, s-a ghemuit şi a deschis braţele către ambele fete. Şi-a păstrat vocea caldă şi veselă, iar Thea ştia că o face pentru binele lor.

— Merg într-o aventură! le-a explicat ea. Mă duc să călăresc elefanţi, să caut unicorni şi…

— Şi rinoceri! a chicotit Amelia.

— Şi arici sălbatici! a spus Liv, apoi vocea i s-a frânt.

Thea a privit-o pe Liv cum le sărută pe amândouă pe obraji şi se ridică în picioare.

— De fapt, fetelor, doar voi locui în altă parte. Deoarece, acum, că tatăl vostru a luat o pauză de la baseball pentru o vreme, nu mai aveţi nevoie de mine.

Ava i-a îmbrăţişat picioarele.

— Nu! Avem nevoie de tine, mătuşă Liwie!

Gavin s-a apropiat.

— Liv, nu trebuie să pleci!

El i-a luat geanta. Liv i-a smuls-o.

— Gavin, las-o să plece! a spus Thea, încet.

Când sora lua o hotărâre, nu se mai putea schimba nimic.

Liv şi-a înşfăcat lucrurile şi a ieşit pe uşă fără a-şi lua rămas-bun.

Nu era ca şi cum ar fi plecat cine ştie unde. Lucra în Nashville, locuia în Nashville. Dar Thea simţea plecarea ei ca pe o ruptură a legăturii dintre ele.

În plus, îi auzea cuvintele ca pe un cântec care se repeta la nesfârşit în capul ei.

— Gavin? a zis ea.

El a privit în jos, iar tonul vocii ei l-a făcut să ridice o sprânceană.

— Da?

— Ce e în dulapul din camera de oaspeţi?

Spune-mi în cuvinte, Benedict! Spune-mi ce s-a întâmplat!

— L-a prins în capcană.

Buza de jos a Irenei a început să tremure înainte să şi-o prindă cu dinţii.

— Ei bine, asta explică multe, nu-i aşa?

Benedict şi-a trecut mâinile prin păr.

— Nu! Ştiu la ce te gândeşti, dar nu-i adevărat. Relaţia lor nu are nicio legătură cu…

El s-a oprit, dezminţindu-şi imediat propria negare.

— Cu presupunerea ta imediată că eram vinovată? l-a taxat ea. Cu dorinţa ta fierbinte de a crede ce-i mai rău despre mine?

— Situaţia noastră a fost şi *este* complet diferită.

— Atunci întreabă-te ceva: de ce presupui că ea l-a prins în capcană? Tatăl tău nu a participat deloc la flirtul lor?

— Ba bineînţeles că a participat, dar…

— Tu nu ai participat la flirtul nostru?

— Ba bineînţeles că am participat! Dar…

— Dar, ce? Este întotdeauna vina femeii, niciodată a bărbatului?

— Păi…

— Ţi-ai petrecut întreaga viaţă crezând doar o versiune a adevărului, că tatăl tău a fost victima. Dar ai privit vreodată lucrurile şi din punctul de vedere al mamei tale? Te-ai gândit vreodată că poate ea a fost cea prinsă în capcană în acea zi?

Mama lui, prinsă în capcană? Ceva rece i-a şerpuit pe piele şi i-a ridicat părul pe braţe. Şi-a imaginat-o pe mama sa de-a lungul anilor, elegantă şi rece. Dar oare fusese cu adevărat atât de distantă sau pur şi simplu acoperise o tristeţe pe care el nu o observase niciodată?

Irena stătea dreaptă în faţa lui, dar mâinile îi tremurau de o parte şi de alta a corpului.

— Urăsc ce ţi-a făcut mama ta, Benedict, felul în care te-a abandonat. Nu există nicio scuză pentru asta. Dar mă doare sufletul şi pentru ea. A trebuit să-şi petreacă întreaga viaţă într-o căsnicie rece şi crudă, cu un bărbat fără inimă, căruia îi displăcea chiar şi vederea ei, în ciuda faptului că odată o dorise suficient de tare, cât să o convingă să lase la o parte regulile impuse de societate, să-şi rişte reputaţia şi să se îngrămădească în colţuri întunecate cu el.

Pe Benedict începuse să-l roadă stomacul.

— A trebuit să-i îndure dispreţul, aşa cum odinioară îi primise şi dragostea. Care erau intenţiile lui în timpul acelor escapade, dacă nu să se căsătorească ſu ea?

— Nu ştiu, a recunoscut el, cu o voce răguşită de ruşine şi teamă, nu numai pentru ceea ce nu luase în considerase niciodată, ci şi pentru dezvăluirile care cu siguranţă ar fi urmat să vină.

— Cu toate acestea, el a urât-o pentru ce a urmat, a continuat Irena. Şi ea este cea pe care o învinuieşti.

Disperarea l-a împins mai departe.

— M-am înşelat în legătură cu tine şi intenţiile tale,

am recunoscut asta. Când lordul Melvin mi-a spus adevărul despre cum am fost prinşi…

— Aceasta este şi ideea, Benedict! a ţipat Irena, cu vocea ridicată, un lucru care nu îi stătea deloc în fire, iar asta l-a tulburat pe soţul ei. A trebuit să auzi de la altcineva ca să crezi că sunt nevinovată şi că nu mi-am dorit să te înşel! Aşa cum a trebuit să afli de la mine că poate mama ta nu a fost uneltitoarea pe care ai crezut-o întotdeauna.

Irena a clătinat din cap.

— Te-ai gândit vreodată că, atunci când mama mea a intrat peste noi, am fost la fel de prinsă în capcană ca mama ta?

Prinsă în capcană? Pentru că se căsătorise cu un conte? Nu, nu-i trecuse prin cap! De ce? Fusese crescut, încă de la naştere, cu credinţa că nu era decât la un pas distanţă de a fi un zeu, că o femeie ar fi făcut orice pentru a se căsători cu el. Că, de fapt, ar fi dispusă să mintă sau să înşele pentru a-i obţine mâna şi titlul.

Cuvintele Irenei au avut însă efectul unui văl care tocmai îi căzuse de pe ochi, iar acum lumea arăta diferit de cum o crezuse el.

Fusese un participant activ la întâlnirile lor. El le iniţiase, pentru numele lui Dumnezeu! Dar ea singură purtase crucea ruşinii societăţii. Doar ea suferise furia *mulţimii*. Doar ea fusese numită uneltitoare.

Realitatea era cu mult diferită.

Flirturile lor nu fuseseră secretul lui.

Fuseseră secretul ei.

Doamne, el fusese micul ei secret! Vârtejul ei de rebeliune împotriva unei societăţi pe care o dispreţuia. El era conte, iar obligaţia de a se căsători cu el îi distrusese viaţa. El o forţase să se îmbrace cu rochii de bal şi să danseze valsuri. O aruncase într-o văgăună plină de vipere, de bârfe şi dispreţ, crezând prosteşte că numai titlul său era suficient pentru a o salva.

Un râs ciudat, isteric, i-a izbucnit în piept, făcându-l să se chircească şi să-şi sprijine mâinile pe genunchi.

— Milord, uită-te la mine!

Benedict a tras o gură de aer şi s-a îndreptat de spate. Expresia rece care i se citea în privire nu-i alina sentimentul de teamă.

— Plec! l-a anunţat ea.

Capitolul douăzeci şi şase

LUI GAV I-A APĂRUT O BRUMĂ DE SUDOARE PE FRUNTE, ca şi cum ar fi înfruntat un jucător laureat al premiului Cu Young[8].

— Thea, ascultă!

— O, Doamne! a gemut Thea. Ce este? Ce ascunzi în dulap?

— Ceva care v-va necesita nişte explicaţii, dar dacă vrei, lasă-mă să…

Thea a încetat să mai asculte. S-a îndreptat spre scări.

Bine. *Calm*. *Gândeşte*! Gavin şi-a scos telefonul din buzunar şi le-a scris băieţilor pe grup: *Cod roşu*. *Cărţi găsite*. *Ajutor*!

Gavin a verificat ce fac fetele, le-a spus să rămână pe canapea şi s-a repezit după soţia sa.

— Thea! a strigat el, sperând că panica din vocea lui nu va fi la fel de perceptibilă pe cât îi suna lui în urechi.

A intrat în camera de oaspeţi exact la timp pentru a o vedea pe Thea scoţând o pungă cu cărţi şi aşezându-se pe podea.

Ea a ridicat privirea, mirată.

— Cărţi?

Gavin a dat din umeri.

— Da. Ăăă, cărţi…

— Despre asta vorbea Liv.

— Bănuiesc că da!

Thea a vârât mâna în pungă şi a scos două romane de dragoste. Chipul i s-a schimonosit când a privit cu atenţie copertele.

— Astea sunt romane de dragoste.

---

8 Denton True „Cy” Young (1867-1955), celebru jucător american de baseball (n. red.).

— Ăăă, da… Da!
— Sunt ale tale?
— Aha!
Lui Gavin îi era teamă să lase garda jos, dar până acum nu fusese chiar atât de rău. Văzuse doar copertele. Nu se uitase şi înăuntru. Totuşi, dacă Liv o avertizase în legătură cu ele, atunci probabil că se uitase în interiorul uneia dintre ele şi văzuse notiţele. Şi pasajele subliniate. Şi părţile vulgare evidenţiate.
Rahat!
Thea a luat o altă carte, iar inima lui a pornit-o la galop. *Contesa satisfăcută sexual* se holba la ea.
Telefonul lui a bâzâit.
— Ţie chiar…
Thea se abţinea să nu râdă.
— Ţie chiar îţi plac astea?
— Nu este nimic g-greşit la romanele de dragoste. Ele, ăăă, oferă comentarii la relaţiile, ăăă, relaţiile moderne şi la feminism, şi… şi chestii.
Thea a pufnit în râs.
— Ştiu, Gavin! Ador romantismul.
— Chiar aşa?
— E-readerul meu este plin cu aşa ceva. Doar că… de când eşti tu fânul lor?
Telefonul lui a bâzâit din nou, de două ori într-o succesiune rapidă. Rahat!
— Ăăă, draga mea! Scuză-mă o secundă.
El s-a întors şi a ieşit din cameră. Avea trei mesaje de la băieţi.
Rămâi calm! Acesta fusese de la Del.
Întreab-o dacă vrea să jucaţi părţile vulgare! Mack, desigur.
Mai presus de orice, nu minţi/Malcolm.
Bine! Avea de gând să-i spună despre clubul de carte. Trebuia doar să o îndepărteze de cărţi înainte de a deschide una sau a găsi notiţele. Pentru că ar fi fost mult prea umilitor.
— Tafi? s-a auzit vocea Avei, din capul scărilor.

Gavin şi-a înghiţit un geamăt.

— Da, scumpa mea!

— Mi-e foame!

Gavin a dezlănţuit în sinea lui o mie de înjurături şi blesteme. *Recipient de vomă cu faţă palidă*!

— Hm, OK, draga mea! Poţi aştepta o secundă?

— Gavin!

Thea îi rostise numele. în linişte. Ameninţător. El s-a întors şi a intrat din nou în cameră.

Ţinea în mână volumul *Curtând contesa* deschis, cu notiţele şi pasajele subliniate de el la vedere.

Thea a ridicat privirea.

— Care dintre noi s-a prefăcut?

Thea urmărea faţa lui Gavin, căutând orice indiciu că totul era o glumă sau o greşeală sau, sau, sau un fel de farsă răutăcioasă lăsată de Liv. Orice lucru care să o convingă că nu era ceea ce pare.

Vocea i se frânsese.

— Thea, ascultă-mă!

— Toate cuvintele minunate pe care mi le-ai spus…

— Nu sunt cuvintele mele, dar…

Ea a rămas în picioare, tremurând din tot corpul.

— „Am fost o jumătate de bărbat! Pune capăt agoniei mele! Sunt la mila ta!”

Ultima parte i-a ieşit ca un geamăt. O sedusese cu acele cuvinte. îi câştigase încrederea cu acele cuvinte. Oare Liv avusese dreptate? Oare toate acestea fuseseră doar un fel de joc pentru el? O recâştigase folosind orice mijloace doar pentru că putea?

Gavin a înaintat grăbit, depărtându-se de pragul uşii.

— Astea sunt sentimentele mele, Thea! Asta contează!

— M-ai sedus cu cuvintele altcuiva!

— Sunt doar câteva replici dintr-o carte, Thea! Atâta tot! Doar pentru a mă ajuta să vorbesc cu tine, când nu am putut.

— Nu erau doar câteva replici simple dintr-o carte. Erau frumoase şi m-au făcut să cred că lucrurile stau

diferit, că noi am putea să trăim diferit.

Ea s-a retras, până când s-a lipit cu picioarele de pat.

— Ce mai contează?

Gavin şi-a trecut mâinile peste păr.

— Trebuie să citesc toate aceste cărţi pentru a afla cât din luna trecută a fost o minciună sfruntată?

— Nimic din asta nu a f-fost minciună! Ultima lună cu tine a fost cea mai importantă din viaţa mea.

— Ai inventat-o!

— Nu, nu este adevărat! Am fost d-d-disperat. Nu ştiam cu-cum să procedez ca să te fac să-mi dai o şansă, iar Del şi băieţii au spus că mă pot ajuta şi…

O greutate puternică parcă i s-a lăsat în stomac.

— Del ştie despre asta?

Picioarele ei cedau pe măsură ce piesele de puzzle începeau să se aşeze la locul lor şi să formeze o imagine a umilinţei totale. Thea s-a prăbuşit pe saltea.

— Mack. Şi Malcolm? În noaptea în care au fost aici şi s-au jucat de-a costumatul? Asta era?

— Este un club de carte.

Gavin s-a lăsat în genunchi în faţa ei.

— N-noi citim romane de dragoste pentru a ne îmbunătăţi relaţiile.

— Te-ai prefăcut că eşti altcineva!

— Nu! Sunt eu! Şi sunt o persoană mai bună decât am fost înainte. Nu datorită cărţilor, ci pentru că acestea m-au ajutat să văd lucrurile diferit. *Te rog*, draga mea!

Ei începuse să i se facă rău, aşa că s-a ridicat.

— Trebuie să mă gândesc! Trebuie să-mi limpezesc mintea!

L-a evitat, iar el s-a ridicat de pe podea.

— Trebuie să-mi dau seama…

— De ce anume să-ţi dai seama? s-a răstit el. Dacă mă iubeşti?

Thea s-a răsucit rapid pe călcâie. Privirea rugătoare fusese înlocuită cu una resemnată.

— Nu despre asta este vorba, a spus ea.

— Nu despre asta?

Gavin a făcut doi paşi spre ea şi s-a uitat în jos, la ochii ei, care priveau în altă parte.

— Te iubesc!

Un zgomot dureros s-a născut în pieptul ei şi i s-a răspândit rapid prin tot corpul.

— Te iubesc, Thea! Am încercat să găsesc alte m-modalităţi de a-ţi spune pentru că nu ai vrut să auzi exact cuvintele astea, dar poate că problema este că, pur şi simplu, nu vrei să le auzi deloc.

O lipsă de aer i-a oprit deopotrivă vocea şi gândirea.

— Tinzi să confunzi lucrurile, să echivalezi lucruri care nu sunt legate. Nu voi purta această discuţie cu tine acum.

— Această discuţie este totul! i-a răspuns Gavin, prinzând-o de umeri. Spune-mi că mă iubeşti!

Un suspin îi sufoca gâtul.

— Thea… de ce nu poţi s-o spui? După toate prin câte am trecut împreună! Mă iubeşti sau nu?

— Eu… nu am încredere în tine.

Gavin a scos un sunet gâtuit şi şi-a apucat părul cu mâinile, îndepărtându-se de ea. După o clipă, s-a întors cu faţa din nou la ea, cu umerii căzuţi de resemnare.

— Ce vrei, Thea?

— Vreau sinceritate!

— Tu m-ai minţit trei ani. Nu-mi vorbi despre sinceritate!

— Nu-ɨ cinstit!

Era un răspuns slab. Un răspuns disperat. Un răspuns care însemna, de fapt, „nu am altă apărare”.

— Poate că este timpul să începi să fii sinceră cu tine însăţi.

— Am fost sinceră cu mine. De aceea, în cele din urmă, te-am rugat să pleci! De aceea mă întorc la şcoală.

— Asta este o aiureală de suprafaţă, Thea, a râs el, clătinând din cap. Şi nu, nu sunt cuvintele mele. Este ceea ce mi-a spus Del când am refuzat să fac ceea ce trebuia făcut. Dar acum am făcut-o. Am făcut tot ce am putut. însă nu pot fi singurul care se străduieşte.

El a ocolit-o şi a ieşit. Sunetul paşilor lui s-a stins pe holul dinspre dormitorul lor.

Frica şi meschinăria au crescut şi au ieşit la iveală. Thea s-a repezit furioasă după el.

— Ai de gând să pleci? De ce nu mă mir?

Ea s-a oprit şi şi-a ţinut respiraţia când l-a văzut aruncându-şi valiza pe pat.

— Ţi-ai făcut deja bagajele, a spus ea.

— Pentru New York.

— Ce faci? i-a şoptit.

— Singurul lucru care mă sperie cel mai mult, a spus el, îndreptându-se spre dulapul lui. Lucrul pe care am jurat că nu îl voi putea face niciodată, ce-ceea ce înseamnă că trebuie să-l fac neapărat.

Gavin a scos un teanc de haine din sertarul de sus şi l-a aşezat pe pat.

— Te părăsesc!

— Bineînţeles! a izbucnit Thea, dar veninul din vocea ei era doar o mască pentru inima frântă. Pentru că asta faci tu mereu. Pleci.

Gavin nu a muşcat momeala. Şi-a închis calm valiza şi a ridicat-o de pe pat.

— Nu, nu asta fac! Cel care face asta este tatăl tău. Dar eu nu sunt tatăl tău.

— Gavin…

Cea care implora acum era Thea.

El s-a oprit în pragul uşii, dar nu s-a uitat spre ea.

— Povestea din spate este totul, Thea! Răscoleşte-o pe a ta! Poate atunci vom avea o şansă.

Capitolul douăzeci şi şapte

LA JUMĂTATE DE ORĂ DUPĂ PLECAREA LUI GAVIN, THEA S-A întors la vechile ei căi mincinoase. Le-a spus fetelor că tafi trebuie să meargă la New York pentru o şedinţă foto şi se va întoarce la timp pentru a petrece Crăciunul acasă.

Apoi şi-a turnat o ceaşcă de cafea pe care nu şi-o dorea, împinsă de emoţiile copleşitoare pe care nu voia să le simtă, şi s-a prefăcut că totul este în regulă.

Totul era de rahat când a auzit o cheie în uşă. Inima i-a luat-o la goană. Thea a sărit de pe canapea şi a alergat pe hol.

— Gavin…

Liv stătea la intrare.

— Eu sunt!

Fetele, care colorau pe podea în sufragerie, au alergat spre ea, ca întotdeauna. Rana deschisă a trădării, vinovăţia şi vechea durere sufletească au transformat vocea Theei într-un bici ascuţit.

— Ai uitat ceva?

Liv s-a îndepărtat de fete.

— Nu!

— Aşadar, ai venit să răsuceşti cuţitul în rană? Să-mi arunci în faţă vestita replică „Ţi-am spus eu!”?

— Nu! Am venit pentru că Gavin mi-a trimis un mesaj şi mi-a spus că s-ar putea să ai nevoie de mine.

Întregul corp al Theei se clătina. Şi-a reprimat reacţia şi s-a întors spre bucătărie.

— Nu, nu am nevoie!

— Thea, îmi pare rău! i-a spus Liv, urmând-o.

— Pentru ce?

Thea s-a îndreptat din instinct spre cafea, doar ca să aibă ceva de făcut.

— E vina mea.

— Nu! Nu este vina ta!

— Uite, a zis Liv, înaintând, poate că m-am înşelat. A făcut un lucru decent că mi-a scris.

Thea a sfidat-o.

— Acum crezi că este decent? Ai petrecut ultimele două luni încercând să mă convingi că este un nemernic iremediabil.

— Îmi pare rău!

Vocea şi expresia lui Liv erau sincere şi au avut darul de a înmuia furia meschină care controla cuvintele Theei.

— O să se întoarcă?

— Nu ştiu!

Liv s-a grăbit spre ea.

— Thea, îmi pare rău! Mi-a fost atât de teamă să… să nu te pierd, aşa cum îi pierd pe toţi cei dragi! îmi pare rău! îmi pare nespus de rău!

Thea şi-a îmbrăţişat sora.

— Nu e vina ta!

Liv a aruncat un braţ în jurul umerilor Theei, iar aceasta a lăsat-o.

— Vrei să mănânci îngheţată şi să te uiţi la serialul *Golden Girls*?

Nu, nu prea voia, dar Thea a încuviinţat oricum. Pentru că lucrul pe care voia să-l facă şi mai puţin era să stea singură şi să aştepte sunetul maşinii lui, apoi să-şi dea seama că, în sfârşit, înţelesese încă una dintre zicerile bunicii.

„O căsătorie în care te simţi singur este cel mai rău tip de singurătate care există”.

Thea se simţea atât de singură în acel moment, aşa cum nu se simţise niciodată în viaţa ei!

Gavin a petrecut o noapte lungă şi întunecată pe una dintre canapele lui Mack de la subsol pentru că i se păruse potrivit ca totul să se termine în acelaşi loc în care începuse.

Ei bine, şi pentru că nimeni altcineva nu îl primise. Del şi Yan îi spuseseră că trebuie să se confrunte singur cu asta, Malcolm avea alte planuri, iar el nu avea cum să meargă la rus acasă. Cine ştie ce orori digestive l-ar fi aşteptat acolo?!

Mack îl lăsase să intre, îi întinsese o sticlă de whisky şi o pătură şi îi spuse că avea să-i taie boaşele dacă vomita oriunde în afară de toaletă.

În acest moment era treaz, cu sticla de whisky nedeschisă şi neatinsă pe măsuţa de cafea şi cu o pereche de ochi necunoscuţi care se holbau la el, ca şi cum ar fi un exponat într-o grădină zoologică.

— Eşti bolnav?

Fetiţa avea codiţe negre şi ţinea strâns la piept un iepure roz de pluş.

— Unchiul Mack spune că eşti bolnav.

Gavin şi-a dres glasul. Era aspru ca un şmirghel. Cum era posibil să fie mahmur fără să fi pus gura pe alcool?

— Unchiul Mack?

— Da, este unchiul meu.

— Şi tu eşti?

— Lucy.

— Încântat de cunoştinţă!

Lucy i-a pus mâna pe frunte.

— Nu ai febră, dar respiraţia ta miroase cam urât.

În ciuda zgomotului din cap şi a peşterii goale unde ar fi trebuit să aibă inima, Gavin a reuşit să zâmbească.

— Sunt sigur că ai dreptate.

— Unchiul Mack mi-a spus să îţi dau asta.

Copila a scos un măr verde din buzunarul hanoracului.

Gavin a izbucnit în râs.

— Unde este unchiul Mack?

— La etaj cu mami, tafi şi surorile mele.

Zgomotul din capul lui Gavin a devenit un ciocan în timp ce un izvor de lumină solară a străpuns jaluzelele de la uşile franţuzeşti care duceau spre curtea din spate şi piscină.

— Ei bine, a zis Gavin, ridicându-se în şezut. îţi mulţumesc pentru măr! Vrei să-l rogi pe unchiul Mack să coboare puţin?

— Bine!

Lucy a luat-o la fugă, lăsându-l pe Gavin cu o panică uriaşă că acţionase prea vehement cu o zi în urmă. Că ar fi trebuit să se întoarcă şi să intre din nou în casă în clipa în care plecase. Că ar fi trebuit să implore iertare. Dar nu mai putea face asta. Nu acum!

Sunetul surd al paşilor pe scări anunţa venirea lui Mack. Acesta a apărut de după colţ, zâmbind.

— Eşti viu?

— Nu am băut nimic.

Mack a ridicat o sprânceană.

— Uau! Te-ai schimbat.

Gavin şi-a şters faţa cu mâna.

— Nu ştiam că ai o nepoată.

— Am mai mulţi nepoţi. Sunt copiii fratelui meu.

— Nici nu ştiam că ai un frate.

— Sunt multe lucruri pe care nu le ştii despre mine.

Gavin a recunoscut asta cu un semn din cap.

— Mulţumesc că m-ai lăsat să rămân!

— Când decolează avionul?

Sigur! New York! De parcă i-ar fi păsat de aşa ceva acum!

— În câteva ore.

Mack s-a aşezat pe un scaun de gaming şi s-a aplecat înainte cu coatele pe genunchi.

— Plecarea ta a fost o mişcare îndrăzneaţă, Gav!

— Del nu părea să fie de acord cu asta.

— Ei bine, ai încălcat într-un fel regula numărul unu.

— Nu vorbiţi despre clubul de carte?

Mack şi-a ferit privirea.

— OK, regula numărul doi.

— Nu-l lăsaţi pe rus să se cace în baia voastră?

— Nu trebuia să reproduci cartea, inteligentule! Noi ţi-am spus asta!

Gavin se uita fix la mărul din mâna lui.

— Oricare ar fi rezultatul, v-vreau să ştii că apreciez tot ceea ce aţi făcut tu şi băieţii.

Era un om diferit faţă de cel care fusese înainte de clubul de carte. îşi recunoscuse propriile defecte şi neajunsuri. Era mai încrezător în exprimarea lui. Şi, da, era un iubit mai bun.

Dar tot nu era suficient. Iubirea nu este de ajuns.

— Care este următoarea ta mişcare? l-a întrebat Mack, ridicându-se în picioare.

— Trebuie să iau avionul. După aceea, habar n-am.

Mingea era în terenul Theei. Tot ce putea face era să aştepte.

Capitolul douăzeci şi opt

THEA S-A TREZIT ÎN PATUL DIN CAMERA DE OASPEŢI. GÂTUL îi era rigid din pricina poziţiei incomode în care dormise, pentru că adormise citind. Toată noaptea

se visase în Anglia secolului al XVIII-lea, dar oamenii erau reali.

Când s-a trezit însă, a reapărut şi ruşinea.

— Vrei cafea?

Thea a aruncat o privire peste umărul ei. Liv stătea în pragul uşii.

— Sigur!

Liv a intrat şi s-a aşezat pe pat.

— Ce faci aici?

Thea s-a ridicat şi s-a îndreptat spre fereastră.

— Ştii ce am făcut toată noaptea?

— Ai lovit peretele?

Thea a reuşit să râdă.

— Nu! M-am gândit la mama.

„Ţi-ai petrecut întreaga viaţă crezând doar o versiune a adevărului… Ai privit vreodată lucrurile şi din punctul de vedere al mamei tale?”

Liv s-a întors.

— De ce?

„Pentru că povestea din spate este totul”.

— Încercă doar să gândeşti lucrurile din perspectiva ei.

— Da, nu sunt sigură că merită asta.

— Poate că nu, dar să o urăsc orbeşte pentru deciziile pe care le-a luat nu prea a funcţionat pentru mine. Şi nici pentru tine. Aşa-i?

Liv s-a ridicat.

— Nu te apuca să răstorni buturugi, dacă nu eşti pregătită să vezi ce se ascunde sub ele.

Thea a izbucnit în râs.

— Bunica!

Liv şi Thea auziseră acea frază poate mai mult decât pe oricare alta. O filosofie de viaţă pe care Thea o înţelesese complet greşit. Scopul nu era să te temi de lucrurile urâte. Ideea era să fii suficient de puternic pentru a le înfrunta.

— Sunt o laşă, Liv!

Sora ei i-a oferit obişnuitul zâmbet superior care

parcă spunea: „Ce prostii tot îndrugi acolo?”

— Tu? O laşă? Eşti cea mai puternică persoană pe care o cunosc.

— Nu! Nu sunt! Gavin a avut dreptate în privinţa mea. Sunt o laşă.

— Thea, nu face asta!

— Ba da! Ştii ce a cauzat despărţirea noastră?

Liv a clipit precaut.

— M-am prefăcut în pat. El a aflat şi s-a simţit rănit. A reacţionat urât, dar şi eu. Nu am fost corectă cu el…

— Ai fost mai mult decât corectă.

— Oare chiar am fost? Am mimat totul cu el şi nu am făcut-o din cauza lui. Ci pentru că sunt distrusă, Liv! Mi-e frică să mă deschid în faţa lui, să mă deschid cu adevărat către el. Şi acum a plecat. Din nou.

El avusese dreptate. Povestea din spate era totul. Orgasmele mimate. Refuzul de a-i spune că îl iubeşte. Reacţia ei la găsirea cărţilor, faptul că crezuse ce-i mai rău despre el. Toate făceau parte din acelaşi cerc vicios de probleme de care nu se ocupase niciodată. Părinţii ei o lăsaseră incapabilă să aibă încredere. Şi acum preţul era bărbatul pe care îl iubea.

Îl iubea! Foarte mult!

El nu o părăsise.

Ea îl respinsese.

Thea s-a întors şi şi-a îmbrăţişat sora.

— Mulţumesc că exişti!

Liv a strâns-o în braţe.

— Da, da! Noi două, întotdeauna!

Thea s-a tras înapoi şi şi-a netezit părul de pe frunte.

— Liv, ştiu că m-am bazat mult pe tine, dar crezi că ai putea rămâne aici cu fetele weekendul ăsta?

Liv a rânjit.

— Te duci la New York să-l vezi pe Gavin?

— Nu! Mă duc la nunta lui tata.

Gavin abia a ajuns la timp să prindă zborul. Del, Yan şi ceilalţi jucători care făceau parte din şedinţa foto erau deja pe locurile lor de la clasa întâi când el abia îşi ţâra

geanta şi fundul la bord. în timp ce îşi introducea bagajele şi haina în compartimentul de sus, Del i-a aruncat una dintre privirile lui care fierbeau mocnit, atât de intimidante pe teren.

Gavin i-a întors privirea şi s-a prăbuşit pe scaunul liber de lângă el. Apoi a închis ochii, şi-a lăsat capul pe spate şi a sperat că Del primise mesajul că nu avea chef de o altă rundă de discuţii care începeau cu replica „Eşti un dobitoc”.

— Eşti un dobitoc!

— Am f-f-făcut ceea ce trebuia, Del!

— Cum ai putut să crezi că e o idee bună să o părăseşti? Gavin a deschis ochii şi i-a aruncat o privire fioroasă.

— Nu mi s-a părut o idee bună. E al naibii de proastă, îmi vine să mor aici. îmi sângerează pieptul…

Telefonul lui Gavin a bâzâit, iar el s-a grăbit să-l scoată din buzunarul blugilor. Se ruga să fie Thea.

Era Liv. *Fir-ar să fie*!

— Răspunde-i, idiotule! a spus Del.

El a glisat ecranul. Liv nu s-a deranjat să salute.

— Tocmai m-am gândit că ar trebui să ştii că o să aibă nevoie de tine.

Gavin s-a îndreptat în scaun, cu inima bătându-i puternic, în timp ce îşi imagina cel mai grav scenariu.

— Ce s-a întâmplat? A păţit ceva vreuna dintre fete?

— Este în drum spre Atlanta.

Gavin căuta în ceaţa minţii semnificaţia cuvintelor ei. Apoi…

— Se duce la nuntă?

— Nu ştiu ce naiba se întâmplă, dar a plecat de parcă ar fi fost cel mai important lucru din lume pentru ea.

— Povestea din trecut.

— Poftim?

— O face. Scormoneşte.

— Ar trebui să ştiu ce înseamnă asta?

— Mulţumesc că mi-ai spus, Liv! Habar n-ai cât de important este!

Ea a făcut o pauză şi şi-a înmuiat vocea.

— Asigură-te că nu păţeşte nimic!

Liv a închis. Gavin a rămas nemişcat şi nehotărât o fracţiune de secundă, înainte de a sări în picioare. S-a lovit cu capul de compartimentul de deasupra şi a înjurat cu voce tare.

— Drăcia dracului!

Frecându-şi capul, s-a ridicat din rând. O însoţitoare de zbor i-a spus că trebuie să se aşeze, deoarece uşa exterioară era pe punctul de a se închide.

Del s-a aplecat.

— Omule, ce faci?

— Trebuie să cobor din avion!

Gavin a deschis compartimentul bagajului de mână şi şi-a luat lucrurile.

Însoţitoarea de zbor s-a apropiat, cu mâinile ridicate.

— Domnule, chiar trebuie să vă aşezaţi!

— Nu pot! Trebuie să-mi daţi drumul. Trebuie să… Am o urgenţă!

— Trebuie să cobor şi eu, a zis Del şi s-a ridicat brusc în picioare.

Urmat de Yan.

— *Yo también*.

— Domnilor, vă rog…

— Ascultă, avem o urgenţă aici! a zbierat Del.

— Este cineva bolnav?

Oamenii se holbau. O altă stewardesă se îndrepta spre ei pe culoar. Del a apucat braţul lui Gavin, rânjind.

— E timpul pentru gesturi măreţe?

— O, da!

Gavin s-a întors către însoţitoarea de zbor şi şi-a luat cea mai crâncenă expresie, cea de pe teren.

— Lasă-mă să cobor din acest avion! Trebuie să mă căsătoresc cu soţia mea.

Capitolul douăzeci şi nouă

O FLOTĂ DE MAŞINI DE EPOCĂ ROLLS-ROYCE PARCATĂ În faţa semeţei catedrale de piatră era cel mai bun indiciu că Thea se afla în locul potrivit. Tatăl ei nu

făcea niciodată nimic pe jumătate. Ei bine, cu excepţia căsătoriei. Tatăl ei avusese doar căsnicii pe jumătate. Dar nunţile? Nu se zgârcise niciodată în privinţa acestora!

Thea condusese toate cele patru ore până în Atlanta în acea dimineaţă. Voise să îl sune pe Gavin şi apoi se oprise de cel puţin douăzeci de ori pe drum. Nici măcar nu ştia dacă el avea să răspundă şi, chiar dacă ar fi făcut-o, nu era, de fapt, pregătită să vorbească cu el.

Printr-un miracol, a ajuns destul de devreme, încât a parcat pe un loc bun, pe partea opusă a bisericii, care să-i permită să plece rapid dacă era necesar. Vestea proastă era că acum trebuia să stea acolo cu gândurile ei prea mult timp.

Thea a închis ochii şi şi-a sprijinit capul de tetieră. Dumnezeule! Ce căuta ea acolo? Dintre toate lucrurile stupide şi impulsive pe care le făcuse vreodată! Ce avea să rezolve cu asta? Nu era corect să-l înfrunte pe tatăl ei în ziua nunţii lui şi nu-şi dorea să distrugă ziua cea mare a logodnicei lui. Biata femeie oricum urma să sufere destul!

Totuşi, venise până acolo şi trebuia să treacă peste asta. Pentru că Gavin avusese dreptate. Fugise şi se ascunsese de propria poveste prea mult timp, iar tatăl ei jucase un rol principal în ea.

Thea a tresărit la auzul unui ciocănit la fereastră. A deschis ochii şi a văzut… La naiba! Tatăl ei se uita fix la ea. În smochingul gri cărbune şi cu părul cărunt, arăta mai mult a tatăl miresei decât a mire.

Thea a coborât geamul, ceea ce părea să îl amuze.

— Ai de gând să intri sau vrei să urmăreşti întreaga nuntă de aici?

— De unde ai ştiut că sunt aici?

A arătat spre un nivel superior al bisericii.

— De la fereastră.

— M-ai recunoscut tocmai de acolo?

— Da, îmi recunosc fiica!

Cuvântul *fiică* a înţepat-o ca un ac ascuţit. Ştia atât de puţine despre acel bărbat, încât chiar şi simplul fapt de a-l numi tată o făcea să se chircească. Dar el putea să o

numească atât de degajat „fiica mea”?

— Nu credeam că vei veni, a zis el.

— Nu-ţi face griji, nu voi mânca nimic!

— Thea, nu fi încăpăţânată! Organizatorul nunţii se ocupă deja să te aşeze alături de părinţii Jessicăi.

— Cu părinţii ei? a spus Thea, tresărind din nou speriată. O, nu! Asta nu, te rog, nu! Asta înseamnă că voi sta mult prea în faţă.

Tatăl ei s-a îndreptat de spate şi a indicat cu bărbia scaunul pasagerului.

— Pot să intru?

— Nu ai lucruri de mire de făcut?

— Am făcut asta de câteva ori. Ştiu care-i treaba mea.

— Probabil ţi se pare amuzant, dar, de fapt, este de-a dreptul grosolan.

El a făcut din nou semn spre scaun.

— Îmi dai voie?

Thea a apăsat butonul de deblocare şi l-a privit cum ocoleşte prin faţa maşinii. Cineva l-a strigat pe nume, pentru că el a ridicat mâna în semn de salut înainte de a se îndrepta spre portiera din dreapta.

O linişte asurzitoare l-a întâmpinat când s-a strecurat înăuntru. Să stai într-o maşină cu cineva era una dintre acele acţiuni cotidiene familiare care puteau fi ori extrem de banale, ori incredibil de incomode. Era ciudat. Confortul pe care majoritatea oamenilor îl simt în preajma tatălui lor nu existase niciodată la Thea. Bărbatul de lângă ea nu o luase în braţe niciodată noaptea, nu sărutase niciodată zgârieturi şi bubiţe, nu o aşezase niciodată în pat şi nu se ghemuise lângă ea în timp ce dormea. Ea nu se căţărase niciodată în poala lui să caute alinare, nu făcuse niciodată clătite cu el. Era un străin. Ca un unchi îndepărtat pe care îl vedeai la fiecare cinci ani la reuniunile de familie şi al cărui singur subiect de conversaţie era să spună iar şi iar cât de mult te-ai înălţat.

Cu toate acestea, cumva, comportamentul acestui străin lăsase suficiente cicatrice emoţionale, încât Thea

avea să-l piardă pe bărbatul pe care îl iubea. Un bărbat care o iubea suficient, încât citise, sublimase şi citase din romane de dragoste pentru a o recâştiga.

Cicatricele străinului din maşina ei o făcuseră atât de neîncrezătoare, încât nu văzuse eforturile lui Gavin drept ceea ce erau: o declaraţie frumoasă, din inimă, sinceră a sentimentelor sale.

— Gavin şi fetele nu sunt cu tine? a întrebat Dan, în cele din urmă.

— Nu! Doar eu!

— Liv?

— Îmi pare rău!

— Ei bine, mă bucur că ai venit! Ce te-a făcut să-ţi schimbi decizia?

— Răstorn nişte buturugi.

Colţurile gurii lui s-au ridicat uşor.

— Şi eşti pregătită pentru ceea ce urmează să vezi dedesubt?

Thea se uita înainte, prin parbriz.

— De fapt, nu ştiu de ce am venit aici. Sunt aproape sigură că am făcut o greşeală.

— Numai dacă pleci fără să o spui.

— Ce să spun?

Thea şi-a încleştat mâinile pe volan.

— Orice crezi că trebuie să spui pentru a răsturna acele buturugi.

— Nu am nimic de spus. Cred că am vrut doar să văd.

El şi-a înclinat capul.

— Să vezi?

Thea s-a uitat direct în ochii tatălui ei pentru prima dată în ultimii ani.

— Cum mă vezi tu pe mine.

Trăsăturile feţei lui s-au înmuiat pentru o fracţiune de secundă şi parcă o mică crăpătură s-a deschis în pieptul ei. Ca o fisură aburindă în pământ, care ameninţă că va elibera gazul nociv al poveştilor din trecut suprimate de ani la rând. Şi, Dumnezeule, era bine să elibereze o parte din presiune!

— Am vrut să văd dacă mă priveşti aşa cum le priveşte Gavin pe fiicele lui. M-ai privit vreodată aşa?

El a scos un oftat impresionat.

— Şi tu, care credeai că nu ai nimic de spus!

Thea a clătinat din cap şi a apăsat butonul pentru a porni maşina.

— Ar trebui să intri. Vei întârzia la propria nuntă şi cu siguranţă ar fi păcat. Oricum n-o să-mi spui nimic care să conteze.

El a scos un alt surâs impresionat.

— Ştiu că nu am fost un tată bun şi ştiu că sunt ca un clişeu trist, deoarece sper că nu este prea târziu să mă revanşez pentru asta.

— Ba este! a spus ea, eliberând şi mai mult abur. Este prea târziu!

— Atunci, ar trebui să te bucure faptul că sufăr din cauza asta. Trebuie să stau deoparte şi să văd femeia care ai devenit, femeia care a devenit sora ta, şi să ştiu că nu pot face parte din asta. îţi văd fiicele superbe şi ştiu că nu pot să le fiu bunic.

Thea şi-a lăsat mâinile să-i cadă în poală şi a rămas cu gura căscată.

— Nu, nu mă bucură să ştiu asta! Chiar deloc! Mă întristează foarte mult, pentru că nu ar fi trebuit să fie aşa. Ai ales să priveşti de pe margine viaţa noastră şi ne-ai înlocuit mereu cu altcineva.

— Thea, nu am încercat niciodată să vă înlocuiesc!

Fisura a şuierat cu abur proaspăt.

— Ai lăsat-o pe a doua soţie să ne vândă casa. Ai lăsat-o să spună că nu putem locui cu tine. Tu ai ales-o pe ea şi pe oricare altă femeie în locul fiicelor tale. De ce?

— Pentru că ţie şi lui Liv vă era mai bine fără mine!

Fisura devenea o erupţie vulcanică.

— Chiar asta vrei tu să crezi?

— Este ceea ce mi-am spus atunci. Nu aveam să fiu niciodată genul acela de om care să vă ducă la antrenamente sportive sau…

— Să faci clătitele de sâmbătă dimineaţă?

— Am făcut bani. Asta am făcut şi am făcut-o bine, şi aşa puteam fi tată pentru tine.

— Ei bine, în timp ce îţi spuneai asta, Liv şi cu mine am crescut crezând că ceva nu e în regulă cu noi. Ceva care îi făcea pe oameni să ne părăsească şi o să-i facă întotdeauna pe oameni să ne părăsească. Şi acum sunt pe punctul de a-mi pierde soţul pentru că l-am îndepărtat de frică.

Dan i-a aruncat o privire aspră.

— Ce se întâmplă cu tine şi Gavin?

Ea a fluturat din mâini pentru a evita întrebarea.

— Nu sunt aici pentru sfaturi părinteşti, aşa că nu te agita cu nimic. Spune-mi doar un lucru!

O, Doamne! Era pe cale să o facă! Urma să pună întrebarea care o bântuise toată viaţa.

— Regreţi… a început ea, răsuflând cu putere. Că mă ai?

— În niciun caz, i-a răspuns Dan, cu vocea aspră şi sigură. Nu am regretat niciodată. Nici măcar o singură dată.

Thea a închis ochii.

— Uită-te la mine! i-a cerut tatăl ei.

Şi, pentru a doua oară, ea la privit în ochi.

— Când mama ta a rămas însărcinată a fost cel mai bun lucru care mi s-a întâmplat vreodată. Pur şi simplu, am fost prea prost şi egoist să ştiu cum să fiu tatăl pe care-l meriţi.

Uşa bisericii s-a deschis, iar în pragul ei a apărut o femeie cu aspect furios, într-un costum roşu, care arunca în jur priviri disperate.

Dan a oftat adânc.

— Aceasta este organizatoarea nunţii?

— Da!

— Probabil se teme că mirele şi-a pierdut curajul. Mai bine intri!

El a dat din cap, căzând pe gânduri pentru o clipă, apoi a deschis portiera.

— Sper să rămâi! a zis el. Dar voi înţelege dacă nu

vrei.

Thea l-a privit alergând peste stradă. Organizatoarea l-a văzut şi şi-a aruncat mâinile în aer.

Dan a calmat-o, pentru că s-au întors şi au urcat treptele bisericii. Când au ajuns la uşi, tatăl s-a uitat înapoi.

Apoi a intrat.

Thea şi-a pus mâinile peste obraji. Grozav! Acum machiajul ei avea să fie vărgat. Ceea ce, de fapt, era o scuză la fel de bună ca oricare alta să plece.

S-a uitat la poşeta de pe podea, în care o împinsese iraţional şi impulsiv pe *Contesa enervantă* când plecase în acea dimineaţă.

Thea a scos cartea din poşetă şi a deschis-a unde rămăsese cu o seară înainte.

Benedict a clipit. A tuşit. Şi-a tras de haină.

— V… voi porunci să ni se aducă trăsura.

— Te înşeli în privinţa mea, milord! Mă duc la ţară.

Nu, Doamne, nu!

— Irena, te rog!

— Nu pot vindeca o rană supărătoare pe care refuzi să o recunoşti, Benedict, şi nici nu îmi voi permite să fiu învinuită pentru aceasta.

— Dar nu ţi-am cerut să faci asta.

— Poţi să mă vizitezi când simţi că eşti gata pentru un moştenitor şi putem negocia condiţiile… a zis ea, cu voce tremurândă. Procrcării. Dar nu pot face asta.

— Irena, te rog! Te iubesc!

— Am crezut că ai învăţat măcar atât, milord. Iubirea nu este de ajuns.

Ce rahat! Ce tâmpenie tâmpită!

Iubirea este de ajuns! întotdeauna este de ajuns.

Thea a coborât din maşină şi a alergat pe tocuri peste stradă.

A intrat cu doar cinci minute înainte de începerea evenimentului. O femeie în taior roz i-a aruncat o privire urâtă şi un program când Thea a păşit rapid pe culoar. Un cvartet de coarde cânta ceva duios şi romantic. Cavalerii

de onoare se aliniaseră deja de-a lungul altarului în smochinguri gri-închis. Nu a recunoscut niciun bărbat, cu excepţia tatălui ei, care stătea lângă pastor, cu mâinile împreunate în faţă, legănându-se înainte şi înapoi agitat, de parcă ar fi fost mire pentru prima dată.

Thea s-a strecurat pe un scaun din penultima strană, căpătând o privire supărată de la un alt cuplu, când cvartetul de coarde a început să cânte „Canon în re major”[9]. Domnişoarele de onoare în rochii verde smarald mergeau încet pe culoar, ţinând în mâini trandafiri roşii. Apoi adunarea s-a ridicat şi s-a întors pentru momentul cel mare: mireasa. Noua ei mamă vitregă.

Thea nu-ɨ putea vedea bine faţa din spatele voalului, dar părea că nu e mai în vârstă decât ea. Zâmbetul miresei strălucea prin dantela care, altfel, îi ascundea faţa. Tânăra se uita fix la Dan, care nu o scăpa din ochi în timp ce se apropia la braţul tatălui ei. Şi când mireasa a ajuns la capătul culoarului, Dan a luat-o de mână cu o privire de… O, la naiba, era îndrăgostit până peste cap!

De data asta era real pentru el.

Şi pentru Jessica.

Şi Thea ştia asta, deoarece cunoştea acel sentiment. îl trăise pe pielea ei.

O, Doamne! Ce fusese în capul ei? Ar fi trebuit să plece după Gavin, bărbatul care o iubise în ciuda numeroaselor moduri în care îl ţinuse la distanţă. Nu să conducă până în Atlanta pentru un bărbat care nu ştia cum să o iubească. Thea se uita la ceas pe telefon din trei în trei minute, câştigând priviri enervate de la cuplul care stătea lângă ea. Da, da! Venise târziu şi abia aştepta să iasă de acolo. Şi ce dacă? Nu ştiau că este o urgenţă? Nu ştiau că trebuie să meargă să-şi salveze căsnicia?

Şi avea de gând să o facă. De îndată ce mireasa îl săruta pe mire, avea să plece la New York pentru a face ceea ce crezuse că nu avea să facă niciodată.

Avea să-l implore pe soţul ei să o primească înapoi.

---

9 Compoziție muzicală aparținând lui Johann Pachelbel, interpretată de regulă la nunți (n. red.).

Capitolul treizeci

— DE CE ALERGĂM? A STRIGAT MACK.

Toţi alergau.

Mack. Del. Yan. Rusul. Gavin. Alergau pe un trotuar din Atlanta spre biserica uriaşă din depărtare.

— Pentru că acesta este un gest măreţ, a zis, gâfâind, rusul. Alergi mereu pentru un gest măreţ.

— Şi pentru că ai parcat la şapte străzi distanţă! a strigat Gavin.

Mack a bombănit ceva în legătură cu indicaţiile greşite ale GPS-ului de pe telefonul lui, dar lui Gavin nu-i păsa. Vedea biserica şi nimic nu avea să îl împiedice să ajungă la soţia lui. Aşa că a fugit mai repede. Alergase de când coborâse din avion. Alergase prin aeroport. Alergase la maşina lui. Pe drum îi luase pe Mack şi pe rus şi condusese cât de repede posibil.

Dar acum era trecut de ora trei şi întârziau.

Aşa că au alergat şi mai repede. Pentru că, dacă ratau jurămintele, îşi rata şi propria şansă.

În cele din urmă, după ce trecuse cam o oră, mirii s-au aşezat faţă în faţă pentru jurăminte.

Thea îşi tot sălta genunchiul în sus şi în jos, câştigând încă o privire urâtă.

Tatăl ei a început primul. A recitat fiecare cuvânt când apărea pe ecran, deşi probabil că memorase deja textul. A jurat să o iubească. Să o preţuiască. Să-i fie cel mai bun prieten la boală şi sănătate, şi toate celelalte.

Thea a verificat ora.

Mireasa a început să recite rar aceleaşi lucruri ca şi tatăl ei. Dragoste. Respect. Preţuire. Boală. Sănătate. Da. Da. *Iisuse, sărutaţi-vă odată*!

Mulţimea a bătut din palme când tatăl ei şi-a înclinat capul să-şi sărute mireasa, dar o bufnitură undeva, în fundul bisericii, i-a făcut pe miri să se întrerupă la jumătatea gestului. Toate capetele s-au întors, doamnele gâfâiau surprinse, iar bărbaţii etalau o colecţie creativă de cuvinte urâte.

Apoi o voce s-a ridicat deasupra tuturor. Un bâlbâit

răsunător spus într-un suflet:

— D-d-da!

Capitolul treizeci şi unu

OK, TOTUŞI, POATE CĂ AR FI TREBUIT SĂ SE GÂNDEASCĂ mai bine.

Două sute de chipuri uluite îl priveau pe Gavin în prag. Mâna miresei i-a zburat până la gură, iar mirele – ăăă, da… tatăl Theei arăta ca o furtună.

Un invitat din partea miresei a sărit în picioare.

— Ce naiba înseamnă asta? a strigat omul. Asta e nunta fiicei mele!

Sunetul puternic al paşilor care alergau şi alunecau a făcut invitaţii să se întoarcă, astfel încât să poată privi din spatele lui Gavin.

Mack s-a oprit lângă el.

— Rahat!

Del se aplecase, gâfâind, cu mâinile pe genunchi.

— Am ratat jurămintele?

Yan şi rusul s-au rezemat de perete.

— Ce se întâmplă? a cerut din nou să ştie omul din faţă. Cine sunteţi voi?

Mack a ridicat mâna.

— Braden Mack.

Gavin s-a tras de haina costumului.

— Îmi pare rău! Sunt, ăăă… O caut pe Thea.

— Cine naiba este Thea? a bombănit omul.

— Fiica mea, a spus Dan, arătând spre o strană în spate.

Gavin ar fi putut jura că Dan zâmbea.

Toate capetele au urmat indicaţia lui Dan, iar atunci a văzut-o şi el în cele din urmă. Stând la un mai mult de douăzeci de metri distanţă, cu gura căscată, pieptul ridicându-se şi lăsându-se cu o respiraţie obosită. S-a ridicat încet. O mie de emoţii dansau pe faţa ei: surpriză, jenă, amuzament. *Iubire*.

— Bună! a şoptit ea.

Gavin şi-a şters sudoarea de pe frunte.

— Bună! P-p-putem…

El a făcut semn spre uşa din spatele lui. Thea s-a ridicat, lovindu-se la genunchi, murmurând „scuze”, „scuză-mă”, „îmi pare rău”, până când a reuşit să iasă. Şi-a ridicat privirea spre tatăl ei.

— Mă duc, ăăă… O să plec acum.

— Rămâi la petrecere, nu? a întrebat-o mireasa.

— Încă nu ştiu sigur? a bâiguit Thea.

— Sper să rămâi, pentru că nici măcar nu ne-am cunoscut.

Capetele din congregaţie s-au rotit înainte şi înapoi în timpul conversaţiei.

— Bine! a murmurat Thea. încântată de cunoştinţă! îmi pare rău! Mă duc doar…

Thea a păşit iute spre uşă. Gavin a făcut semn din mână în timp ce o ajută.

— Îmi pare rău pentru întrerupere! a zis el, apoi a închis uşa în timp ce a ieşit, s-a întors şi…

— La naiba, Gavin! a spus Thea. *Eu* aveam de gând să fac gestul măreţ.

Apoi l-a apucat de rever, l-a tras mai aproape şi l-a sărutat. Vai, cum l-a sărutat! L-a sărutat cu mâinile în părul lui, punându-şi inima pe tavă.

L-a sărutat în timp ce vorbea.

— Aveam de gând vin la New York.

Sărut.

— Aveam de gând să te găsesc.

Sărut mai lung.

— Voiam să intru şi să-ţi spun…

Sărut mai adânc.

— Că te iubesc.

Gavin i-a cuprins faţa şi a tras-o spre el.

— Spune-o din nou!

— Te iubesc, Gavin! Te iubesc! Şi îmi pare rău! Ai avut dreptate! Am fost proastă şi speriată.

— La fel şi eu!

— Probabil vom fi din nou speriaţi şi proşti la un moment dat.

— Dar vom trece peste asta! a jurat el.

Mack şi-a dres glasul.

— Grăbiţi-vă! Jurămintele sunt aproape gata.

Desigur! El nu terminase. Gestul lui măreţ nu se terminase. Gavin s-a lăsat într-un genunchi şi a luat mâna Theei.

— Ce faci? a râs ea.

— Nu am avut ocazia să o fac cum trebuie înainte, aşa că o fac acum! Thea Scott, vrei să fii soţia mea?

— Acum?

— Da! Acum! Suntem într-o biserică.

Thea a râs şi Gavin s-a ridicat.

— Rusule! a strigat el. Vino aici!

— Îl cheamă Rusul?

— Nu, mă cheamă Vlad. îmi cer scuze pentru incidentul cu baia.

— Aşadar, băieţi, voi sunteţi în Clubul de Carte Secret al Domnilor? a întrebat Thea.

Mack a încuviinţat încet, apoi repede.

— Îmi place asta! Clubul de Carte Secret al Domnilor…

— Fă-o odată! a bombănit Gavin, care a luat mâinile Theei, privind-o.

— Repetă după mine, a zis Vlad, desfăcând hârtia pe care i-o dăduse Gavin.

— Eu, Gavin Scott…

— Eu, Gavin Scott.

Din interiorul bisericii s-au auzit aplauze.

— Îţi promit ţie, Thea Scott.

— Îţi promit ţie, Thea Scott.

Muzica a răsunat din interior. Rahat! Gavin a smuls hârtia din mâinile lui Vlad şi a repetat din memorie:

— Îţi promit ţie, Thea Scott, să-ţi spun mereu ce simt! Să îţi citesc în fiecare seară! Să-ţi preţuiesc trupul…

Mack şi Del îşi acoperiseră urechile.

— Nu în faţa copiilor!

Gavin a tras-o mai aproape şi i-a şoptit restul la ureche.

— Şi să nu uit niciodată acea iubire…

— Este suficient, a răsuflat Thea.

Gavin a sărutat-o din nou, chiar în momentul în care uşile s-au deschis, iar mirii – ceilalţi miri – au ieşit cu paşi mari, însoţiţi de aplauze furtunoase şi acorduri din „Canon în re major”.

— Ei bine, a zis Dan, pe un ton serios. Văd că lucrurile funcţionează.

Gavin s-a uitat la socrul său, un bărbat pe care l-ar fi pocnit drept în faţă mai mult decât orice altceva.

— Îmi pare rău că nu putem rămâne, Dan! Trebuie să ne trăim propriul nostru final fericit.

Gavin a luat-o pe Thea în braţe.

— Eşti gata, iubirea mea?

Thea i-a mângâiat obrazul.

— Sunt la mila ta, milord!

Epilog

Ajunul Crăciunului

THEA S-A ROSTOGOLIT PE PARTEA LUI GAVIN ŞI ŞI-A TRECUT degetele leneşe în sus şi în jos pe abdomenul lui. Luminile pomului de Crăciun le proiectau trupurile într-o strălucire galbenă, delicată. La etaj, fetele dormeau, visând la bomboane colorate şi la noile jocuri Nintendo.

La parter, mami şi tafi îşi împrospătau jurămintele iar şi iar.

Vocea lui Gavin era obosită în timp ce îi citea. Citeau în fiecare seară de atunci, din Atlanta. Doar că o altă carte.

Irena, aşteaptă!

Benedict a alergat după soţia sa. *Gâfâitul şi privirile şocate ale membrilor adunării, atât de dornici să o stigmatizeze, nu reuşeau să îi facă să îşi ia ochii de la drama care se desfăşura în faţa lor*.

Benedict a traversat sala de bal.

Irena s-a răsucit brusc.

— *Milord, nu face asta*!

— *Ce anume să nu fac*? *Să nu recunosc în faţa întregii lumi că te iubesc*?

Mai multe gâfâieli i-au întâmpinat cuvintele.

Benedict s-a îndreptat spre ea, înfăşurându-i un braţ

în jurul taliei şi…

Gavin s-a oprit.

— Ar trebui să o sărute sau să-i ceară permisiunea?

Thea s-a gândit.

— În acest moment, cred că un sărut fulger merge cel mai bine. Acesta este gestul lui măreţ şi asta este partea cea mai bună.

Gavin a sărutat-o pe nas.

— De acord!

Înfăşurându-i un braţ în jurul taliei.

— Sunt aici să o cer în căsătorie pe soţia mea.

Şi apoi a sărutat-o. În faţa tuturor. Bârfele au amuţit. Femeile mai tinere au leşinat. Irena s-a legănat spre el.

— Te iubesc, i-a şoptit el pe buze. M-am căsătorit cu tine pentru că te iubesc. Tu m-ai schimbat ca om. Tu m-ai făcut un om mai bun.

Gavin s-a uitat în jos, la Thea.

— Asta sună asemănător.

Thea şi-a ridicat buzele şi l-a sărutat. Buzele ei au zăbovit şi l-au tachinat în timp ce mâinile îi coborau pe corpul lui.

Gavin a zâmbit.

— Am t-terminat de citit?

— Aha!

Gavin a lăsat cartea să cadă şi s-a rostogolit cu tot cu ea. Thea şi-a ridicat picioarele în jurul taliei lui şi l-a sărutat cu cea mai mare emoţie pe care o putea transmite. Deveniseră mai buni la comunicare verbală.

Gavin şi-a înclinat capul pentru a o săruta, iar lucrurile au trecut de la zero la aproape de orgasm. Nevoia ei i se căţăra parcă pe sub piele – nevoia şi dorinţa, şi sentimentele de fetişcană care o făcuseră să tremure în braţele lui.

— Nu mă pot sătura de tine, i-a şoptit Gavin, cu degetele pe nasturii hanoracului său, cu care Thea era îmbrăcată.

Cel nou. Cel vechi fusese sfâşiat. El a desfăcut hanoracul pentru a-i dezveli sânii şi şi-a coborât gura pe un

sfârc, apoi pe celălalt.

Thea a vârât mâna între ei şi i-a eliberat membrul din pantalonii scurţi, apoi, o, Doamne!, acesta a ajuns în interiorul ei.

— Nici eu nu mă pot sătura!

Gavin a murmurat o înjurătură.

Apoi a abuzat-o. A umplut-o. A iubit-o.

— Hai să vorbim! i-a şoptit Thea. Spune-mi ce vrei!

Gavin a rostogolit-o din nou până ce ea a ajuns deasupra.

— Vreau să conduci tu, a gemut el.

Ea s-a ridicat în sus şi în jos. Balansând şoldurile pentru a-l duce mai adânc de fiecare dată. Se inspirau reciproc, gură peste gură, cu şoldurile înclinate şi împingând la unison.

— Vreau să-ţi revendici plăcerea, a spus el, răguşit.

Thea s-a aplecat până când sfârcurile au ajuns să atingă pieptul lui Gavin.

— Vreau să mă iubeşti până la adânci bătrâneţi, Thea!

Orgasmul ei a lovit brusc. Aşa cum se întâmpla atât de des în ultimul timp. Ca şi cum ar fi existat în interiorul ei o adâncă fântână de încredere pe care numai Gavin o putea atinge.

— Te iubesc! a zis el, îmbrăţişând-o, în timp ce ieşea din valurile plăcerii.

— Te iubesc, a răspuns ea, mişcându-se din nou, ridicându-se şi coborând până când el a tresărit cu o împingere profundă şi cu numele ei ca o rugăciune pe buze.

Thea s-a prăbuşit pe pieptul lui, cu faţa îngropată în curbura gâtului său.

Gavin a ţinut-o acolo, cu degetele împletite în părul ei.

— Cum c-crezi că se va termina? a întrebat-o el.

— Cred că Benedict şi Irena şi-au câştigat fericirea până la adânci bătrâneţi, a şoptit ea.

— Şi eu, a zis Gavin, sărutându-i părul. Cred că şi noi

la fel.

Thea a simţit cum i se îngroaşă vocea. Aproape că pierduseră asta. Aproape se pierduseră unul pe celălalt.

Ea s-a ridicat într-un cot pentru a-l privi.

— Ştii ce cred?

— Spune-mi!

— Finalul nostru fericit îmi place cel mai mult.

Şi a trecut mult timp până când au adormit.

Mulţumiri

9

SCRIEREA ŞI PUBLICAREA UNUI ROMAN REPREZINTĂ UN efort de echipă. Nu aş trăi acest vis fără ajutorul şi sprijinul multor oameni care merită mulţumiri.

În primul rând, mulţumesc familiei mele, care m-a încurajat şi m-a sprijinit în fiecare zi! Mamei, care nu m-a lăsat niciodată să uit care sunt visurile mele sau să iau în calcul posibilitatea că acestea s-ar putea să nu se împlinească. Soţului meu, care a avut încredere şi m-a susţinut când am hotărât să scriu cu normă întreagă. Aţi fost acolo, la fiecare pas, să vă asiguraţi că îmi voi putea îndeplini acest vis nebun. Şi tatălui meu, salvatorul în caz de urgenţă: îţi mulţumesc că ai fost întotdeauna căpitanul calm de la cârma navei!

Recunoştinţă nesfârşită agentului meu, Tara Gelsomino! M-ai smuls de pe Twitter şi ai făcut ca toate acestea să se întâmple. Mulţumesc pentru îndrumare, simţul umorului şi încrederea pe care ai avut-o în băieţii din frăţia mea! Şi, desigur, aduc mulţumiri editorului meu înţelept, entuziast şi amuzant, Kristine E. Swartz, care a luptat din greu pentru a aduce *Clubul de carte secret al domnilor* în mâinile cititorilor.

Pentru tribul meu de scriitori, care mi-a menţinut sănătatea mintală (sau, mai bine zis, o oarecare parte din ea): Meika Usher, Christina Mitchell, Alyssa Alexander, Victoria Solomon, Tamara Lush şi toate femeile din Binderhaus. Vă iubesc pe toate! Menţiune specială pentru Anna Bradley, pentru că m-a încurajat, transformând mica mea idee într-un roman complet!

Pentru că am avut cafea la discreţie în timp ce am scris şi am editat, trebuie să le mulţumesc celor mai buni baristas din lume: Joey, Walls, Brandon, Allie şi Alexa, de la Okemos Bigghy. Nimeni nu prepară cafeaua mai bine ca voi!

În cele din urmă, mulţumesc fiicei mele! Tu eşti motivul pentru care fac totul. Mulţumesc pentru îmbrăţişările calde, pentru mesajele de susţinere pe care mi le-ai scris pe tablă şi pentru zilele în care ai mâncat numai cereale, pentru ca eu să reuşesc să predau cartea la termen. Nu uita niciodată că eşti eroina propriei poveşti. Scrie şi tu una bună!